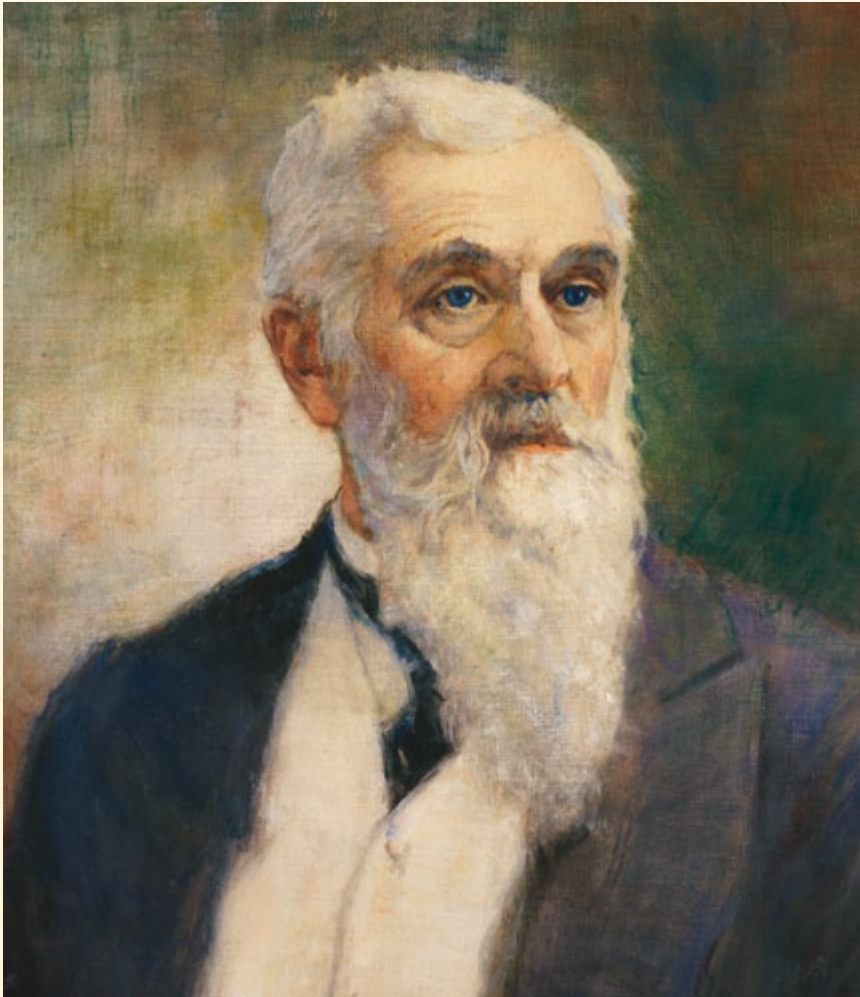

**KYRKANS PRESIDENTERS
LÄRDOMAR:
LORENZO SNOW**

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR:
LORENZO SNOW

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga
Salt Lake City, Utah, USA

Böcker i serien *Kyrkans presidenters lärdomar*

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (36481 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (35554 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor (35969 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff (36315 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow (36787 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (35744 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant (35970 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith (36786 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay (36492 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee (35892 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (36500 180)

Beställ dessa böcker via ditt distributionscenter eller på Internet på store.lds.org. Böckerna finns också att tillgå elektroniskt på LDS.org.

Vi uppskattar förslag och synpunkter på den här boken. Var vänlig skicka dem till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

E-post: cur-development@ldschurch.org

Vänligen ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte att ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på möjliga förbättringar.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt

Printed in the United States of America

Engelskt original godkänt: 8/02

Godkänt för översättning: 8/02

Originalalets titel: *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

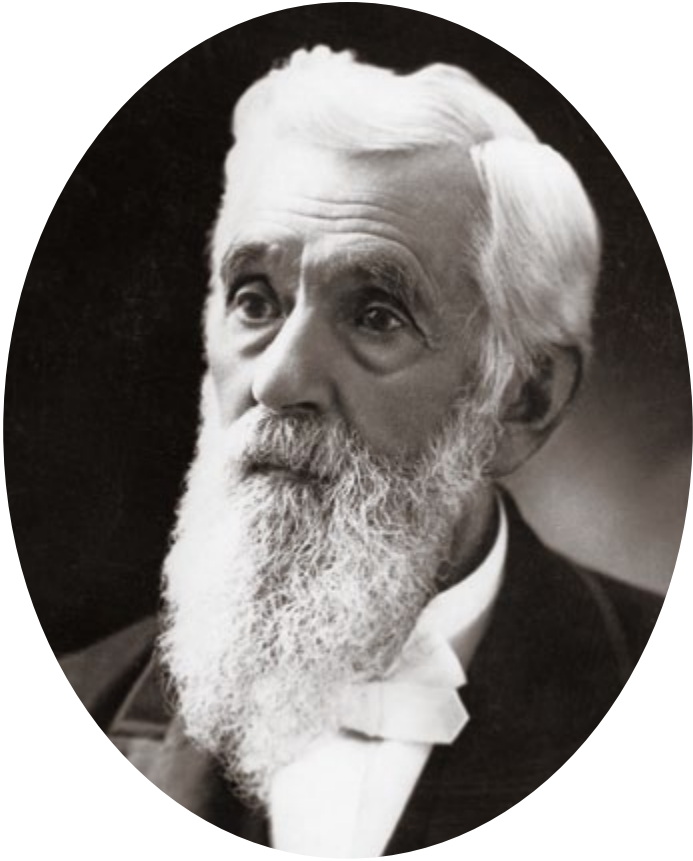
Swedish

36787 180 ISBN 978-91-86881-75-7

Innehåll

Inledning	v
Historiskt sammandrag	ix
Lorenzo Snows liv och verksamhet	1
1 Lära genom tro	37
2 Dopet och den Helige Andens gåva	47
3 Livslång omvändelse: Sträva framåt i sanningens principer	59
4 Stärkta genom den Helige Andens kraft	71
5 De trofastas storslagna bestämmelse	83
6 Bli fullkomlig inför Herren: ”Lite bättre dag för dag”	93
7 Trofasthet i prövningens stund: ”Från skuggor till härligt solsken”	105
8 ”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta”	117
9 Heliga familjerelationer	125
10 ”Kom till templet”.	135
11 ”Jag söker inte min egen vilja utan Faderns vilja”.	145
12 Tionde, en lag för vårt skydd och vår utveckling	155
13 Hjälpföreningen: Sann kärlek och en ren gudstjänst	165
14 ”För Gud är allting möjligt”	173
15 Trofast, energiskt tjänande i Guds rike	181
16 ”För att vi ska bli ett”	193
17 Prästadömet — ”för människosläktets frälsning”	203
18 Ledarskap i kyrkan och osjälviskt tjänande	213
19 Missionsarbete: ”Att nå fram till varje människohjärta”.	223
20 Guds rike går framåt	235
21 Att älska Gud mer än vi älskar världen	245
22 Att göra gott mot andra	255
23 Profeten Joseph Smith	263
24 Beträktelser över Jesu Kristi mission	273
Bildförteckning	281
Register	283

Lorenzo Snow,

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har tagit fram serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa dig få en djupare insikt i det återställda evangeliet och komma närmare Herren genom att läsa sentida profeters lärdomar. Allteftersom kyrkan ger ut ytterligare band i den här serien får du ett evangeliebibliotek i ditt hem. Böckerna i serien är avsedda att användas både för enskilda studier och för söndagsundervisning. De kan också hjälpa dig att förbereda andra lektioner eller tal och att besvara frågor om kyrkans lära.

Den här boken innehåller president Lorenzo Snows lärdomar. Han var president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från 13 september 1898 till 10 oktober 1901.

Enskilda studier

När du studerar president Lorenzo Snows lärdomar, sök inspiration från Anden. Frågorna i slutet av varje kapitel hjälper dig förstå president Snows lärdomar och att tillämpa dem i ditt liv. När du studerar dessa lärdomar, fundera då gärna på hur du skulle kunna undervisa familjemedlemmar och vänner om dem. På så vis får du större insikt om det du läser.

Undervisning ur denna bok

Den här boken har utformats för användning i hemmet och i kyrkan. Följande riktlinjer kan vara till hjälp när du undervisar från boken.

Förbered dig för att undervisa

Sträva efter den Helige Andens vägledning när du förbereder dig för att undervisa. Studera och be om kapitlet så att du är säker

på att du förstår president Snows lärdomar. Din undervisning blir uppriktigare och kraftfullare om du själv har påverkats av hans ord (se L&F 11:21).

Om du förbereder en lektion för melkisedekska prästadömet eller Hjälpföreningen, lägg då inte den här boken åt sidan eller förbered lektionen med hjälp av annat material. Välj under bön ut de lärdomar i kapitlet som du tror ska bli till störst hjälp för dem du undervisar. Några kapitel innehåller mer material än ni hinner ta upp under lektionstiden.

Uppmuntra deltagarna att studera kapitlet före lektionen och att ta med sig boken. Om de gör det är de bättre förberedda att medverka i diskussionen och uppbygga varandra.

Presentera kapitlet

När du presenterar kapitlet, försök då att skapa och bibehålla en atmosfär där Anden kan nå hjärta och sinne hos dem du undervisar. Börja lektionen med att hjälpa dem du undervisar att tänka på lärdomarna i kapitlet. Tänk på följande:

- Läs och diskutera avsnittet "Ur Lorenzo Snows liv" i början av kapitlet.
- Samtala om en bild eller ett skriftställe i kapitlet.
- Sjung en psalm som har med ämnet att göra.
- Berätta kortfattat om en personlig upplevelse i samband med ämnet.

Led en diskussion om president Smiths lärdomar

När du undervisar ur boken, be då andra att delge sina tankar, ställa frågor och undervisa varandra. När de deltar aktivt är de mer förberedda på att inhämta kunskap och ta emot personlig uppenbarelse. Låt bra diskussioner få fortsätta hellre än att försöka behandla alla lärdomar. För att uppmuntra till diskussion använder du frågorna i varje kapitel. Hänvisningarna i varje kapitel hänvisar till dessa frågor. Du kan också ställa egna frågor utformade för dem som du undervisar.

Följande alternativ kan ge dig ytterligare uppslag:

- Be deltagarna berätta vad de lärde sig när de studerade kapitlet på egen hand. Kontakta gärna några deltagare under veckan och be dem att vara beredda att berätta vad de har lärt sig.
- Ge deltagarna i uppgift att läsa valda frågor i slutet av kapitlet (antingen enskilt eller i mindre grupper). Be dem att leta efter lärdomar i det kapitel som hör samman med frågorna. Be dem sedan att låta de övriga få del av vad de diskuterade och vad de kom till insikt om.
- Läs tillsammans valda yttranden av president Snow i kapitlet. Be deltagarna nämna exempel från skrifterna och från egna erfarenheter som belyser vad president Snow undervisade om.
- Be deltagarna att välja ett avsnitt i kapitlet och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valde samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig.

Uppmuntra till delaktighet och tillämpning

President Snows lärdomar är till störst nytta för deltagarna om de delar med sig av dem till andra och tillämpar dem i sina liv. Begrunda följande förslag:

- Fråga deltagarna hur de kan använda president Snows lärdomar i sina plikter som föräldrar eller hemlärare eller besökslärare.
- Uppmuntra deltagarna att dela med sig av president Snows lärdomar till familj och vänner.
- Inbjud deltagarna att tillämpa det de lärt sig och berätta för de andra om sina upplevelser i början av nästa lektion.

Avsluta diskussionen

Sammanfatta lektionen kortfattat eller be en eller två deltagare göra det. Vittna om de lärdomar ni diskuterat. Du kan också be andra att vittna om dem.

Information om källorna som citeras i denna bok

President Snows lärdomar i denna bok utgörs av direkta citat ur hans predikningar, publicerade skrifter och dagböcker. I citaten från hans dagböcker har interpunktion, stavning, stora begynnelsebokstäver och styckeindelning moderniserats. Andra citat har behållit interpunktion, stavning, stora begynnelsebokstäver och styckeindelningar, såvida inte redaktionella eller typografiska förändringar behövts för att förbättra läsbarheten.

Dessutom använde president Snow ibland maskulina benämningar när han syftade på alla människor, både män och kvinnor. Han använde ofta pronomen som *han*, *hans*, och *honom* när han syftade på bägge könen. Detta var vanligt på hans tid. Trots skillnaderna mellan detta språkbruk och ett modernare är president Snows lärdomar tillämpliga på både kvinnor och män.

Historiskt sammandrag

Följande kronologi ger en kortfattad historisk bakgrund till president Lorenzo Snows lärdomar i denna bok.

- 3 april 1814: Föds i Mantua, Ohio, som son till Rosetta Leonora Pettibone Snow och Oliver Snow.
- 1832: Hör profeten Joseph Smith predika i Hiram, Ohio.
- 1835: Lämnar hemmet för att studera vid Oberlin College i Oberlin, Ohio. Möter äldste David W. Patten i de tolv apostlarnas kворum på vägen.
- 1836: Lämnar Oberlin College och flyttar till Kirtland, Ohio, för att studera hebreiska. Tar emot det återställda evangeliet och döps och konfirmeras i juni. Ordineras senare till äldste. Tar emot en patriarkalisk välsignelse av Joseph Smith Sr. i december.
- 1837: Predikar evangeliet i Ohio.
- Oktober 1838 till maj 1840: Utför ännu en mission, predikar evangeliet i Ohio, Missouri, Kentucky och Illinois och arbetar som skollärare under vintern 1839–1840.
- Maj 1840: Lämnar Nauvoo, Illinois, för att utföra en mission i England. Presiderar under ledning av de tolv apostlarnas kворum över kyrkan i London och det omgivande området. Publicerar broschyr med titeln *The Only Way to Be Saved* (*Den enda vägen till frälsning*).

- 12 april 1843: Anländer till Nauvoo, Illinois, med 250 sista dagars heliga konvertiter från England.
- Slutet av 1843 och början av 1844: Undervisar i skola i Lima, Illinois.
- 1844: Övervakar en kampanj i Ohio för att välja Joseph Smith som Förenta staternas president. Återvänder till Nauvoo efter att ha fått höra om Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd, vilken inträffade den 27 juni.
- Januari 1845: Utsedd av president Brigham Young till att färdas genom Ohio för att samla in medel till byggandet av templet i Nauvoo.
- 1845: Ingår månggifte, som då praktiserades i kyrkan, genom att gifta sig med Charlotte Squires och Mary Adaline Goddard.
- Februari 1846: Lämnar Nauvoo med familjemedlemmar och andra sista dagars heliga efter att ha tagit emot begåvningar och beseglingar i templet i Nauvoo.
- 1846 till 1848: Bor tillsammans med sin familj på en bosättning vid namn Mount Pisgah i staten Iowa. Presiderar över bosättningen under en tid. Leder på våren 1848 en grupp heliga till Salt Lake City.
- 12 februari 1849: Ordinerad till apostel i Salt Lake City.
- 1849: Samlar in donationer till Ständiga emigrationsfonden.

- 1849 till 1852: Utför en mission i Italien. Verkar också i England, där han övervakar publicerandet av Mormons bok på italienska, samt i Schweiz och på Malta. Publicerar en broschyr med titeln *The Voice of Joseph (Josephs röst)*.
- 1852: Vald till Utahs lagstiftande församling.
- 1853: Kallad av president Brigham Young till att presidera över en bosättning med sista dagars heliga i Box Elder County, beläget i norra Utah. Ger den viktiga staden Brigham City dess namn. Verkar i många år som ledare i kyrkan och i samhället.
- Mars 1864 till maj 1864: Utför en kort mission på Hawaiiöarna tillsammans med en grupp som leds av äldste Ezra T. Benson.
- Oktober 1872 till juli 1873: Gör en rundresa i delar av Europa och Mellanöstern, bland annat till det heliga landet, tillsammans med en grupp som leds av president George A. Smith, förste rådgivare i första presidentskapet. Den här resan företas på begäran av president Brigham Young.
- 1882: Förenta staternas kongress godkänner Edmunds Act, som kriminaliserar månggifte och förbjuder polygamister att rösta, inneha offentliga uppdrag och verka som jurymedlemmar.
- Augusti 1885 till oktober 1885: Missionerar bland indianer i nordvästra Förenta staterna och i staten Wyoming.
- 12 mars 1886 till 8 februari 1887: Fängslad för utövande av månggifte.

- 1887: Förenta staternas kongress godkänner Edmunds-Tucker Act, ett lagförslag för ännu en antipolygamilag, som gör det möjligt för den federala regeringen att konfiskera en stor del av kyrkans fasta egendom. Lagen träder i kraft den 3 mars 1887.
- 21–23 maj 1888: Läser invigningsbönen vid invigningssessioner för templet i Manti, Utah. President Wilford Woodruff hade invigt templet den 17 maj.
- 7 april 1889 Inröstas som president för de tolv apostlarnas kворum.
- 19 maj 1893 till september 1898: Verkar som den förste presidenten för templet i Salt Lake City.
- 2 september 1898: Blir seniorapostel och presiderande ledare för kyrkan vid president Wilford Woodruffs död. Får en gudomlig manifestation i Salt Lake-templet, i vilken Herren instruerar honom att genast omorganisera första presidentskapet.
- 13 september 1898: Inröstas av de tolv apostlarnas kворum som president för kyrkan. Börjar verka som president.
- 9 oktober 1898: Inröstas som kyrkans president under generalkonferensen.
- 10 oktober 1898: Avskiljs till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
- Maj 1899: Färdas till S:t George, Utah, där han tar emot en uppenbarelse om att predika tiondelagen för de heliga. Börjar sprida sitt budskap i S:t George vilket leder till en ansträngning att sprida det till hela kyrkan.

- 1 januari 1901: Publicerar ett tillkännagivande med titeln "Greeting to the World" (En hälsning till världen) för att välkomna det tjugonde århundradet.
- 10 oktober 1901: Avlider i Salt Lake City i Utah, 87 år gammal.

Lorenzo Snows liv och verksamhet

När den 21-årige Lorenzo Snow red bort från sitt föräldrahem på sin häst en dag år 1835 satte han kurs mot Oberlin College i Oberlin, Ohio. Han visste inte att han under denna korta resa skulle få vara med om något som skulle förändra inriktningen på hans liv.

När han red nedför gatan i sin hemstad i Mantua, Ohio, mötte han en man som också satt till häst. Denne man, som hette David W. Patten, hade nyligen ordinerats till en Herrens Jesu Kristi apostel. Han var på väg tillbaka till de sista dagars heliga i Kirtland, Ohio, efter att ha utfört en mission. De två männen färdades tillsammans i ungefär fem mil. Lorenzo Snow berättade senare:

”Vårt samtal kom att handla om religion och filosofi, och eftersom jag var ung och haft förmånen att få studera var jag först benägen att inte ta hans åsikter på allvar, särskilt som de inte alltid var iklädda ett grammatiskt riktigt språk, men när han på sitt uppriktiga och ödmjuka sätt fortsatte att utveckla frälsningsplanen för mitt sinne kunde jag inte undgå att känna att han var en gudsman och att hans vittnesbörd var sant.”¹

Lorenzo Snow var inte medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga när han träffade äldste Patten, men han kände till några av kyrkans lärdomar. Faktum är att profeten Joseph Smith hade besökt familjen Snows hem, och Lorenzos mor och systrarna Leonora och Eliza hade blivit döpta och konfirmerade som medlemmar i kyrkan. Men Lorenzo hade, som han sade, varit ”upptagen med andra saker” vid denna tidpunkt, och detta var ingenting ”som hade satt djupa spår i hans sinne”.² Det började förändras när han samtalade med äldste Patten. Om denna upplevelse sade han: ”Detta utgjorde vändpunkten i mitt liv.”³ Han beskrev sina känslor under samtalet:

”Jag kände mig träffad i hjärtat. Uppenbarligen märkte han det för nästan det sista han sade efter att ha burit sitt vittnesbörd var att

Lorenzo Snows far, Oliver Snow

jag borde vända mig till Herren innan jag gick till sängs och fråga honom själv. Det gjorde jag med följdén att sedan den dag då jag träffade denne store apostel har alla mina strävanden utökats och förhöjts på ett gränslöst sätt.”

Äldste Pattens ”absoluta ärlighet, uppriktighet och andliga kraft”⁴ utövade ett bestående inflytande på en ung man som en dag själv skulle verka som apostel. Och detta stillsamma samtal ledde till andra upplevelser som skulle förbereda Lorenzo Snow att bli president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Guds språkrör på jorden.

Uppvuxen i ett hem där tro och hårt arbete utövades

Två starka familjer, rika på tro och religiös tradition, kom samman när Oliver Snow gifte sig med Rosetta Leonora Pettibone den 6 maj 1800. Brudgum och brud var ättlingar till några av de första europeiska bosättarna i Förenta staterna — engelska pilgrimer som hade färdats över Atlanten på 1600-talet för att undkomma religiös förföljelse. Oliver och Rosetta tillbringade de första åren av sitt gifta liv i staten Massachusetts, där deras döttrar Leonora Abigail och Eliza Roxcy föddes. Därefter flyttade de till Mantua, Ohio, som på den tiden var en av de bosättningar som låg längst västerut i Förenta staterna. De var den elfte familjen att flytta till området. I Mantua föddes ytterligare två döttrar, Amanda Percy och Melissa, i familjen. Lorenzo, det femte barnet och den förste sonen till Oliver och Rosetta, föddes i Mantua den 3 april, 1814. Senare fick han sällskap av två yngre bröder: Lucius Augustus och Samuel Pearce.⁵

Med utgångspunkt i familjens traditioner undervisade Oliver och Rosetta sina barn om vikten av tro, hårt arbete och utbildning. När de berättade om de svårigheter som de hade utstått för att upprätta sitt hem lärde sig deras barn att övervinna missmod och att uppskatta Guds välsignelser i sina liv. Eliza skrev: ”Vi kan helt sanningsenligt säga om våra föräldrar att deras redbarhet var oantastlig, att de var pålitliga i allt sitt sociala umgänge och i sina affärsuppgörelser. De uppfostrade noggrant sina barn i flit, sparsamhet och strikt moral.”⁶ Lorenzo uttryckte tacksamhet för att de alltid bemött honom med ”ömhet och omtanke”.⁷

När Lorenzo växte upp arbetade han flitigt på att uppnå timliga och intellektuella mål. Hans far var ofta borta från hemmet på "offentliga uppdrag" i samhället. I Olivers frånvaro lämnades Lorenzo, den äldste sonen, att ta hand om gården — ett ansvar han tog på allvar och framgångsrikt genomförde. När Lorenzo inte arbetade brukade han läsa. "Hans bok", sade Eliza, "var hans ständiga följeslagare."⁸

När Eliza blickade tillbaka på Lorenzos personliga utveckling observerade hon följande: "Alltsedan tidig barndom utövade han den energi och beslutsamhet som har varit utmärkande för hans utveckling senare i livet."⁹

Höjde sig över ungdomliga ambitioner

Oliver och Rosetta Snow uppmuntrade till ärlig religiös efterforskning. De lät sina barn inhämta kunskap om olika kyrkor och de öppnade sitt hem för "de goda och intelligenta från alla församlingar". Trots denna uppmuntran ägnade Lorenzo "föga eller ingen uppmärksamhet åt ämnet religion, åtminstone inte tillräckligt för att favorisera någon särskild religion".¹⁰ Han drömde om att bli militär befälhavare och denna dröm överskuggade andra inflytanden i hans liv, "inte därför att han tyckte om att strida", skrev historikern Orson F. Whitney, utan därför att han "lockades av romantiken och ridderligheten i en militär karriär".¹¹ Men han bytte snart ut denna ambition mot en annan. Han lämnade hemmet och skrev in sig vid det närliggande Oberlin College för att kunna genomföra en "högskoleutbildning".¹²

Under sina studier vid Oberlin utvecklade Lorenzo ett nytt intresse för religion. Fortfarande under inflytande av sitt samtal med äldste Patten begrundade han inte bara det återställda evangeliets lärdomar utan spred dem också vidare till andra vid Oberlin — även till dem som inte studerade till präst. I ett brev till sin syster Eliza, som hade samlats med de heliga i Kirtland, skrev han: "Jag försäkrar dig att bland prästerna och de blivande prästerna har jag haft en ganska betydande framgång med att förespråka mormonismen. Det är sant att jag inte fått många att konvertera, eftersom jag själv inte har gjort det, men ändå har jag fått några av dem att nästan bekänna

att de funnit en del [visdom] i era läror. Att avlägsna de starka fördomarna mot mormonismen från någons sinne som studerar vid Oberlin är inte något man gör i en handvändning.”

I samma brev besvarade Lorenzo en inbjudan han fått från Eliza. Hon hade ordnat så att han skulle kunna bo hos henne i Kirtland och studera hebreiska i en klass där profeten Joseph Smith och några medlemmar av de tolv apostlarnas kворum deltog. Han sade: ”Det gör mig förtjust att höra att du finner så mycket glädje i Kirtland även om jag för närvarande inte är benägen att byta ut den plats där jag bor mot din. Men om det där finns samma möjligheter till studier så tror jag att jag skulle känna mig benägen att pröva ett byte. Om inte annat vore det mycket intressant för mig, och kanske inte onyttigt, att höra de lärdomar predikade vilka jag så länge har bemödat mig om att försvara och stödja här i Oberlin.”

Även om Lorenzo imponerades av lärdomarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tvekade han att bli medlem i kyrkan. Men

Lorenzo Snow döptes och konfirmerades i Kirtland, Ohio, i juni 1836, två månader efter det att templet i Kirtland, på bilden här, invigdes.

han var intresserad. I sitt brev till Eliza ställde han ett flertal frågor om kyrkan. Han sade att det krävdes av de elever som förberedde sig för att bli präster vid Oberlin "att de ägnade sju år eller mer åt intensiva studier innan de fick tillåtelse att berätta för hedningarna att det finns en Gud i himlen, liksom en advokat som måste inneha vissa kvalifikationer innan han kan utverka tillstånd att yttra sig". I jämförelse härmed sade han till sin syster: "Jag förmodar att ditt folk är mer beroende av gudomlig hjälp än av det som akademiskt lärdom erbjuder, när de predikar era lärdomar." Han uttryckte en önskan att förstå hur Anden verkar och frågade om den Helige Anden kunde ges till människor "i denna tid av världens historia". Om människor kunde ta emot den Helige Anden, frågade han, "förmedlar Gud den genom en andra person"?¹³ Men andra ord ville han veta om det var nödvändigt med prästadörets myndighet för att ta emot den Helige Anden.

Lorenzo satte värde på den vänskap och den utbildning han fick vid Oberlin College, men han blev alltmer otillfredsställd med den religiösa undervisningen där. Slutligen lämnade han skolan och accepterade sin systers inbjudan att studera hebreiska i Kirtland. Han sade att han endast deltog i den hebreiska klassen för att kunna förbereda sig för att studera vid ett college i östra Förenta staterna.¹⁴ Ändå, vilket Eliza noterade, att han förutom att lära sig hebreiska, "både i sinne och hjärta genomsyrades av den levande tron i det återställda evangeliet".¹⁵ Snart fann han svaren på de frågor som han ställt i Oberlin College, och i juni 1836 döptes han av äldste John Boynton, en av de ursprungliga medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum i denna tidsutdelning. Han konfirmerades också som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Omkring två veckor senare frågade en vän honom: "Broder Snow, har du tagit emot den Helige Anden efter dopet?" Han erinrade sig: "Den frågan gjorde mig nästan bestört. Faktum var att även om jag kanske hade fått allt jag behövde hade jag inte fått det som jag hade förväntat mig" — med det menade han att även om han hade blivit konfirmerad hade han inte fått en särskild manifestation från den Helige Anden. "Jag kände mig missnöjd", sade han, "inte med vad jag hade gjort utan med mig själv. Med denna känsla återvände jag på kvällen till en plats där jag hade vant mig vid att be

mina böner till Herren.” Han knäböjde för att be och fick omedelbart ett svar på sina böner. Ett svar ”som aldrig kommer att utsuddas från mitt minne så länge som det finns ett minne”, förkunnade han senare. ”... Jag fick fullkomlig kunskap om att det finns en Gud, att Jesus, som dog på Golgata, var hans Son och att profeten Joseph hade fått den myndighet som han påstod sig ha. Det tillfredsställande och härliga i denna manifestation går inte att uttrycka i ord! Jag återvände till min bostad. Jag kunde nu vittna för hela världen om att jag visste, genom säker kunskap, att Guds Sons evangelium hade återställts och att Joseph var en Guds profet, bemyndigad att tala i hans namn.”¹⁶

Stärkt av denna upplevelse förberedde sig Lorenzo på att bli missionär. Som hans syster Eliza sade ledde hans omvändelse till en förändring av hans strävanden vilket ”öppnade en ny värld för honom”. Hon noterade: ”Istället för jordisk militär ryktbarhet beträdde han nu mästerskapsarenan tillsammans med himmelens arméer.”¹⁷

Mötte prövningar som heltidsmissionär

Lorenzo Snow inledde sitt tjänande som missionär i staten Ohio på våren 1837. På samma sätt som med hans beslut att bli medlem i kyrkan krävde hans beslut att verka som heltidsmissionär en förändring av tidigare ståndpunkter och planer. Han skrev i sin dagbok: ”År 1837 övergav [jag] helt och hållet mina älsklingsidéer.”¹⁸ Han övergav sin plan att genomföra en ”klassisk utbildning” vid ett college i östra Förenta staterna.¹⁹ Han gick också med på att färdas utan lädersäck och bälte—att med andra ord ge sig av utan pengar helt förlitande sig på andra människors godhet för mat och logi. Detta var särskilt svårt för honom eftersom han i sin ungdom alltid hade känt att det var viktigt att betala för sig genom att använda de pengar som han hade hjälpt sin far förtjäna på familjens gård. Han sade: ”Jag var inte van vid att vara beroende av någon annan för mat och logi. Om jag skulle företa en längre resa brukade min far se till att jag hade gott om pengar till mina utgifter när jag gav mig av. Och nu, att ge mig av och be om något att äta och en plats att lägga mitt huvud var en stor prövning för mig, det skilde sig så

Äldste Lorenzo Snow

mycket från min uppfostran.”²⁰ Han ”bestämde sig för att göra det”, men bara därför att han ”blev förvissad om att Gud krävde det”.²¹

En del av äldste Snows, far- och morbröder, mostrar, fastrar, kusiner och vänner var närvarande vid de första mötena han höll som missionär. Sin första predikan minns han så här: ”Jag var ganska blyg då, och ... det var mycket svårt för mig att ställa mig upp där och predika för mina släktingar och de grannar som hade inbjudits. Jag minns att jag bad nästan hela den dag då jag skulle tala på kvällen. Jag gick ut för mig själv och bad Herren att ge mig något att säga. Efteråt berättade min moster för mig att hon nästan darrade när hon såg mig stiga upp för att tala, men jag öppnade min mun och vad jag sade har jag aldrig kunnat minnas, men min moster sade att jag talade utmärkt i omkring tre kvart.”²² Med tacksamhet erinrade han sig: ”Jag trodde och kände en förvissning om att en inspirationens ande skulle ge mig maningar och talförmåga.

Jag hade eftersträvat den genom bön och fasta. Jag hade ödmjukat mig inför Herren och åkallat honom i mäktig bön för att få det heliga prästadömet kraft och inspiration. När jag stod inför denna församling vilade den Helige Anden mäktigt på mig, och trots att jag i förväg inte hade en aning om vad jag skulle säga, fylldes mitt sinne med ljus och tankar och de rätta orden så snart jag öppnade munnen för att tala.”²³ När han lämnade området hade han döpt och konfirmerat ett flertal släktingar och några vänner.²⁴

Efter att ha delat med sig av evangeliet till familj och vänner fortsatte äldste Snow att i ungefär ett år fortsätta missionera i andra städer och byar. Han rapporterade: ”Under den här missionen reste jag till olika delar av staten Ohio och döpte många personer som har förblivit trofasta mot sanningen.”²⁵

Lorenzo Snow hade inte varit hemma länge efter sin första mission förrän han kände en önskan att predika evangeliet igen. ”Anden i min missionärskallelse vilade så tungt på mitt sinne”, sade han, ”att jag längtade efter att engagera mig i verket.”²⁶ Denna gång predikade han evangeliet i staterna Missouri, Kentucky, Illinois och på nytt i Ohio.

En del människor var fientliga mot äldste Snow och det budskap han förmedlade. Han berättade till exempel om en upplevelse han hade i Kentucky när en grupp människor samlades i ett hus för att höra honom predika. När han hade predikat fick han veta att några av människorna hade planerat att trakassera honom så fort han gett sig av. Han erinrade sig att ”mitt i allt knuffande” i huset var det en av männen ”som av en slump råkade röra vid en av mina rockfickor vilket fick honom att ögonblickligen bli livrädd”. Efter som han kände något hårt i äldste Snows ficka varnade han genast sina vänner för att missionären var beväpnad med pistol. Äldste Snow skrev senare: ”Detta var tillräckligt — de blivande banditerna övergav sina onda avsikter.” Med viss förnöjelse tillade äldste Snow: ”Den förmodade pistol som hade orsakat deras rädsla, och som var mitt skydd, var min pocketbibel, en värdefull gåva till mig från den högt älskade patriarken, fader Joseph Smith [Sr.]”²⁷

Andra välkomnade äldste Snow och tog emot det budskap han delade med sig av. I en bosättning i Missouri undervisade han fem personer som döptes mitt i vintern. Äldste Snow och andra var

tvungna att hugga bort is från en flod för att kunna utföra förrättningen. Trots kylan kom en del av de omvända ”upp ur vattnet klappande händer, högt lovprisande Gud”.²⁸

Äldste Snows första två missioner sträckte sig från våren 1837 till maj 1840. Utdrag från hans brev är betecknande för denna tidsperiod i Herrens tjänst: ”Jag tillbringade resten av vintern [från 1838–1839] med att resa och predika, ... med skiftande framgång och bemötande — ibland mottagen på det mest artiga sätt och åhörd med stort intresse, och, vid andra tillfällen, förolämpad och skymfad å det grövsta, men i inget fall värre behandlad än Jesus, som jag påstår mig följa.”²⁹ ”När jag ser tillbaka på det som jag kallades genomgå ... är jag fylld av förundran.”³⁰ ”Herren var med mig och jag blev storligen välsignad när jag utförde mitt svåra arbete.”³¹

Mission i England

I början av maj 1840 förenade sig Lorenzo Snow med de heliga i Nauvoo, Illinois, men han stannade inte länge där. Han kallades att färdas över Atlanten och utföra en mission i England, och han lämnade Nauvoo samma månad. Innan han gav sig av tog han sig tid att besöka familjerna till några av de nio apostlar som redan verkade i England.

När han besökte Brigham Youngs familj såg han att det saknades tätningar mellan timmerstockarnas springor vilket gjorde att de var ”utsatta för vindar och stormar”. Syster Young var trött eftersom hon just återvänt från ett fruktlöst sökande efter familjens mjölkko. Trots sina svåra omständigheter sade hon till äldste Snow: ”Du ser hur jag har det men berätta för honom [min make] att han inte behöver oro sig det minsta för mig — jag vill att han ska stanna kvar på sitt arbetsfält tills han är hedervärt avlöst.” Starkt berörd av syster Youngs ”fattiga, utblottade tillstånd” ville äldste Snow hjälpa till: ”Jag hade inte mycket pengar — inte tillräckligt för att föra mig till en tiondel av avståndet till mitt arbetsfält, och trots att detta var kvällen före min avfärd visste jag inte hur jag skulle få resten av pengarna. Jag tog fram ur min ficka en del av min ringa penning ... men hon vägrade ta emot den. Jag försökte ihärdigt övertala henne men hon fortsatte att vägra — delvis avsiktligt och delvis av en tillfällighet

hamnade pengarna på golvet och letade sig in genom öppningarna på de lösa bräderna, vilket löste tvisten, och när jag tog farväl lämnade jag åt henne att plocka upp dem vid lägligt tillfälle.”³²

Från Illinois färdades äldste Snow till New York där han bordade ett skepp för att segla över Atlanten. Under den 42 dagar långa resan vräkte tre våldsamma stormar in mot skeppet. Omgiven av rädda, gråtande passagerare förblev äldste Snow lugn, förlitande sig på att Gud skulle beskydda honom. När skeppet förankrade i Liverpool, England, var äldste Snows hjärta ”fyllt av största tacksamhet mot honom som bevarar och uppehåller dem som han kallar och sänder ut som frälsningens tjänare till jordens nationer”.³³

Efter att ha verkat som missionär i England i cirka fyra månader fick äldste Snow ytterligare ett ansvar. Han utsågs att verka som president för London Conference, en kallelse som påminner om den som en distriktspresident har idag. Han fortsatte att predika evangeliet och han övervakade också prästadömsledarnas arbete, till exempel grenspresidenterna i området. När han verkade i denna ledarställning rapporterade han ofta till äldste Parley P. Pratt, en medlem av de tolv kvorum och president för missionen. Han skrev till många personer som ”ställde frågor om frälsningens väg”, om ett rum ”som var överfullt” under ett söndagsmöte och om ”glädjen att få döpa [nyomvända] in i vår Herre och Frälsares Jesu Kristi hjord”. Entusiastisk och optimistisk om verket sade han: ”Trots att Sion är omringat av varje sort av egenmäktig ogudaktighet börjar det att bryta fram och jag är övertygad om att det inte dröjer länge förrän det blir en skinande lampa i denna stad.”³⁴

”London-konferensen” åtnjöt betydande tillväxt med äldste Snow som president. Medan äldste Snow gladde sig över sin framgång kämpade han också med ledarskapets ansvar. I ett brev till äldste Heber C. Kimball i de tolv apostlarnas kvorum erkände han att dessa svårigheter hade lett honom till att ”ta itu med sitt ledaransvar på ett sätt som skilde sig från allt jag gjort tidigare”.³⁵ Han sade till äldste Kimball: ”Du och äldste [Wilford] Woodruff sade att detta skulle bli en erfarenheternas skola, vilket redan är ett faktum. ... Ända sedan jag kom hit har något nytt ständigt visat sig bland de heliga. Så snart en sak var till ända dök något annat upp.” Han delade med sig av en sanning som han snabbt hade lärt sig i sitt

nya ansvar: ”Jag kan inte ta itu med svårigheterna [om jag inte] i hög grad får hjälp av Gud.”³⁶ Han uttryckte en liknande känsla i ett brev till äldste George A. Smith i de tolv kvorum: ”Det lilla jag har gjort kommer inte från mig själv utan från Gud. En sak som jag har fått fullständig insikt om medan jag strävat efter att ära min kallelse som lärare i Israel är att jag av mig själv inte vet något eller kan göra något. Jag inser också tydligt att ingen helig kan ha framgång utan lydnad mot de instruktioner och råd som han får från dem som är satta att presidera i kyrkan. Jag är övertygad om att så länge jag lyder hans lagar kommer Herren Gud att uppehålla och stödja mig i mitt ämbete. ... När jag vandrar i ödmjukhet inför honom ger han mig kraft att råda i rättfärdighet och i uppenbarelsens anda.”³⁷

Förutom att predika evangeliet och verka som president för London Conference skrev äldste Snow en religiös traktat, en broschyr, för att hjälpa missionärerna förklara det återställda evangeliet. Denna traktat som fick titeln *The Only Way to Be Saved (Den enda vägen till frälsning)* översattes senare till ett flertal språk och användes under hela andra delen av 1800-talet.

Äldste Snow verkade i England till januari 1843. Innan han gav sig av fullgjorde han en uppgift som han fått av president Brigham Young. I marginalen till en av sidorna i hans dagbok skrev han ner sitt enda omnämnande av detta uppdrag: ”Överlämnade två exemplar av Mormons bok till drottning Victoria och prins Albert på uppdrag av pres. B. Young.”³⁸

När äldste Snow lämnade England ledde han en grupp brittiska sista dagars heliga som skulle emigrera till Nauvoo. Han skrev i sin dagbok: ”Jag förde befäl över ett kompani på tvåhundrafemtio personer, varav många var mina nära vänner som hade anslutit sig till förbundet under min ledning. Den situation jag nu befann mig i när jag färdades över havet omgiven av vänner var mycket avundsvärd i jämförelse med den ensamhet jag befann mig i två och ett halvt år tidigare.”³⁹ Äldste Snows upplevelser på skeppet *Swanton* visade hans ledarförmåga och hans tro på Gud. Följande redogörelse är hämtad från hans dagbok:

”Jag kallade samman [de heliga] och genom enhälligt bifall delade jag in dem i grupper och undergrupper, utsåg lämpliga ledare för varje grupp och upprättade regler för hur gruppen skulle

Många tidiga heliga emigrerade från Europa för att förena sig med de heliga i Amerikas förenta stater.

styras. Jag upptäckte att det fanns ett flertal högpräster och ungefär trettio äldster ibland oss, och eftersom jag visste att många äldster har en tendens att göra sådant som bättrar på deras rykte, om de inte kan göra det på ett sätt så måste de pröva på ett annat. Därför drog jag slutsatsen att det är säkrare att själv bestämma reglerna och följaktligen utsåg jag så många som möjligt till det ena eller det andra uppdraget och gjorde dem alla ansvariga. Hela gruppen samlades varje kväll i veckan till bön. Vi predikade två gånger i veckan, hade möten på söndagarna och tog sakramentet.

Vår kapten, som jag ville utveckla en vänskaplig relation till, verkade mycket avståndstagande och reserverad. ... Jag kunde lätt förnimma att han hyste fördomar mot oss i sitt sinne.—Vi hade varit ute på havet i omkring två veckor och under denna tid hade inga allvarligare incidenter ägt rum, mer än vad som är vanligt på havet, när följande inträffade.

Kaptenens steward, en ung tysk, råkade ut för en olycka som var livshotande. Eftersom den unge mannen var mycket moralisk, sansad och stabil, han hade färdats med kaptenen på ett flertal resor, hade han storligen lyckats tillvinna sig kaptenens, befälens och besättningens tillgivenhet. De heliga hade också blivit mycket fästa vid honom. Sålunda hade utsikten att han skulle dö ... framkallat en stark känsla av sorg på hela skeppet.

Han hade blödningar ur munnen vilka åtföljdes av svåra kramper och konvulsioner. Till sist, efter att ha provat många olika bote-medel till ingen nytta, hade allt hopp om att han skulle överleva försvunnit. Sjömännen blev, innan de gick till sängs, anmodade av kaptenen att ge sig in i hytten en och en och ta farväl av honom, vilket följaktligen gjordes utan den minsta förväntan om att se honom i livet nästa morgon. Många ögon var fuktiga av tårar när de återvände från hytten.

Syster Martin [en av de heliga på skeppet] hade när hon satt ensam vid hans sängkant uttryckt för honom sin önskan att jag skulle kallas dit för att välsigna honom så att han kanske kunde bli återställd. Till detta gav han sitt villiga samtycke. Jag låg och sov i min kojplats när budet kom. Klockan var ungefär 12 på natten. Jag reste mig omedelbart upp och gick till hytten, [och] på vägen mötte vi förste styrman, som just hade träffat honom. När han passerat mig mötte han broder Staines och påpekade för honom att Mr. Snow skulle lägga sina händer på stewarden. 'Men', sade han (med ett sorgset tonfall), 'det är ingen idé, det är slut med stackaren nu.' 'O', sade äldste Staines, 'Herren kan bota honom genom handpåläggning.' '... Tror du det?' genmälde sjömannen i hjärtats enkelhet.

När jag gick vidare mötte jag kaptenen i hyttddörren. Det såg ut som om han hade gråtit. 'Jag är glad att du kom, Mr. Snow', sade han, 'även om det inte är någon idé, för det måste snart vara slut för stewarden.' Jag gick in i hans rum och satte mig ner vid hans säng. Hans andhämtning mycket kort och såg ut som om han var döende. Han kunde inte tala högt men visade genom tecken att han önskade att jag skulle välsigna honom. Det verkade som om han hade hustru och två barn i Hamburg, Tyskland, vilka var beroende av honom för sitt uppehälle. Han verkade mycket bekymrad för dem.

På skeppet Swanton, helades en svårt skadad man omedelbart efter en välsignelse av äldste Lorenzo Snow.

Jag lade mina händer på hans huvud och omedelbart efter välsignelsen reste han sig upp i sittande ställning, slog samman händerna och lovprisade högt Herren för att ha blivit botad. Mycket snart därefter steg han upp från sin säng och gick ut från hytten och ut på däck.

Nästa morgon var alla förbluffade över att se att stewarden var vid liv, häpna över att se honom kunna sköta sina sysslor som vanligt. Sjomännen bedyrade samfällt att det var ett underverk, de heliga visste det och gladdes och prisade Herren. Kaptenen trodde det fullt och fast och kände sig djupt tacksam och hans hjärta knöts samman med vårt alltsedan denna tidpunkt. Han beviljade oss alla förmåner som låg i hans makt att ge oss och var ständigt uppmärksam på våra behov, besökte alla våra möten, köpte och läste våra böcker. Styrmännen gjorde detsamma och när jag lämnade dem i New Orleans [Louisiana] lovade de att de skulle låta döpa sig. Jag fick ett brev omkring ett år därefter från överstyrmannen som

berättade att de hade ... uppfyllt löftet. Kaptenen tillkännagav också sin avsikt att ta emot evangeliet någon gång i framtiden och att bo hos de heliga. Stewarden döptes när vi nått fram till New Orleans och när vi skildes åt gav han mig en Bibel i present, som nu är i min ägo.”⁴⁰

Äldste Snow skrev: ”Flera av sjömännen grät när vi slutligen lämnade *Swanton*. Faktum är att det kändes mycket högtidligt för oss alla.”⁴¹ Från New Orleans bordade äldste Snow och hans medsyskon bland de heliga en färja och färdades upp för Mississippi-floden. De kom fram till Nauvoo den 12 april 1843.

Fortsatt hängivenhet mot Herrens verk

Efter att ha verkat som heltidsmissionär under nära sju år såg Lorenzo Snow att det fanns möjlighet till ett annat slags tjänande under en tid. Under vintern 1843–1844 erbjöds han arbete som lärare av den lokala skolstyrelsen. Han antog erbjudandet även om han visste att många av eleverna ”skröt om att misshandla lärare och förstöra skolor”. Han kom fram till att sättet att vinna elevernas respekt var att visa respekt för dem. Hans syster Eliza berättade: ”Han bemötte de här pojkar som om de var mycket respektabla gentlemän. ... Han försökte särskilt inpränta i dem en känsla av att han var verkligt intresserad av dem” och att han ville ”hjälpa dem att gå framåt i sina studier. ... På det sättet, genom vänlighet och övertalning, mjuknade de — deras förtroende var vunnet och med tålamod och fortsatta bemödanden förvandlades de skrupelfria råskinnen till respektfulla elever, och långt innan terminen var slut hade de gjort förvånansvärda framsteg och var målmedvetet studieinriktade.”⁴²

År 1844 fick han ett nytt uppdrag i kyrkan. Han utsågs till att resa till Ohio och övervaka en kampanj för att välja Joseph Smith som president för Förenta staterna. Profeten hade blivit besviken över det sätt varpå de sista dagars heliga hade behandlats av Förenta staternas regering, och han hade skrivit till de aktuella presidentkandidaterna för att få veta deras inställning till kyrkan. Otillfredsställd med deras svar hade han beslutat att själv kandidera som president.

De tolv kvorum utsåg Lorenzo Snow och andra att "bilda en politisk organisation runt om i Ohio för att kampanja för Joseph som president."⁴³ Genom att göra det höjde de medvetenheten om hur de heligas konstitutionella rättigheter hade blivit kränkta. Lorenzo sade att "det var en mycket intressant tid" för honom.⁴⁴ En del gick till våldsamt angrepp mot profetens kandidatur, medan andra kände att Joseph Smith kunde leda nationen till framgång och välstånd.

"Mitt i denna häftiga konfrontation", erinrade sig Lorenzo Snow, "avbröts plötsligt de framsteg jag gjorde av en väl bekräftad rapport om mordet på profeten och hans bror Hyrum."⁴⁵ Han återvände till Nauvoo "med sorgset hjärta".⁴⁶

Även under denna tragiska tid arbetade de heliga flitigt på att bygga upp Guds rike. Som Lorenzo senare påpekade: "Under den Allsmäktiges vägledning gick riket framåt."⁴⁷ De fortsatte att predika evangeliet och stärka varandra och de arbetade tillsammans på att avsluta tempelbygget i sin stad.

När Lorenzo Snow gick samman med de heliga i Nauvoo var han besluten att aldrig gifta sig utan istället ägna sitt liv åt att predika evangeliet. Han syster Eliza observerade senare: "Att ägna hela sin tid, alla sina talanger och sitt allt till verket var hans allt uppslukande intresse." Han kände att familjelivet på något sätt skulle "minska hans användbarhet" i Herrens verk.⁴⁸

Lorenzos syn på äktenskap och familj började att förändras år 1843 när han hade ett enskilt samtal med profeten Joseph Smith på Mississippiflodens strand. Profeten vittnade om den uppenbarelse som han fått om månggifte. Han sade till Lorenzo: "Herren kommer att öppna en väg för dig att ta emot och åtlyda lagen om celestialet äktenskap."⁴⁹ I och med detta råd började Lorenzo förstå att äktenskapet var en befallning från Herren och en väsentlig del av vår himmelske Faders plan för lycka.

År 1845 ingick Lorenzo Snow i månggifte, som då praktiserades i kyrkan, genom att gifta sig med Charlotte Squires och Mary Adaline Goddard. Han beseglades senare till ytterligare kvinnor. Hans hängivenhet mot sina hustrur och barn blev en del av hans hängivenhet till Herrens verk.

Lorenzo Snow verkade som ledare över pionjärkompanier som anlände till Saltsjödalen år 1848.

De heliga fortsatte att bygga upp Guds rike i Nauvoo, men förföljelserna fortsatte. I februari 1846, under vinterkylan, tvingade pöbelhopar dem att överge sina hem och sitt tempel. De inledde en lång färd västerut mot ett nytt hem.

Hjälpte de heliga att samlas i Saltsjödalen

Även om Lorenzo Snow och hans familj lämnade Nauvoo med de övriga heliga kom de inte fram till Saltsjödalen förrän mer än ett år

efter det första pionjärkompaniet. Liksom större delen av de första pionjärerna bland de sista dagars heliga stannade de på tillfälliga bosättningar längs vägen. Lorenzo och hans familj bodde en kort tid i en bosättning i Iowa vid namn Garden Grove, där de byggde timmerkojor åt de heliga som skulle komma efter dem. Därifrån flyttade de till en bosättning vid namn Mount Pisgah, också i Iowa.

I Mount Pisgah arbetade Lorenzo med sin familj och de andra heliga. Han sörjde återigen för deras behov och deras behov som skulle följa dem på vägen till Saltsjödalen. De byggde timmerhus och till och med odlade säd eftersom de visste att andra troligen skulle inbärga skörden. Under en del av tiden i Mount Pisgah kallades Lorenzo att presidera över bosättningen. När sorg, sjukdom och död plågade folket, bland annat drabbades hans egen familj, arbetade han flitigt på att hjälpa människorna finna hopp, ge stöd åt varandra och förbli lydiga mot Herrens befallningar.⁵⁰

På våren 1848 instruerades Lorenzo Snow av president Brigham Young att lämna Mount Pisgah och ta sig till Saltsjödalen. Lorenzo fick åter igen en ledarställning, denna gång som kapten för pionjärkompanier. Kompanierna anlände till Saltsjödalen i september 1848.

Tjänade som medlem i de tolvsvorum

Den 12 februari 1849 blev Lorenzo Snow kallad till ett möte för de tolv apostlarnas kvorum. Han upphörde omedelbart med sina sysslor och begav sitt till mötet som redan pågick. På vägen undrade han över varför han kallats att inställa sig inför de tolvsvorum. Han var förbryllad — var han anklagad för något felsteg? Eftersom han visste att han trofast utfört sina plikter slog han ifrån sig denna oro. Men han kunde inte föreställa sig vad som väntade honom. När han kom dit blev han överraskad över att få veta att han kallats att verka som medlem i kvorumet. På samma möte blev han och tre andra — äldste Charles C. Rich, äldste Franklin D. Richards och äldste Erastus Snow, en avlägsen släkting — ordinerade till apostlar.⁵¹

Lorenzo Snows ordination till apostlaskapet påverkade resten av hans liv. Hans kallelse att vara ett "särskilt vittne om Kristi namn"

(se L&F 107:23) påverkade allt han gjorde. Han formulerade senare sina känslor om en apostels individuella ansvar:

”För det första måste en apostel inneha gudomlig kunskap, genom uppenbarelse från Gud, om att Jesus lever — att han är den levande Gudens Son.

För det andra måste han vara gudomligt bemyndigad att utlova den Helige Anden, en gudomlig princip som uppenbarar det som hör Gud till, som tillkännager hans vilja och avsikter, som leder in i all sanning och visar kommande ting, såsom de förkunnats av Frälsaren.

För det tredje är han bemyndigad av Guds kraft att utföra evangeliets heliga förrättningar, vilka bekräftas för varje person genom gudomligt vittnesbörd. Tusentals människor som nu bor i dessa bergsdalar, som tagit emot dessa förrättningar, är levande vittnen om att dessa ord är sanna.”⁵²

Förutom det personliga ansvar som var kopplat till hans kallelse hade äldste Snow en övertygelse om vad det innebär att vara medlem i de tolvsvorum. Vi, de tolv, har beslutat oss för att upphöra med allt som kan dra bort vår uppmärksamhet från pliktens väg, att vi må vara ett som [första] presidentskapet är ett, och vara bundna tillsammans genom den kärleksprincip som binder samman Guds Son med Fadern.”⁵³

Med denna insikt om sin personliga kallelse och de tolvsvorums uppdrag ägnade äldste Lorenzo Snow sitt liv åt att hjälpa till med uppbyggandet av Guds rike på jorden. Han besvarade kallelsen genom att tjäna på många olika sätt och på många olika platser.

Den italienska missionen

Under generalkonferensen i oktober 1849 kallades äldste Snow att upprätta en mission i Italien. Även om han inte kände till landet och dess kultur och språk tvekade han inte att acceptera kallelsen. Mindre än två veckor efter konferensen var han redo att ge sig av efter att ha gjort sitt bästa för att se till att hans hustru och barn skulle det de behövde under hans frånvaro.

När han och andra missionärer färdades till östra Förenta staterna, där de bordade ett skepp för att färdas över Atlanten, vändes hans

tankar både till hans familj och till människorna han snart skulle betjäna. I ett brev till sin syster Eliza skrev han: ”Många motstridiga känslor uppfyllde mitt bröst. ... Vi kom längre och längre bort från den kraftfulla magneten — HEMMET! men vi visste att det verk som vi var engagerade i handlade om att föra ljus till dem som befinner sig i mörker, och i dödsbyggans dal, och våra hjärtan brann av kärlek och våra tårar torkades bort.”⁵⁴

Äldste Snow och hans följeslagare kom fram till Genua, Italien, i juli 1850. De insåg att det Herrens verk skulle gå långsamt framåt. Äldste Snow skrev: ”Jag är ensam och en främling i denna väldiga stad, 1300 mil från min älskade familj, omgiven av ett folk med vars seder och egenheter jag är helt obekant. Jag har kommit för att upplysa deras sinnen och undervisa dem om rättfärdighetens principer, men jag ser inga möjligheter till att uppnå detta syfte. Framtiden ser mörk ut.” Bekymrad över det folks ”dårskaper ... ogudaktighet, stora okunnighet och vidskepelse” som han kallats att betjäna skrev han: ”Jag ber min himmelske Fader att se till detta folk i nåd. O Herre, låt dem bli föremål för ditt medlidande, att de alla inte måtte förgås. Förlåt deras synder, och låt mig bli känd ibland dem, att de må lära känna dig och veta, att du sänt mig för att upprätta ditt rike. ... Har du inte några utvalda bland detta folk till vilka jag blivit sänd? Led mig till dessa, så kommer ditt namn att vederfaras ära, genom Jesus, din Son.”⁵⁵

Äldste Snow fann dessa ”utvalda” bland en grupp som kallades valdensare. Valdensarna bodde i en bergsdal i Piemonte-regionen, precis söder om gränsen mellan Italien-Schweiz och öster om gränsen mellan Italien-Frankrike. Deras förfäder hade förföljts och drivits från plats till plats eftersom de trodde på de forntida apostlarnas auktoritet och ville följa apostlarnas lärdomar istället för att ansluta sig till de religioner som var rådande.

I ett brev till president Brigham Young skrev äldste Snow att valdensarna under århundradenas lopp hade fått utstå ”okunnighetens mörker och grymhet” och ”deras orubblighet påminde om en klip-pas i det stormiga havet”. Men strax före de sista dagars heliga missionärernas ankomst till Italien började valdensarna åtnjuta ”en period av djupt lugn” och de tycktes ha mer religiös frihet än andra i Italien. ”Sålunda”, observerade han, ”öppnades vägen bara en kort

tid innan missionen öppnades och ingen annan del av Italien styrs av så gynnsamma lagar”.

Eftersom äldste Snow ville lära sig mer om detta folk gick han till biblioteket och fann en bok om dem. Han berättade: ”Bibliotekarien som jag vände mig till informerade mig om att han hade ett bokverk med sådan information som jag begärde, men den hade just tagits därifrån. Han hade knappt avslutat meningen förrän en dam kom in med en bok. ’O’, sade han, ’vilket märkligt sammanträffande, den här gentlemannen har just frågat efter den boken.’ Jag övertygades snart om att detta folk var värdigt att få höra det första tillkännagivandet om evangeliet i Italien.”⁵⁶

Äldste Snow och hans kamrater var måna om att predika evangeliet i Piemonte-regionen, men de kände att de skulle gå försiktigt fram, odla vänskapsband och visa folket att de var pålitliga. När de kände att de upprättat goda relationer till folket klättrade de upp på ett närliggande berg och sjöng ”lovsånger till himlens Gud” och uppsände en bön och invigde Italien för missionsarbete. De uttryckte också sin personliga hängivenhet till verket och äldste Snow gav prästadömsvälsignelser till sina följeslagare för att hjälpa dem i deras ansvar. Inspirerad av sin upplevelse på berget kallade äldste Snow platsen för Mount Brigham.⁵⁷

Även efter denna upplevelse gick det nästan två månader innan någon uttryckte en önskan att bli medlem i kyrkan. Den 27 oktober 1850 gladdes sig missionärerna över att till sist se det första dopet och konfirmationen i Italien.⁵⁸ Äldste Snow rapporterade senare: ”Arbetet här är långsamt och tröttsamt. ... Inte desto mindre har kyrkan upprättats. Trädet har planterats och det sprider sina rötter.”⁵⁹

En kväll hade äldste Snow en dröm som hjälpte honom förstå vad det var för slags mission han skulle utföra i Italien. I drömmen fiskade han med sina vänner. ”Vi var förtjusta över att se stora och vackra fiskar på vattenytan, överallt omkring, väldigt långt bort”, sade han. Vi såg hur många kastade ut sina nät och linor men de tycktes alla stå still medan vi var i ständig rörelse. Men vi passerade dem upptäckte jag att en fisk hade fastnat på min krok och jag trodde att det kanske skulle störa denne mans känslor att jag liksom tagit den från hans händer. Men vi fortsatte och kom till stranden. Jag drog då upp min lina och var inte lite förvånad och generad

över hur lite jag hade fått. Jag tyckte det var märkligt, bland en sådan väldig skara av ädel, högkvalitativ fisk, att jag skulle ha fått en så liten fångst. Men all min besvikelse försvann när jag upptäckte att dess kvaliteter var av ett högst utmärkt slag.”⁶⁰

Äldste Snows dröm var profetisk. Han fick inte se ett stort antal omvända i Italien, och, som en annan missionär senare observerade, de som tog emot evangeliet var ”inte rika och adliga”.⁶¹ Men äldste Snow och hans kamrater var redskap i Herrens händer till att föra in goda, trofasta människor till Guds rike — människor som uttryckte tacksamhet för att de hade ”börjat vandra på vägen mot ett nytt och ändlöst liv”.⁶² Och som ett resultat av äldste Snows ledarskap blev Mormons bok översatt till italienska.

Nästan ett och ett halvt sekel senare talade en annan apostel, äldste James E. Faust, om de män och kvinnor som förenade sig med kyrkan tack vare det arbete som äldste Snow och hans kamrater hade utfört: ”Några var med i de första handkärrekompanierna som kom till Saltsjödalen. ... Många av deras efterkommande har skött den nyupprättade kyrkans vingårdar, och gör idag en stor insats för den världsomspännande kyrkan med sina förfäders tro på att apostlarna innehar de nycklar som aldrig rostar.”⁶³

Bygde upp kyrkan

Äldste Snow utförde senare andra missioner. Han ärade sin kallelse som medlem i de tolv apostlarnas kворum genom att verka ”under kyrkans [första] presidentskaps ledning ... för att bygga upp kyrkan och ordna med alla dess angelägenheter i alla nationer” (L&F 107:33).

År 1853 kallades Lorenzo Snow av president Brigham Young att leda en grupp familjer till en bosättning i Box Elder County i norra Utah. Den befintliga bosättningen var liten, oorganiserad och vacklande. Äldste Snow gick genast till verket genom att organisera människorna i enlighet med principerna för helgelselagen såsom den lärts ut av profeten Joseph Smith. Människorna etablerade en blomstrande stad som äldste Snow gav namnet Brigham City till president Youngs ära. Genom att arbeta tillsammans och stödja varandra byggde invånarna upp en skolverksamhet, fabriker, ett bevakningssystem, ett merkantilsystem och till och med ett

teatersällskap. Även om de inte efterlevde fullheten av helgelselagen var de vägledda av dess principer och de visade vad ett samhälle kan uträtta genom samarbete och hårt arbete. ”Det fanns inga lättingar i Brigham City” skrev president Snows dotter Leslie. ”En period av aktivitet och framgång var rådande som troligen aldrig uppnått av någon bosättning i staten.”⁶⁴

Äldste Snow och hans familj bodde i Brigham City i många år. Han presiderade över de heliga där och lämnade dem då och då för att utföra korta missioner på andra ställen. År 1864 var han borta i ungefär tre månader medan han utförde en kort mission på Hawaiiöarna. Han begav sig dit med äldste Ezra T. Benson, som också var medlem i de tolv apostlarnas kворum, och äldsterna Joseph F. Smith, Alma Smith och William W. Cluff.⁶⁵ Åren 1872–1873 åtföljde äldste Snow och andra president George A. Smith, förste rådgivare i första presidentskapet, på en nio månader lång resa genom delar av Europa och Mellanöstern däribland ett besök i det heliga landet. De gav sig dit på begäran av president Brigham Young som hoppades att deras rättfärdiga inflytande skulle bidra till att förbereda andra nationer för att ta emot det återställda evangeliet.⁶⁶ År 1885 kallades äldste Snow att besöka ett flertal grupper av indianer i nordvästra Förenta staterna och staten Wyoming. Från augusti till oktober uppräntade han missioner där och organiserade ledare för kyrkan för att hjälpa dem som blivit döpta och konfirmerade.

Tempeltjänst

President Heber J. Grant, kyrkans sjunde president, observerade att president Lorenzo Snow ”ägnade år av sitt liv åt att verka i templet”.⁶⁷ Denna kärlek till tempeltjänsten inleddes under president Snows första tid som omvänd och fördjupades under hans tjänande som apostel. Han var närvarande vid möten i templet i Kirtland strax efter sitt dop och sin konfirmation. Senare accepterade han entusiastiskt kallelserna att samla in donationer till tempelbygget i Nauvoo. När templet i Nauvoo var byggt verkade han som förrättare där och hjälpte de sista dagars heliga med att ta emot sin begåvning och beseglade förrättningar innan deras utgång västerut. Hans ansvar i templet fortsatte och utvidgades när han kallades att verka som apostel. Han talade vid invigningen av templet i Logan, Utah. När president Wilford Woodruff invigde templet i Manti, Utah läste

Kängor, skor, seldon och hattar gjordes i denna byggnad i Brigham City, Utah.

president Snow invigningsbönen under de följande dagarnas möten. När slutstenen placerades högst upp på spiran till Salt Lake-templet ledde han en stor folkskara i hosiannaropet. När Salt Lake-templet hade invigts verkade han som dess förste tempelpresident.

På president Snows åttioårsdag publicerade en lokal tidning följande hyllning: "Under sina dagars afton är han fortfarande verksam och nitisk i den stora sak som han gett sina tidigare år åt. Han fortsätter inom templets heliga område det härliga arbete som han och hans medarbetare har hängett sig åt — ett arbete som är av en sådan stor betydelse för denna av synd och död plågade värld."⁶⁸

Betjänade enskilda

När president Snow färdades från plats till plats och undervisade stora folkgrupper tog han sig tid att betjäna enskilda och familjer. När han till exempel i mars 1891 verkade som president för de tolv apostlarnas kворum talade han vid en konferens i Brigham City. Mitt i hans tal lades en lapp på talarstolen. Ett ögonvittne sade att han "slutade tala, läste meddelandet och förklarade därefter för de heliga att det var en kallelse att besöka en del människor som var i djup sorg". Han ursäktade sig och lämnade talarstolen.

Meddelandet kom från en invånare i Brigham City vid namn Jacob Jensen. Där stod att Jacobs dotter Ella hade dött den dagen efter att i en vecka kämpat med scharlakansfeber. Broder Jensen hade skrivit meddelandet helt enkelt för att informera president Snow om detta dödsfall och att be honom vidta arrangemang för begravningen. Men president Snow ville genast besöka familjen, även om detta krävde av honom att han förkortade sitt tal och lämnade ett möte där han presiderade. Innan president Snow lämnade mötet bad han Rudger Clawson, som då var president för Box Elder stav, att följa med honom.

Jacob Jensen återgav vad som hände när president Snow och president Clawson kom fram till hans hem:

”Efter att ha stått vid Ellas sängkant i en eller två minuter frågade president Snow om vi hade någon invigd olja i huset. Jag var mycket förvånad men jag sade att jag hade det och hämtade den åt honom. Han överlämnade flaskan med olja till broder Clawson och bad honom att smörja Ella. [President Snow] uttalade sedan bekräftelsen av smörjelsen.

Under bekräftelsen gjorde särskilt några av orden som han använde intryck på mig, och jag kan lätt minnas dem nu. Han sade: ’Kära Ella, jag befaller dig, i Herrens Jesu Kristi namn, att återvända och leva, din mission är inte över. Du ska få leva för att utföra en stor mission.’

Han sade att hon skulle få leva för att fostra en stor familj och vara till tröst för sina föräldrar och vänner. Jag har en tydlig hågkomst av dessa ord. ...

... När president Snow var klar med välsignelsen vände han sig till min hustru och mig och sade: ’Nu behöver ni inte gråta och sörja mer. Allt kommer att gå bra. Broder Clawson och jag har bråttom och måste ge oss iväg, vi kan inte stanna, men ni måste ha tålmod och vänta, och inte sörja, eftersom allt kommer att gå bra.’ ...

Ella förblev i detta tillstånd i mer än en timme efter det att president Snow hade bekräftat smörjelsen på henne, eller mer än tre timmar allt som allt efter det att hon dött. Vi satt där och tittade vid hennes sängkant, hennes mor och jag, när hon plötsligt öppnade ögonen. Hon såg sig omkring i rummet, såg oss sittande där, men

hon tittade fortfarande efter någon annan, och det första hon sade var: 'Var är han? Var är han?' Vi frågade: 'Vem? Var är vem?' 'Broder Snow, naturligtvis', svarade hon. 'Han kallade mig tillbaka.'⁶⁹

När Ella hade varit i andevärlden hade hon känt en sådan frid och lycka att hon inte hade velat återvända. Men hon åtlydde president Snows röst. Från den dagen tröstade hon familj och vänner och hjälpte dem förstå att de inte behövde sörja sina nära och kära som hade gått bort.⁷⁰ Senare gifte hon sig, fick åtta barn och verkade trofast i sina kallelser i kyrkan.⁷¹

Ledde kyrkan som Herrens profet, siare och uppenbarare

Den 2 september 1898 avled president Wilford Woodruff efter att ha verkat som president för kyrkan i mer än nio år. President Lorenzo Snow, som då verkade som president för de tolv apostlarnas kворum, befann sig i Brigham City när nyheten nådde honom. Han tog tåget till Salt Lake City så fort han kunde eftersom han visste att ansvaret för kyrkans ledarskap nu vilade på de tolv kворum.

President Snow, som kände sig otillräcklig men redo att följa Herrens vilja, begav sig till Salt Lake-templet för att be. Som svar på sin bön fick han besök av Herren själv. President Snow vittnade senare om att han "verkligen såg Frälsaren ... i templet och samtalande med honom ansikte mot ansikte". Herren sade till honom att han omedelbart skulle gå till verket med att omorganisera första presidentskapet, inte vänta som hade gjorts då tidigare presidenter för kyrkan hade gått bort.⁷² President Snow inröstades av de tolv kворum som president för kyrkan den 13 september 1898, varefter han började verka som president. Han inröstades av kyrkans medlemmar den 9 oktober och avskildes som kyrkans femte president den 10 oktober.

Genom president Snows exempel och genom de uppenbarelsen han tog emot kom de sista dagars heliga att lära känna honom som sin profet. De som tillhörde andra trosåskådningar kom också att respektera honom som en sann gudsmän.

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum år 1848. Översta raden, vänster till höger: Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Brigham Young Jr., George Teasdale, Rudger Clawson, Marriner W. Merrill. Mellersta raden: Francis M. Lyman, George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Nedersta raden: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.

Samspel med de sista dagars heliga

President Snow presiderade ofta vid stavskonferenser när han var president för kyrkan. När han träffade de heliga uttryckte han sin kärlek och respekt för dem. Hans ord och handlingar visade att även om han insåg heligheten i sin kallelse så satte han sig inte över de människor som han tjänade.

Vid en stavskonferens var president Snow närvarande vid ett särskilt möte för barnen i staven. Barnen var inbjudna att bilda en välordnad rad så att de kunde komma fram till profeten en i taget och skaka hand med honom. Innan de gjorde det ställde han sig upp och sade: "När ni skakar hand med mig vill jag att ni ska titta upp i mitt ansikte för att ni alltid ska minnas mig. Nu är jag inte bättre än någon annan man, men Herren har gett mig ett stort ansvar. Ända sedan Herren gav sig själv tillkänna för mig, vilket han gjorde högst fullkomligt, har jag bemödat mig om att utföra varje

plikt som åvilar mig. Det är på grund av det höga ämbete som jag innehar som jag vill att ni ska minnas mig, minnas att ni har skakat hand med presidenten för Jesu Kristi kyrka. Jag hoppas att ni inte ska glömma bort att be för mig och mina rådgivare, presidenterna Cannon och Smith, och för apostlarna.”⁷³

President Snows son LeRoi återgav följande från en stavskonferens i Richfield, Utah: ”President Lorenzo Snow och Francis M. Lyman [i de tolv kvorum] var närvarande vid en stavskonferens i Richfield. Efter inledningspsalmen frågade stavspresidenten broder Lyman vem han skulle kalla att hålla inledningsbön. Broder Lyman sade: ’Fråga president Snow’, vilket innebar att han skulle fråga president Snow om vem som skulle hålla bönen. Men istället bad stavspresidenten president Snow att uppsända bönen. President Snow svarade älskvärt, och innan han höll bönen uttryckte han sin glädje över att han blivit kallad och sade att det var längesedan han fått denna förmån. Det sägs att han uppsände en underbar inledningsbön.”⁷⁴

Samspel med andra trosuppfattningar

President Snows inflytande sträckte sig längre än till hans medsyskon bland de heliga. När människor från andra trosuppfattningar mötte honom kom de att respektera honom och den kyrka han representerade. Pastor W. D. Cornell, en präst i en annan kyrka, besökte Salt Lake City och hade förmånen att tillbringa tid med president Snow. Han skrev:

”Jag fördes till hans vördnadsbjudande närhet av hans artiga och erfarna sekretare, och fann mig själv skakande hand med en av de mest sympatiska och älskvärda män jag någonsin träffat — en man som hade den ovanliga förmågan att fördriva all känsla av obehag i hans närhet — han var en mästare i konversationens konst, med en sällsynt fallenhet som gjorde det möjligt för honom att få en att känna sig välkommen i hans sällskap.

President Snow är en kultiverad person i sinne, själ och kropp. Hans språk är utsökt, diplomatiskt, vänskapligt och lärt. Hans sätt att agera visade att han studerat vid fina skolor. Hans ande är saktmodig som ett barn. Man presenteras för honom. Man är nöjd med honom. Man samtalar med honom, man tycker om honom. Man

stannar länge hos honom, man älskar honom." Pastor Cornell vände sig till sina läsare, som uppenbarligen hade fördomar mot kyrkan: "Och ändå är han 'mormon'! Ja, om 'mormonismen' någonsin lyckas med att göra en grov, brutal man av president Snow har den verkligen mycket att göra. Om 'mormonismen' har varit den formgivande kraften som har givit världen en man som är så lugn och disciplinerad som han är, med ett så utvecklat intellekt, måste det sannerligen finnas något gott i 'mormonismen' trots allt." ⁷⁵

En annan präst, pastor Prentis, skrev också om ett möte med president Snow: "Det ansikte som talar om en själ där Fridens furste regerar är hans bästa vittne. Då och då i ett liv tillbringat med att studera människor har jag funnit ett sådant vittne. Ett sådan ansikte såg jag idag ... jag hade förväntat mig att finna intellektualitet, välvilja, värdighet och lugn inskrivet i ansiktet på presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, men när jag presenterades för president Lorenzo Snow var jag för ett ögonblick förbluffad. ... Hans ansikte utstrålade fridens kraft, hans närvaro en fridens välsignelse. I hans ögons fridfulla djup fanns inte bara 'den tysta bönens hem' utan också den andliga kraftens boning. När han talade om det 'fasta profetiska ordet' och vissheten i det hopp som han har, och den okuvliga tro som har besegrat livets tragiska prövningar och svårigheter, bevittnade jag känslospellet och studerade med fascination de subtila skiftningarna som talade så tydligt om hans själs verkningar och den märkligaste känsla kom över mig, att jag 'stod på helig mark': att denne man inte agerade utifrån de vanliga motiven av politik, intressen eller opportunist, utan han 'agerade annorlunda än andra människor'. ... Om mormonkyrkan kan frambringa sådana vittnen föreligger det inget större behov av en skicklig skribent eller en värtalig predikant." ⁷⁶

Uppenbarelse om tionde

President Lorenzo Snow är kanske mest känd för en uppenbarelse han tog emot om tiondelagen. I maj 1899 kände han sig manad att resa till S:t George, Utah, med andra ledare i kyrkan. Även om han inte visste varför de behövde ge sig av reagerade han och hans bröder omedelbart på maningen och inom två veckor befann de sig i S:t George. Den 17 maj, efter att ha kommit fram till S:t George fick president Snow en uppenbarelse om att han skulle

predika tiondelagen. Påföljande dag tillkännagav han följande för de heliga: "Herrens ord till er är inte något nytt, utan helt enkelt följande: TIDEN HAR NU KOMMIT FÖR VARJE SISTA DAGARS HELIG, SOM RÄKNAR MED ATT VARA BEREDD FÖR FRAMTIDEN OCH HÅLLA SINA FÖTTER FAST PÅ EN SÄKER GRUND ATT GÖRA HERRENS VILJA OCH BETALA HANS TIONDE TILL FULLO. Detta är Herrens ord till er, och det ska vara Herrens ord till varje samhälle i Sions land."⁷⁷

Efter att ha framburit detta budskap i S:t George förmedlade presidenten och hans reskamrater samma budskap i städer i södra Utah och i andra samhällen mellan S:t George och Salt Lake City. När de återvände den 27 maj hade de hållit 24 möten i vilka president Snow hade framfört 26 tal och skakat hand med 4417 barn. De hade färdats 676 kilometer med tåg och 494 kilometer med häst och vagn.⁷⁸ President Snow var upplivad av erfarenheten och var angelägen om att fortsätta predika tiondelagen runt om i kyrkan. "Jag är så nöjd med resultatet av detta besök", sade han, "att jag överväger att resa genom alla Sions stavar i en nära framtid".⁷⁹ Han presiderade vid många stavskonferenser där han lovade de heliga att lydnad mot denna lag skulle förbereda kyrkans medlemmar att ta emot timliga och andliga välsignelser.⁸⁰ Han lovade också att lydnad mot tiondelagen skulle göra det möjligt för kyrkan att bryta sig loss från skuldsättning.⁸¹

Över hela kyrkan reagerade medlemmarna på president Snows råd med förnyad hängivenhet. Historikern Orson F. Whitney, som senare skulle verka som medlem i de tolvsvorum, skrev år 1904: "Effekten av rörelsen var ögonblicklig. Tionde och offergåvor flödade in med en omedelbarhet och generositet som inte hade funnits på åratal, och på många sätt förbättrades kyrkans tillstånd och dess framtidsutsikter ljusnade. President Snow hade tidigare åtnjutit sitt folks kärlek och förtroende och nu utökades och intensifierades dessa goda känslor."⁸² President Heber J. Grant, som var medlem i de tolvsvorum när president Snow tog emot uppenbarelsen om tionde, förkunnade senare: "Lorenzo Snow blev medlem i kyrkans presidentskap vid åttiofem års ålder, och det han åstadkom under de påföljande tre åren är verkligen enastående att begrunda. ... Under tre korta år lyckades denne man — som enligt världslig uppfattning var för gammal att kunna utföra något, denne man som

inte sysslat med ekonomiska affärer, som under flera år ägnat sitt liv åt att arbeta i templet — med att få kontroll över Kristi kyrkas finanser, genom den levande Gudens inspiration, och under dessa tre år förändrades allting, ekonomiskt sett, från mörker till ljus.”⁸³

Bar vittnesbörd under de sista dagarna av sin verksamhet

Den 1 januari 1901 var president Snow närvarande vid ett särskilt möte i Salt Lake-tabernaklet för att välkomna det tjugonde århundradet. Människor av alla religioner var inbjudna att delta. President Snow hade förberett ett budskap till evenemanget men han kunde inte själv läsa det eftersom han var svårt förkyld. Efter inledningspsalm, en inledningsbön och en sång som sjöngs av Tabernakelkören ställde sig president Snows son LeRoi upp och läste budskapet, med titeln ”En hälsning till världen från president Lorenzo Snow”.⁸⁴ De avslutande orden i budskapet åskådliggjorde president Snows känslor för Herrens verk:

”I mitt åttiosjunde år på jorden känner jag mig fylld av uppriktig önskan om mänsklighetens bästa. ... Jag lyfter mina händer och nedkallar himmelens välsignelse över jordens invånare. Må solens strålar ovanifrån le mot er. Må markens skatter och jordens frukter frikostigt bringas fram för ert bästa. Må sanningens ljus jaga bort mörkret från era själar. Må rättfärdigheten öka och orättfärdigheten minska. ... Må rätten triumfera och korrruptionen utplånas. Och må dygd, kyskhet och heder segra till dess ondskan övervinns och jorden renas från ogudaktighet. Låt dessa tankar, som mormonernas röst bland Utahs berg, gå ut till hela världen, och må alla människor veta att vår önskan och vårt uppdrag är att välsigna och frälsa hela människosläktet. ... Må Gud förhärligas i den seger han kommer att vinna över synd, sorg, elände och död. Frid vare med er alla!”⁸⁵

Den 6 oktober 1901 stod president Lorenzo Snow upp och talade till sina medsyskon under den avslutande sessionen av generalkonferensen. Han hade varit sjuk under en tid och när han kom fram till talarstolen sade han: ”Mina kära bröder och systrar, jag förundrar mig över att jag dristar tala till er den här eftermiddagen.” Han lämnade ett kort budskap om ledarskap i kyrkan. Därefter yttrade han de sista orden som kyrkans allmänna medlemskap skulle höra från honom: ”Må Gud välsigna er. Amen.”⁸⁶

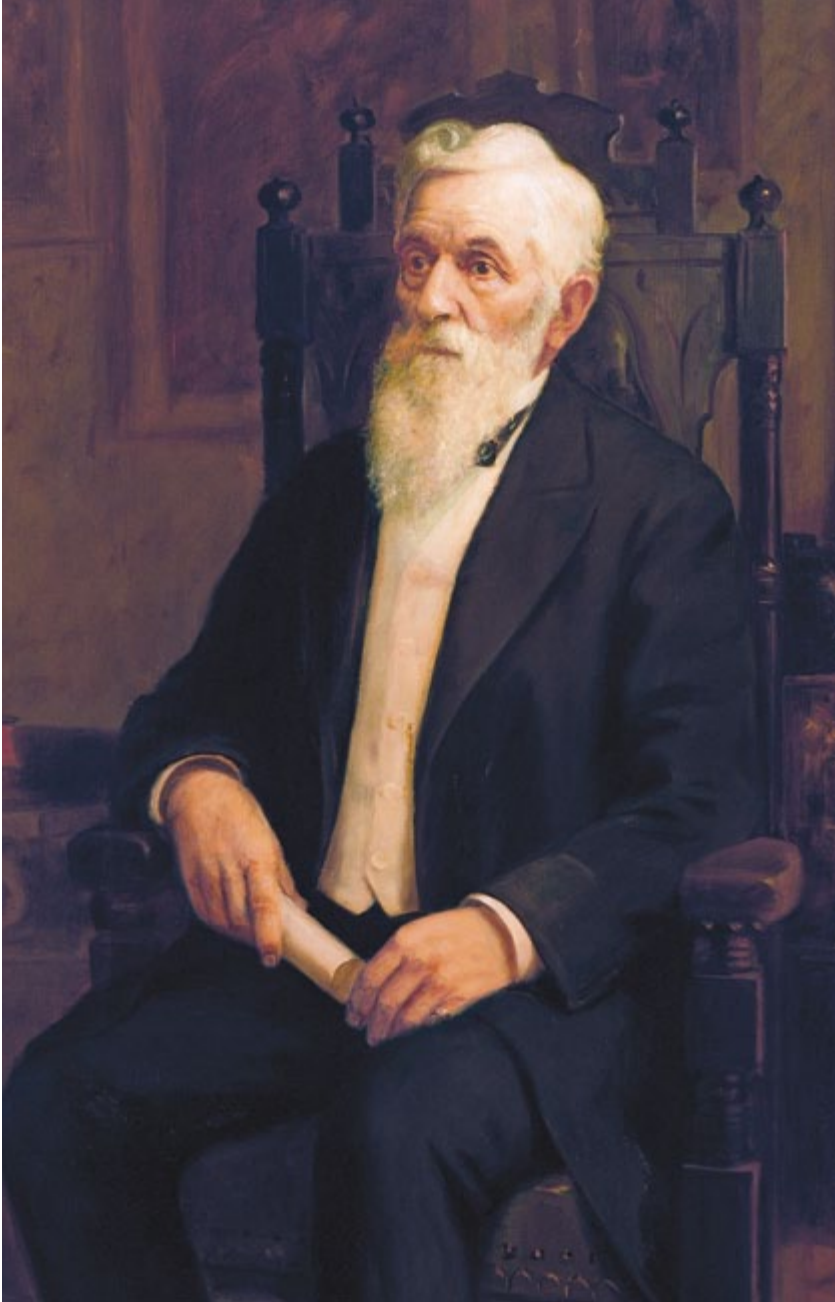
Fyra dagar senare dog president Snow av lunginflammation. Efter begravningsgudstjänst i Salt Lake-tabernaklet begravdes hans kropp på en kyrkogård i hans älskade Brigham City.

Hänvisningar

1. Lorenzo Snow, i Lyncurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), s. v.
2. Lorenzo Snow, "The Grand Destiny of Man", *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.
3. Lorenzo Snow, i *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, s. v.
4. Lorenzo Snow, i *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, s. v.
5. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 1–2.
6. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2.
7. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Church History Library, s. 18.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2–3.
9. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 3.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 del. (1892–1904), 4:223.
12. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 4.
13. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, s. 57–62.
14. Se Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, s. 32.
15. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 6.
16. Lorenzo Snow, "The Grand Destiny of Man", s. 22. För mer om Lorenzo Snows omvändelse, se kapitel 3.
17. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 6.
18. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, s. 33.
19. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33; se även "The Grand Destiny of Man", s. 22.
20. Lorenzo Snow, "The Grand Destiny of Man", s. 22.
21. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 15.
22. Lorenzo Snow, "The Grand Destiny of Man", s. 22.
23. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 16.
24. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 16, 19.
25. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 19.
26. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 30.
27. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 37–38.
28. Brev från Lorenzo Snow till Oliver Snow, citerat i brev från Eliza R. Snow till Isaac Streator, 22 feb. 1839, Church History Library.
29. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 37.
30. Brev från Lorenzo Snow till Oliver Snow, citerat i brev från Eliza R. Snow till Isaac Streator, 22 feb. 1839.
31. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 19.
32. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 47.
33. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 50–51. För mer om resan till England, se kapitel 14.
34. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 58–59.
35. Brev från Lorenzo Snow till Heber C. Kimball, 22 okt. 1841, i Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*, Church History Library.
36. Brev från Lorenzo Snow till Heber C. Kimball, 22 okt. 1841, i Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
37. Brev från Lorenzo Snow till George A. Smith, 20 jan. 1842, i Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
38. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, s. 45.
39. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, s. 65–66.

40. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, s. 72–83.
41. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, s. 91.
42. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 74–75; se också sidan 73.
43. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, s. 49.
44. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79.
45. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79.
46. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79, 82.
47. Lorenzo Snow, i "Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave", *Millennial Star*, 29 aug. 1887, s. 549. För mer om Lorenzo Snows kommentarer om Joseph Smiths martyrskap, se kapitel 23.
48. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 84.
49. Joseph Smith, citerad av Lorenzo Snow i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 70.
50. För mer om erfarenheten vid Mount Pisgah, se kapitel 7.
51. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 94–95.
52. Lorenzo Snow, "Address of Apostle Lorenzo Snow", *Millennial Star*, 15 feb. 1886, s. 110.
53. Lorenzo Snow, *Deseret News*, 14 jan 1857, s. 355.
54. Brev från Lorenzo Snow till Eliza R. Snow, i *The Italian Mission* (1851), s. 5.
55. Brev från Lorenzo Snow till Franklin D. Richards, i *The Italian Mission*, s. 8–10.
56. Brev från Lorenzo Snow till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 10–11.
57. Se brev från Lorenzo Snow till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 15–17.
58. Se brev från Lorenzo Snow till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 17.
59. Brev från Lorenzo Snow till Franklin D. Richards, i *The Italian Mission*, s. 20.
60. Brev från Lorenzo Snow till Orson Hyde, i *The Italian Mission*, s. 23.
61. Brev från Jabez Woodard till Lorenzo Snow, i *The Italian Mission*, s. 26.
62. Citerad i ett brev från Jabez Woodard till Lorenzo Snow, i *The Italian Mission*, s. 26.
63. I Conference Report, okt. 1994, s. 97; eller *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 72.
64. Leslie Woodruff Snow, "President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him", *Young Woman's Journal*, sep. 1903, s. 391.
65. För mer om äldste Snows erfarenheter på hawaiiöarna, se kapitel 4.
66. För mer om äldste Snows erfarenheter i det heliga landet, se kapitel 24.
67. Heber J. Grant, i Conference Report, June 1919, s. 10.
68. *Deseret Evening News*, 3 apr. 1894, s. 4.
69. Jacob Jensen, citerad i LeRoi C. Snow, "Raised from the Dead", *Improvement Era*, sep. 1929, s. 884–886.
70. Se LeRoi C. Snow, "Raised from the Dead", s. 886; LeRoi C. Snow, "Raised from the Dead (Conclusion)", *Improvement Era*, okt. 1929, s. 975–979.
71. Se LeRoi C. Snow, "Raised from the Dead (Conclusion)", s. 980.
72. Se LeRoi C. Snow, "An Experience of My Father's", *Improvement Era*, sep. 1933, s. 677; se också korrespondens mellan äldste John A. Widtsoe och Noah S. Pond, make till Alice Armeda Snow Young Pond, 30 okt. 1945, och 12 nov. 1946, Church History Library. President Brigham Young väntade i ytterligare tre år efter profeten Joseph Smiths martyrskap innan han omorganiserade första presidentskapet. President John Taylor väntade mer än tre år efter president Youngs död; president Woodruff väntade i nästan två år efter president Taylors död. För mer om den gudomliga manifestation som president Snow tog emot i templet, se kapitel 20.
73. Lorenzo Snow, i "President Snow in Cache Valley", *Deseret Evening News*, 7 aug. 1899, s. 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, sammanst. av LeRoi C. Snow, Church History Library, s. 2.
75. W. D. Cornell, citerad i "Mormonism in Salt Lake", *Millennial Star*, 14 sep. 1899, s. 579.

76. Reverend Prentis, citerad i Nephi Anderson, "Life and Character Sketch of Lorenzo Snow", *Improvement Era*, juni 1899, s. 569–570.
77. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 533; se också *Deseret Evening News*, 17 maj 1899, s. 2; *Deseret Evening News*, 18 maj 1899, s. 2. I *Millennial Star* står det att president Snow höll detta tal den 8 maj, men andra samtida källor visar att han höll det den 18 maj. President Snow talade också om tionde den 17 maj. För en mer fullständig redogörelse om uppenbarelsen om tionde, se kapitel 12.
78. Se "Pres. Snow Is Home Again", *Deseret Evening News*, 27 maj 1899, s. 1.
79. Lorenzo Snow, i "Pres. Snow Is Home Again", s. 1.
80. Se, till exempel, *Deseret Evening News*, 24 juni 1899, s. 3.
81. Se, till exempel, *Improvement Era*, aug. 1899, s. 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Heber J. Grant, i Conference Report, juni 1919, s. 10.
84. Se "Special New Century Services", *Deseret Evening News*, 1 jan 1901, s. 5.
85. Lorenzo Snow, "Greeting to the World by President Lorenzo Snow", *Deseret Evening News*, 1 jan 1901, s. 5.
86. Lorenzo Snow, i Conference Report, okt. 1901, s. 60, 62.

*Under hela sitt liv strävade president Lorenzo Snow efter lärdom
”genom studier och även genom tro” (L&F 88:118).*

Lära genom tro

”Låt oss fortsätta, bröder och systrar, att verka i Herren vår Guds namn, att dagligen samla visdom och intelligens så att allt samverkar till vårt bästa.”

Från Lorenzo Snows liv

När den unge Lorenzo Snow inte utförde sina dagliga sysslor på familjens gård brukade han vanligtvis—”gömma sig med en bok”, som hans familj sade. Enligt sin syster Eliza var han ”en ständig elev, hemma såväl som i skolan”.¹ Hans kärlek till lärande tilltog allteftersom han växte upp. Han påstod faktiskt att utbildning utgjorde hans ungdoms ”ledstjärna”.² Efter att ha gått i offentliga skolor studerade han år 1835 vid Oberlin College, en privatskola i staten Ohio. År 1836, innan han blev medlem i kyrkan, accepterade han Elizas inbjudan att flytta till Kirtland, Ohio, där han studerade hebreiska i en klass där bland annat profeten Joseph Smith och många av apostlarna deltog.

Efter att ha blivit döpt och konfirmerad inriktade han sig så småningom mer på ”Andens utbildning”³ än på ”bokstudier”.⁴ I denna strävan förlorade han aldrig sin törst efter lärdom. Ett exempel är när han var 80 år och verkade som president för de tolv apostlarnas kворum och stod framför de heliga på generalkonferensen i oktober 1894. Han reflekterade över de tal som hans mindre erfarna bröder hade hållit den dagen och sade: ”Det gavs en del tankar som jag inte reflekterat över tidigare, och de var till stor nytta.”⁵ Sex år senare, som president för kyrkan, deltog han i en konferens med Söndagsskolans organisation som värd. Efter att ha lyssnat på andras tal ställde han sig slutligen i talarstolen. Han inledde sitt tal med att säga: ”Jag har verkligen tyckt om och överraskats av det jag sett och hört ... Jag kan verkligen säga att jag blivit undervisad, och om jag, en man på åttiosex år, kan bli undervisad, ser jag ingen anledning

till varför vuxna i allmänhet inte kan ha både nytta och nöje av att närvara på era möten.”⁶ [Se förslag 1 på sidan 44.]

Lorenzo Snows lärdomar

Lärande kräver tro, utövande och ihärdighet.

I den religion som du och jag har omfattat finns det något stort och härligt, något nytt att lära varje dag, som är av stort värde. Och det är inte bara vår förmån, utan också en nödvändighet, att vi tar emot detta och samlar in dessa nya tankar.⁷

Hela mormonismens tanke är utveckling — mental, fysisk, moralisk och andlig. Ingen halvhjärtad utbildning duger för en sista dagars helig.⁸

Det är fördelaktigt med ett långt liv på jorden och att få den erfarenhet och kunskap som hör ihop därmed: för Herren har sagt att oavsett vilken kunskap vi får i detta liv så kommer den att följa med oss i uppståndelsen, och ju mer kunskap och intelligens en person får i detta liv desto större fördelar har han i den kommande världen [se L&F 130:18–19].⁹

Det finns somliga som inte lär sig, som inte går framåt så fort som de skulle kunna, eftersom deras ögon och hjärtan inte är riktade mot Gud. De tänker inte efter, inte heller har de den kunskap som de skulle kunna ha. De går miste om en hel del av det som de skulle kunna få. Vi måste förvärva kunskap innan vi kan få varaktig lycka. Vi måste hysa stor medvetenhet om det som hör Gud till.

Även om vi nu försummar att utnyttja vår tid, att förhöja våra intellektuella förmågor, blir vi tvungna att någon gång utveckla dem. Vi har så mycket arbete att utföra, och om vi inte inhämtar kunskap i dag har vi så mycket mer kunskap att inhämta i morgon.¹⁰

Det måste finnas en intellektuell ansträngning, ett utövande av de gåvor som Gud har gett oss. De måste sättas i rörelse. Då, när vi är upplysta av den Helige Andens gåva och kraft, kan vi få de tankar och den intelligens och de välsignelser som är nödvändiga för att förbereda oss för framtiden, för sådant som kommer att äga rum.

"Andens utbildning" förtjänar vår "största uppmärksamhet".

Samma princip är tillämplig på allt vi gör i samband med det som hör Gud till. Vi måste anstränga oss. ... Detta att förbli överksam utan att sätta sig själv i arbete är till ingen nytta. Om vi förblir helt neutrala uppnås ingenting. Varje princip som uppenbaras från himlarna är till vår nytta, för vårt liv, för vår frälsning och för vår lycka.¹¹

Kanske tänker vi att det inte är nödvändigt att anstränga oss för att få reda på vad Gud kräver av oss, eller med andra ord, att söka upp de principer som Gud har uppenbarat, varigenom vi kan få mycket viktiga välsignelser. Tydligt och klart har principer uppenbarats, som är avsedda att upphöja de sista dagars heliga och skydda dem från många problem och bekymmer, men genom brist på uthållighet från vår sida att lära och anpassa oss efter dem, går vi miste om de välsignelser som hör ihop med lydnad mot dem.¹²

Låt oss fortsätta, bröder och systrar, att verka i Herrens vår Guds namn, att samla visdom och intelligens dag efter dag så att allt som händer samverkar till vårt bästa och ökar vår tro och intelligens.¹³ [Se förslag 2 på sidan 44.]

Andens utbildning förtjänar den största uppmärksamhet.

Det finns ett slags utbildning som förtjänar allra största uppmärksamhet, och som vi alla borde ägna oss åt — och det är Andens utbildning.¹⁴

En smula andlig kunskap är mycket bättre än bara åsikter och begrepp och idéer, eller till och med mycket förfinade argument. En smula andlig kunskap är av stor betydelse och av största vikt.¹⁵

Vi får inte försumma vår andliga utveckling i vår strävan efter världsliga rikedomar. Det är vår plikt att göra allt vi kan för att förkovra oss i principerna om ljus och kunskap, såväl som att omkring oss utöka de timliga välsignelserna och bekvämligheterna i detta liv.¹⁶

Om vårt tänkande är alltför ensidigt, om vi fäster alltför stor uppmärksamhet vid att förvärva materiella ägodelar på bekostnad av andlig välfärd, är vi inte kloka förvaltare.¹⁷ [Se förslag 3 på sidan 44.]

Det är nyttigt för oss att höra evangeliets principer om och om igen.

Ni har kanske hört [en del principer] hundratals gånger, och ändå tycks det nödvändigt att vi om och om igen undervisas om dessa. Och återigen: Detta är något som jag finner när jag läser i Läran och förbunden. Varje gång jag läser en uppenbarelse i den boken får jag någon ny tanke, även om jag har läst samma uppenbarelse många gånger om. Jag förmodar att detta också är er erfarenhet. Om inte så skiljer den sig mycket från min.¹⁸

Vi liknar barn som lär sig alfabetet. Läraren säger till barnet: "Det här är bokstaven *a*; kan du försöka komma ihåg den?" Barnet svarar: "Ja, jag ska försöka komma ihåg den." Läraren går till nästa bokstav och säger: "Det här är bokstaven *b*; vill du titta på den och försöka komma ihåg den?" "O ja", säger barnet. Därefter återvänder läraren till bokstaven *a*. "Vad är det här för bokstav?" Barnet har glömt det. Läraren berättar ännu en gång för barnet att det är ett *a* och vänder sig till bokstaven *b* och upptäcker att barnet också har glömt den bokstaven, och återigen behöver bli undervisad om bokstaven *b*. Det här är på förmiddagen. På eftermiddagen blir barnet återigen

uppkallad och tillfrågad och än en gång upptäcker läraren att barnet har glömt bokstäverna och måste undervisas igen. Följaktligen måste lektionen upprepas om och om igen, i så hög grad att om läraren inte genom erfarenhet hade vetat vad han kunde förvänta sig, skulle han förvisso bli modfälld. Det är på samma sätt med de sista dagars heliga. Även om vi kanske blir trötta på att höra saker och ting upprepas är det nödvändigt för att vi ska lära oss dem grundligt. Vi måste lära oss dem. Jag vet att sista dagars heliga så småningom kommer att lära sig alla Guds lagar och befallningar och lära sig att noga lyda dem. Men vi har ännu inte kommit dit.¹⁹ [Se förslag 4 på sidan 44.]

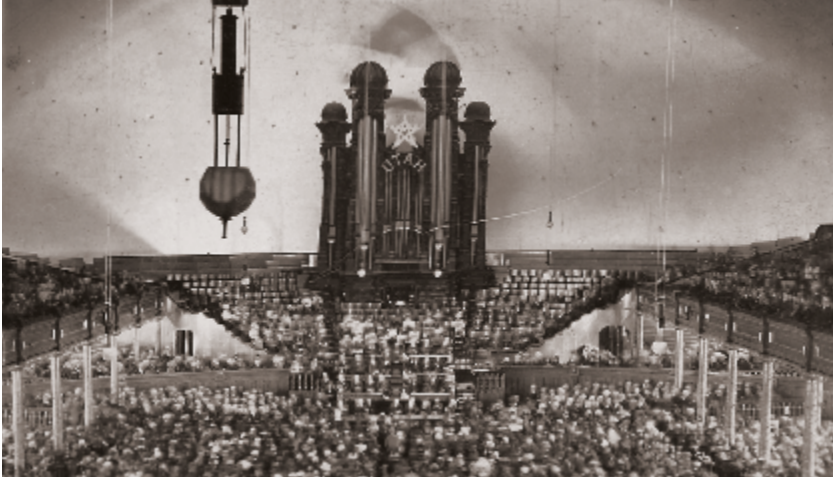
**När vi samlas för att lära oss om evangeliet
är det nödvändigt för både lärare och
elev att ha Andens vägledning.**

När [en lärare] står inför församlingen bör han inse att han står framför dem i avsikten att förmedla kunskap, att de ska ta emot sanningen i sina själar och byggas upp i rättfärdighet genom att ta emot ytterligare ljus och gå framåt i sin inläring av helighetens principer.

Detta kan inte ske utom genom intellektuell ansträngning, genom trons energi och genom att med allt sitt hjärta söka Herrens vår Guds Ande. Detsamma gäller för dem som lyssnar. Om de inte noggrant koncentrerar sig på det som krävs av dem tid efter annan av dem som talar till folket från denna talarstol, och om inte den enskilde med all styrka och kraft anstränger sitt sinne i sina böner inför Herren, kan de inte själva få den nytta och de fördelar som de borde kunna få.²⁰

Vad jag vill av de sista dagars heliga är att äldsterna under denna konferens ska stå upp och tala till oss, att vi ska tillämpa tro och böner för var och en som talar, för det han ska säga, och att vi ska ha anden och ta emot det på ett sätt som är till nytta för oss. Detta är vår förmån och vår plikt. Vi har inte kommit hit av en slump, vi har kommit till denna konferens med förväntan att få något som vi kan ha nytta av.²¹

Du bör be Herren att låta [talarna] säga något som du vill veta, att de ska påminna dig om något som du har fördel av. Om du

Vi bör "förbereda våra hjärtan att ta emot och dra nytta av" de budskap som ges under generalkonferensen och på andra möten.

vill veta något som du inte förstår, be om att [de] säger något som upplyser ditt sinne angående det som bekymrar dig. Då får vi en storslagen och härlig konferens, en bättre konferens än vi någonsin haft tidigare. Även om det kan verka märkligt tycks alltid vår senaste konferens vara den bästa, och låt så vara fallet, och ni bröder och systrar, låt era hjärtan uppstiga till Herren och utöva tro medan våra bröder talar till er. Vi kommer inte att bli besvikna, och ni kommer inte att återvända hem, ni kommer inte att lämna denna konferens utan att känna att ni har blivit rikligen välsignade.²²

Jag antar att många i den församling jag har framför mig har kommit långväga ifrån för att samlas med oss till en generalkonferens, och att alla har samlats i rena avsikter — i en önskan att förbättra och fullkomliggöra sig i det som rör deras användbarhet i Guds rike. För att vi inte ska bli besvikna i detta är det nödvändigt att vi förbereder våra hjärtan att ta emot och dra nytta av de tankar som Herrens Ande manar talarna till allteftersom konferensen fortskrider. Jag har ansett, och anser fortfarande, att vår uppbyggelse inte är så mycket beroende av talaren som av oss själva.²³

När vi kommer samman ... , är det vår förmån att ta emot undervisning från dem som talar till oss, och om vi inte gör det, ligger felet i allmänhet hos oss själva.²⁴

Jag har hos vissa medlemmar lagt märke till något som jag betraktar som en svaghet. De kommer samman, en del av dem, mer i avsikt att njuta av talarens vältalighet, för att beundra deras stil som talar till dem, eller också kommer de samman mer för att se talaren eller spekulera om hans karaktär ... än i avsikten att ta emot undervisning som gör dem gott och bygger upp dem i rättfärdighet. ...

... Om vi inte utövar de förmågor som vi har fått och inhämtar Herrens Ande så kommer vi inte att få ut så mycket av talen, även om tankar förmedlas som är av stort värde. Även om tankar förmedlas med en mycket osäker stämning så upptäcker folket, om de anstränger sig ... att de aldrig behöver återvända från ett möte utan att ha blivit stärkta i sina sinnen av talarna.²⁵

Det är inte alltid den utförliga predikan som ger sista dagars heliga det som är av störst värde, utan att vi i de olika tal som hålls kan inhämta någon tanke, någon princip som kan upplysa vårt förstånd och som visar sig värdefull för oss efteråt.²⁶

Vi har samlats i avsikt att dyrka Gud och att utföra de plikter som är nödvändiga för att främja sanningens sak på jorden. Vilket slags undervisning vi får beror i stort sett på våra sinnens mottaglighet. Vi bör avlägsna från våra sinnen alla tankar på våra världsliga angelägenheter och rikta vår uppmärksamhet på syftet med konferensen.²⁷

För vår information och vår andliga kunskap är vi helt och hållet beroende — vi är fullständigt beroende — av Herren. Och i förhållande till hur vi utövar vår tro får vi information, förmedlad genom Herrens tjänare. ... Han talar till oss, genom sina tjänare, som talar till oss på detta sätt när vi samlas för att dyrka vår Gud.²⁸ [Se förslag 5 på sidan 44.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v-vii för ytterligare hjälp.

1. Läs sidorna 37–38, som beskriver något av president Snows livslånga strävan att inhämta lärdom. Vad får en person att fortsätta inhämta lärdom under hela sitt liv? Fundera över din

egen attityd till lärande och hur du kan fortsätta att inhämta kunskap under hela ditt liv.

2. Studera president Snows råd om utövande och ihärdighet i att lära evangeliet (s. 38–39). Hur påverkas ditt personliga lärande när du verkligen anstränger dig? Hur kan vi hjälpa barn och ungdomar att anstränga sig för att inhämta kunskap?
3. President Snow uppmuntrade de heliga att söka ”Andens utbildning” (s. 40). Vad innebär detta för dig? Vad kan bli följden om vi inriktar oss alltför mycket på världslig rikedom i vår utbildning?
4. Vad finns det för samband mellan ett barn som lär sig alfabetet (sidorna 40–41) och våra försök att lära oss evangeliet? Vilka principer har du sett upprepas under dina studier av forntida och nutida profeter?
5. Hur kan vi förbereda våra hjärtan på att lära oss mer på kyrkans lektioner och möten? Hur kan vi bemöda oss om att lära, även när vi bara lyssnar till ett tal på ett sakramentsmöte eller på en konferens? (Se exempel på sidorna 41–43.)

Skrifställena: 2 Nephi 9:28–29; 28:30; Mosiah 2:9; L&F 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Undervisningstips: ”För att hjälpa oss undervisa från skrifterna och om nutida profeters ord har kyrkan framställt lektionsböcker och annat material. Det finns föga behov av kommentarer eller annat källmaterial” (*Undervisning: Den högsta kallelsen, Ett källmaterial för undervisning om evangeliet* [2000], s. 52).

Hänvisningar

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 3.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars, 1868, s. 2.
4. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 28.
5. ”Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 okt. 1894, s. 1.
6. ”Tithing”, *Juvenile Instructor*, apr. 1901, s. 214–215.
7. I Conference Report, apr. 1898, s. 13.
8. ”’Mormonism’ by Its Head”, *The Land of Sunshine*, okt. 1901, s. 257.
9. I ”Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 2 juli, 1901, 1; budskap skrivet av Lorenzo Snow och uppläst av hans son LeRoi.
10. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.

11. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 juli 1878, s. 1
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 7 dec. 1869, s. 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars, 1868, s. 2.
15. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
16. *Deseret News*, 19 juli 1865, s. 330.
17. *Deseret News*, 19 juli 1865, s. 330.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30 mars, 1897, s. 1.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28 juli 1878, s. 10; kursivering tillagd.
20. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
21. I Conference Report, okt. 1899, s. 2.
22. I Conference Report, okt. 1900, s. 5.
23. I Conference Report, okt. 1898, s. 1–2.
24. I Conference Report, apr. 1898, s. 61.
25. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
26. I Conference Report, apr. 1899, s. 2.
27. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i april 1888.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.

Jesus Kristus satte ett exempel för oss när han döptes genom nedsänkning.

Dopet och den Helige Andens gåva

Sådan ... var evangelieordningen på apostlarnas tid, tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och handpåläggning för att ta emot den Helige Anden. När denna ordning var förstådd och noggrant följdes så åtföljdes den omedelbart av kraft, gåvor, välsignelser och härliga förmåner.”

Från Lorenzo Snows liv

Även efter det att Lorenzo Snow fått ett vittnesbörd om att Joseph Smith var en profet, kämpade han med beslutet att bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han visste att om han blev medlem i kyrkan skulle han tvingas överge några av sina världsliga mål. Men efter en upplevelse som han beskrev som ”hjärtats och själens våldsamma kamp” samtyckte han till att bli döpt. Han berättade: ”Genom Herrens hjälp — för jag är övertygad om att han måste ha hjälpt mig — lade jag min stolthet, mina världsliga ambitioner och strävanden på altaret, och ödmjuk som ett barn gick jag ned i dopets vatten och tog emot evangeliets förrättningar. ... Jag tog emot dopet och handpåläggningen av en person som vittnade om att han hade gudomlig myndighet.”¹

Efter att själv ha tagit emot denna välsignelse var han angelägen att dela med sig av den till andra. I ett brev som han skrev som missionär i Italien sade han: ”I de flesta länder har öppnandet av dörren till Guds rike åtföljts av stora problem och svårigheter. Också vi fick vår beskärda del av detta. Det var därför som jag med stort välbehag gick ned i vattnet med den första kandidaten till evigt liv. Aldrig har det italienska språket låtit så ljuvligt som i detta intressanta

ögonblick, när jag utförde denna heliga förrättning och öppnade en dörr som *som ingen kan stänga*.²² [Se förslag 1 på sidan 57.]

Lorenzo Snows lärdomar

Vi blir välsignade av Gud när vi följer de principer som han har fastställt.

Det finns vissa principer som Gud har fastställt, som, om de förstås och åtlyds, gör att människan förvärvar andlig kunskap, gåvor och välsignelser. I gångna tider, också på apostlarnas tid, fick människorna tillgång till andliga gåvor och olika förmåner genom att skaffa sig insikt om och genom att noggrant iaktta vissa regler som Herren fastställt. När till exempel Abel, en av Adams söner, fick veta att frambärandet av offer var en ordning som var instiftad av Gud, varigenom människor kan ta emot välsignelser, gick han själv till verket, åtlydde ordningen och frambar det offer varigenom han fick härliga manifestationer från den Allrahögste [se 1 Mos 4:4; Hebr. 11:4].

Återigen, när antediluvianerna [människorna före den stora syndaflo den] hade fördärvat sig själva, och tiden hade kommit då de skulle drabbas av undergång, uppenbarade Herren en ordning varigenom de rättfärdiga skulle kunna undkomma. Följaktligen var de som förstod och åtlydde ordningen garanterade den utlovade välsignelsen [se 1 Mos. 6–8].

Innan Josua erövrade Jeriko var han tvungen att iaktta vissa föreskrifter som Gud fastställt. När dessa föreskrifter iakttagits på rätt sätt, i enlighet med befallningen, föll staden omedelbart i hans händer. [Se Josua 6.]

Ett annat exempel: fallet med Naaman, den assyriske härens högste befälhavare, när han hemsöktes av spetälska och fick höra talas om profeten Elisa, vädjade han till honom om att ta bort denna hemsökelse. Profeten, med den Helige Anden vilande på sig, som [förmedlar] Guds sinne, talade om för honom att han genom att tvätta sig i Jordans vatten sju gånger skulle bli återställd. Först tyckte Naaman att det lät alltför enkelt. Han var missnöjd och benägen att inte anpassa sig därefter — att inte utnyttja så enkla medel. Men efter mer noggrann eftertanke, genom att ödmjuka sig, steg han

fram och anpassade sig efter reglerna, och se, välsignelsen kom genast! [Se 2 Kung. 5:1–14.] ...

När evangelieutdelningen inleddes gavs gåvor och välsignelser enligt liknande principer, det vill säga genom lydnad mot vissa fastställda regler. Herren föreskrev fortfarande vissa handlingar och lovade alla dem som utförde dem vissa förmåner. När dessa handlingar utfördes — i varje detalj — skulle förvisso de utlovade välsignelserna förverkligas.³

Dopets och konfirmationens yttre förrättningar hör oskiljaktigt samman med trons och omvändelsens inre gärningar.

Somliga har den fåfänga föreställningen att under evangelieutdelningen så togs inte gåvor och välsignelser emot till följd av yttre lydnad eller yttre gärningar, utan bara genom tro och omvändelse, genom tankeverksamhet oberoende av det fysiska. Men om vi genom att lägga åt sidan mänskliga traditioner, vidskepelse och människors trosbekännelser och vänder oss till Guds ord så upptäcker vi att yttre gärningar, eller yttre förrättningar, under evangeliets utdelning oskiljaktigt hörde samman med inre gärningar, med tro och omvändelse. Som bevis på detta framlägger jag följande:

Frälsaren sade: "Varför kallar ni mig 'Herre, Herre', när ni inte gör vad jag säger?" [Lukas 6:46.] Återigen säger han: "Den som hör mina ord och handlar efter dem, han liknar en man som byggde sitt hus på klippan." [Se Matteus 7:24.] Och: "Den som tror och blir döpt skall bli frälst." [Markus 16:16.] Likaså säger han: "Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike." [Johannes 3:5.] Dessa ord av Frälsaren kräver att människan utför yttre gärningar för att ta emot sin frälsning.

På pingstdagen sade Petrus till den omgivande folkskaran: "Omvänd er och låt er döpas till syndernas förlåtelse så skall ni få den helige Ande." [Se Apg 2:38.] I detta profetiska uttalande får vi veta att människorna skulle utföra en yttre gärning, dopet i vatten, för att de skulle få syndernas förlåtelse och efteråt den Helige Andens gåva. Men innan de utförde den yttre gärningen måste den inre gärningen utföras — tro och omvändelse. Tro och omvändelse föregår

På pingstdagen döptes omkring 3000 människor.

dopet och dopet föregår syndernas förlåtelse och den Helige Andens mottagande ...

En del anser det fel att räkna dopet bland de nödvändiga principer som Gud instiftat, att det måste äga rum för att få syndernas förlåtelse. Som svar säger vi att Frälsaren och apostlarna gjorde så före oss. Därför känner vi oss skyldiga att följa deras exempel. ... Dopet ... avlägsnar från vår själ synder och orenheter, genom tro på den stora försoningen. ...

Det framgår tydligt att yttre gärningar måste åttlydas, liksom tro och omvändelse, för att man ska bli delaktig av evangeliets förmåner.⁴ [Se förslag 2 på sidan 57.]

Dopet utförs genom nedsänkning och den Helige Andens gåva förlänas genom handpåläggning.

Angående dopet i vatten, som utgör en del av Kristi evangelium, hade Guds tjänare i gångna tider en mycket klar uppfattning om hur det skulle utföras. ...

Vi ska nu ägna en liten stund åt att försöka få en korrekt uppfattning om hur dopet utfördes. Det är uppenbart att det bara fanns

ett sätt att utföra förrättningen, och det sättet förklarades för apostlarna som noggrant höll fast vid det i all sin verksamhet. För att få en korrekt uppfattning om detta ämne är det nödvändigt att se på de omständigheter under vilka dopet utfördes.

Det sägs om Johannes [Döparen] att han döpte i Ainon, eftersom det fanns gott om vatten där [se Johannes 3:23]. Om vattenbestänkning hade varit det sedvanliga skulle han knappast ha begett sig till Ainon, eftersom det fanns mycket vatten på denna plats. De skulle ju ha räckt med mycket lite vatten för att bestänka hela Judéen, som han skulle haft tillgång till utan att ge sig iväg till Ainon. Vi får också veta att han döpte i Jordan, och efter det att förrättningen var utförd för vår Frälsare steg han upp ur vattnet, vilket tydligt visar att han varit nere i vattnet, för att förrättningen skulle utföras på rätt sätt [se Matteus 3:16]. Det berättas också om att eunucken steg ned i vattnet med Filippus och därefter steg upp ur vattnet [se Apg. 8:26–38]. Nu måste var och en som gör anspråk på förnuft och konsekvens erkänna att om det hade räckt med lite vatten på pannan så skulle dessa personer aldrig ha stigit ner i vattnet för att ta emot förrättningen. När Paulus skrev till de heliga gav han oss ett tydligt vittnesbörd till förmån för nedsänkning. ... Aposteln säger där att de heliga hade begravts med Kristus genom dopet [se Rom. 6:4; Kol. 2:12].

Det är alldeles uppenbart att de inte kunde ha begravts genom dopet utan att ha blivit helt omslutna eller täckta av vatten. Ett föremål kan inte sägas vara begravt när någon del av det inte är täckt. På samma sätt är man inte begravd i vatten genom dopet om man inte helt och hållet är omsluten av vattnets element. Denna förklaring av aposteln om hur dop ska utföras motsvarar på ett mycket vackert sätt den som gavs av Frälsaren: Om ni inte blir födda av vatten, o.s.v. Att bli född av något innebär att bli placerad inuti det, och att komma fram ur det, att bli född av vatten, måste också innebära att man placeras i vattnets livmoder och förs upp igen.

Jag är övertygad om att tillräckligt har sagts för att övertyga varje förnuftigt och fördomsfritt sinne om att nedsänkning var det sätt varpå dopets förrättning utfördes under kristendomens första tid, då

när evangeliet förkunnades i sin renhet och fullhet, därför avslutar jag mina tankar angående detta.

Vi får i det sjätte [kapitlet] av Hebreerbrevet veta att handpåläggning räknades upp bland evangeliets principer. Alla känner till att denna förrättning, liksom nedsänkingsdopet till syndernas förlåtelse, är ganska försummat i vår tids kristna kyrkor. Därför hoppas jag att det kan vara till hjälp att säga något om detta ämne. Vid ett flertal tillfällen lade Kristus sina händer på de sjuka och botade dem och i sitt uppdrag till apostlarna, i det sista kapitlet i Markus, säger han att dessa tecken ska följa dem som tror, att de ska lägga sina händer på de sjuka och de ska bli friska, o.s.v. Ananias lade händerna på Saulus, som omedelbart återfick sin syn när denna förrättning utfördes [se Apg. 9:17–18]. Paulus, som led skeppsbrott vid ön Melite, lade händerna på Publius far, den främste mannen på ön, och botade honom från feber [se Apg. 28:8]. Dessa få påpekanden visar tydligt att Gud har påbjudit handpåläggning som ett medel varigenom himmelska välsignelser kan erhållas.

Även om botandet av sjuka hörde samman med utförandet av denna förrättning så upptäcker vi, när vi granskar ämnet noggrannare, att en ännu större välsignelse hörde samman med denna förrättning. Vi får veta att i staden Samaria hade män och kvinnor döpts av Filippus, vilket orsakade stor glädje för de döpta. Förmodligen glädde de sig därför att de fått syndernas förlåtelse genom tro, omvändelse och dop, och efter att ha fått ta emot en del av Guds helige Ande, vilket var en naturlig följd och efter att genom syndernas förlåtelse fått ett gott samvete. Genom den del av den Helige Anden som de fick började de se Guds rike. Först bör vi minnas att vår Frälsare sade att ingen människa kan se Guds rike som inte är född på nytt, och i de följande verserna säger han att den inte kan komma in [i Guds rike] som inte är född två gånger, först av vatten och därefter av Ande [se Johannes 3:3–5].

Nu hade alla dessa människor i Samarien blivit födda i vatten — de hade tagit emot den första födelsen och var därför i ett tillstånd då de kunde se Guds rike, de kunde genom trons ögon begrunda dess olika välsignelser, förmåner och härligheter. Men de hade inte fötts en andra gång, det vill säga, av Anden, de hade inte inträtt i

Vi tar emot den Helige Andens gåva genom handpåläggning.

Guds rike - de hade inte fått ta del av evangeliets förmåner i deras helhet. När apostlarna i Jerusalem fick höra talas om Filippus framgång sände de Petrus och Johannes till Samarien i syfte att utföra handpåläggning. När de följaktligen kom fram till Samarien lade de händerna på dem som blivit döpta, och dessa tog emot den Helige Anden. [Se Apg. 8:5–8, 12, 14–17.]⁵ [Se förslag 3 på sidan 57.]

Dopets och konfirmationens välsignelser kommer bara när dessa förrättningar utförs genom rätt myndighet.

Om inte [förrättningar] utförs av någon som verkligen är sänd av Gud åtföljs de inte av samma välsignelser. Apostlarna och de sjuttio ordinerades av Jesus Kristus till att utföra evangeliets förrättningar, varigenom de kunde ta del av de eviga världarnas gåvor och välsignelser. Sålunda säger Kristus till apostlarna att de synder som de förlåter ska bli förlåtna och att om de binder någon i hans synder

så ska de vara bundna [se Johannes 20:23]: Följaktligen ska var och en som kommer i ödmjukhet, som uppriktigt omvänder sig från sina synder och tar emot dopet från apostlarna, få sina synder förlåtna genom Jesu Kristi försonings blod och genom handpåläggning ska de ta emot den Helige Anden. Men de som vägrar att följa denna ordning från apostlarna ska förbli i sina synder. ... Denna makt och myndighet att handha evangeliets angelägenheter förlänades till andra av apostlarna. Apostlarna var därmed inte de enda som hade denna ansvarsfulla uppgift. ... Nu är det så att tills någon blir funnen som innehar ett sådant ämbete, någon som har myndighet att döpa och utföra handpåläggning, är ingen skyldig att ta emot dessa förrättningar, inte heller förvänta sig välsignelserna, såvida de inte utförts genom myndighet.

... Myndigheten att utföra evangeliets förrättningar [gick] förlorad i många århundraden. ... Kyrkan som upprättats genom apostlarna avföll gradvis, gick vilse i ödemarken och förlorade sin myndighet, sitt prästadöme och avvek från Guds ordning. Den förlorade alla sina gåvor och nådemedel, överträdde lagarna och förändrade evangeliets förrättningar, förändrade nedsänkning till bestänkning, och försummade handpåläggning, ringaktade profetior och misstrodde tecken. ...

Johannes, som i sina uppenbarelser hade sett och talat om att kyrkan skulle vandra ut i mörkret ... säger i [kapitel 14, vers 6] om det återställda evangeliet: ”Jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden.” Därför är det uppenbart att den profetian skulle uppfyllas någon gång före vår Frälsares andra ankomst.

... Jag bär nu vittnesbörd, genom den fasta förvisning som jag har fått genom uppenbarelse från Gud, att denna profetia redan har uppfyllts, att en ängel från Gud har besökt människorna i de sista dagarna och återställt det som gått förlorat, ja, prästadömet,—rikets nycklar,—det eviga evangeliets fullhet.⁶ [Se förslag 4 på sidan 57.]

**När vi håller dopförbundet och söker den
Helige Andens vägledning kommer förvisso
de utlovade välsignelserna att komma.**

Evangelieordningen på apostlarnas tid var tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och handpåläggning för mottagande av den Helige Anden. När denna ordning förstods och noggrant följdes, åtföljdes den omedelbart av kraft, gåvor, välsignelser och härliga förmåner. När i varje tidsålder och period dessa steg noggrant har åttlytts har samma välsignelser förvisso blivit följden, men när detta försummats, helt eller delvis, blir följden antingen total avsaknad av dessa välsignelser eller en kraftig begränsning av dem.

Kristus nämner i sitt uppdrag till apostlarna några av de övernaturliga gåvor som de får som lyder denna tingens ordning [se Markus 16:15–18]. Paulus ... ger en mer fullständig redogörelse för de många gåvor som åtföljde evangeliets fullhet. Han nämner nio av dem och berättar för oss att de är följderna eller frukterna av den Helige Anden [se 1 Kor. 12:8–10]. Den Helige Anden utlovades till alla, ja, så många som Herren skulle kalla [se Apg. 2:37–39]. Denna gåva, som är oföränderlig i natur och verkan och som oskiljaktigt hör ihop med denna ordning, är förnuftig och följdriktig. Det är skriftenligt att förvänta sig samma gåvor och välsignelser, och om Noa efter att ha byggt arken kunde göra anspråk på och få sin timliga frälsning enligt löftet [se Mose 7:42–43], eller Josua, som gått runt Jeriko det föreskrivna antalet gånger, kunde ta sig över murarna och tillfångata dess invånare [se Josua 6:12–20], eller israeliterna, som framburit de offer som de blivit befallda, därefter enligt löftet kunde få sina synder förlåtna [se 3 Mos. 4:22–35], eller Naaman, efter att ha fogat sig under Elisás föreskrifter genom att tvätta sig sju gånger i Jordans vatten, kunde göra anspråk på och ta emot helbrägdagörelse [se 2 Kung. 5:1–14], eller slutligen, den blinde mannen, efter att ha tvättat sig i Siloams damm, kunde göra anspråk på och få den utlovade belöningen [se Johannes 9:1–7], då säger jag, med allvar och följdriktighet, att när en människa lägger åt

sidan sina fördomar, sina sekteriska begrepp och falska traditioner och anpassar sig efter den fullständiga ordningen i Jesu Kristi evangelium, då finns det ingenting under de celestiala världarna som strider mot att göra anspråk på och ta emot den Helige Andens gåva och alla de välsignelser som hör ihop med den Helige Andens gåva och alla de välsignelser som hör samman med evangeliet i den apostoliska tidsåldern.

För att få en religion som frälser oss i Guds närhet måste vi få den Helige Anden, och för att få den Helige Anden måste vi tro på Herren Jesus, därefter omvända oss från våra synder, det vill säga överge dem och därefter stiga fram och låta oss nedsänkas i vatten till syndernas förlåtelse och därefter ta emot handpåläggning.⁷

När vi tog emot evangeliet ingick vi förbund med Gud att vi skulle ledas, att vi skulle styras, och att vi skulle följa den Helige Andens maningar, att vi skulle följa de principer som ger liv, som ger kunskap, som ger insikt om det som hör Gud till, som förmedlar Guds sinne, och att vi skulle verka för att genomföra Guds avsikter för den mänskliga familjens frälsning. Vi antog som vårt livs motto: "Guds rike eller ingenting." I vilken omfattning vi har hållit dessa förbund ... och följt den Helige Andens föreskrifter, måste vi själva bedöma. I den utsträckning som vi har gjort detta, så långt har den Allsmäktiges välsignelser nedstigit över oss och våra sinnen har blivit upplysta, vårt förstånd har vidgats och vi har gått framåt på helighetens väg, på fullkomlighetens väg. ... I samma mån som vi har kommit till korta i vår trofasthet ... i samma mån har vi varit förlorare i det eviga livets lopp. Det gäller nämligen att skaffa sig tillräckligt med visdom, kunskap och gudomlig intelligens för att hejda ondskans flodvågor och de frestelser som omger oss. Och i den mån som vi har följt denne gudomlige Andes föreskrifter har vi upplevt frid och glädje i vår själ, vi har gäckat fienden, vi har samlat skatter som mal och rost inte kan förstöra och vi har gått framåt på den väg som leder till celestiala riket.⁸ [Se förslag 5 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Fundera över ditt eget dop och din egen konfirmation medan du läser redogörelserna på sidorna 47–48, eller fundera över ett tillfälle när du såg någon annan ta emot dessa förrättningar. Vilka förbund ingick du när du tog emot dessa förrättningar? Hur har dessa förbund påverkat ditt liv?
2. Varför räcker det inte med tro och omvändelse utan förrättningar? Varför räcker det inte med förrättningar utan tro och omvändelse? Läs president Snows lärdomar om inre gärningar och yttre förrättningar när du funderar över eller diskuterar dessa frågor (s. 49–50).
3. Studera president Snows lärdomar på sidorna 50–53 och observera vilka skriftställen han hänvisade till. Hur ökar de här skriftställena din medvetenhet om behovet av nedsänkning? Varför tror du att handpåläggning för den Helige Andens gåva är en ”större välsignelse” än handpåläggning för välsignandet av sjuka?
4. Läs avsnittet på sidan 54. Vilka ”gåvor och nådemedel” har du tillgång till i ditt liv till följd av att prästadömet har återställts?
5. Studera de två sista styckena av kapitlet. Vad innebär det att ledas och styras av ”den Helige Andens meningar”?
6. Vad finns det för samband mellan Läran och förbunden 68:25–28 och lärdomarna i detta kapitel? Vad kan föräldrar göra för att hjälpa sina barn förstå tro, omvändelse, dop och den Helige Andens gåva?

Skriftställen: 2 Nephi 31:12, 17–20; Mosiah 18:8–10; Alma 5:14; L&F 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Undervisningstips: ”[Undvik] frestelsen att ta med för mycket material. ... Det [är] människor vi undervisar, inte ämnet i sig. Och ... alla lektionsöversikter jag någonsin sett [har] mer material att gå igenom än vad som är möjligt att ta med på den tilldelade tiden” (Jeffrey R. Holland, ”Undervisning och inläring i kyrkan”, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Hänvisningar

1. "How He Became a 'Mormon'", *Juvenile Instructor*, 15 jan. 1887, s. 22.
2. "Organization of the Church in Italy", *Millennial Star*, 15 dec. 1850, s. 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (broschyr, 1841), s. 2–3; originalets kursivering är borttagen; standardiserad kommatering. Lorenzo Snow skrev den här broschyren åtta år innan han kallades att verka som apostel. Den översattes till andra språk, bland annat italienska, franska, holländska, danska, tyska, svenska, bengali, turkisk armeniska och turkisk grekiska. Den trycktes om ett flertal gånger under resten av 1800-talet, under hans verksamhet som apostel.
4. *The Only Way to Be Saved*, s. 3–4, 6; originalets kursivering har tagits bort.
5. *The Only Way to Be Saved*, s. 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, s. 10–12, originalets kursivering har tagits bort.
7. *The Only Way to Be Saved*, s. 9–10.
8. I Conference Report, apr. 1880, s. 79–80.

Livslång omvändelse: Sträva framåt i sanningens principer

*”Vi bör införliva vår religion i oss själva,
i den del av oss som vi inte kan lägga av oss.”*

Från Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow döptes och konfirmerades i juni 1836. Om sitt spirande vittnesbörd erinrade han sig: ”Jag trodde att de [de sista dagars heliga] hade den sanna religionen och jag gick med i kyrkan. Så långt var min omvändelse helt enkelt en fråga om sunt förnuft.”¹ Han mindes: ”Jag var helt övertygad om att jag hade gjort det som var klokt för mig att göra under rådande omständigheter.”² Även om han en tid nöjde sig med denna insikt kom han snart att längta efter en särskild manifestation av den Helige Anden. Han sade: ”Jag hade inte haft någon manifestation, men jag förväntade mig en.”³

”Denna manifestation följde inte omedelbart efter mitt dop som jag väntat”, erinrade han sig. ”Men även om den ägde rum något senare, så skedde det då mera fullkomligt, påtagligt och förunderligt än till och med mina största förhoppningar fått mig att tro. En dag, ett par veckor efter mitt dop, medan jag satt och studerade, började jag fundera över att jag inte hade fått *kunskap* om sanningen i verket — att jag inte varit med om uppfyllelsen av löftet att ’om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud’, [se Johannes 7:17] och jag började känna mig illa till mods.

Jag lade mina böcker åt sidan, gick ut ur huset och vandrade omkring på fälten under det nedslående inflytandet av en dyster, glädjelös ande, medan ett obeskrivligt moln av mörker tycktes omge mig. Det hade varit min vana att vid dagens slut dra mig tillbaka till en trädunge ett kort stycke från min bostad för enskild bön. Men den här gången kände jag ingen benägenhet att göra detta.

"Vi bör gräva djupt i det som hör Gud till, lägga vår grundval på klippan tills vi kommer till det vatten som i oss är en det eviga livets källa."

Bönens anda hade lämnat mig och himlarna tycktes som mässing över mitt huvud. När jag slutligen insåg att den vanliga tidpunkten för min enskilda bön hade kommit, bestämde jag mig för att inte försumma min kvällsandakt. För formens skull knäböjde jag som jag hade för vana på min vanliga, undanskymda plats, men jag kände mig inte som jag brukade.

Jag hade knappt öppnat munnen i ett bemödande att be, förrän jag hörde ett ljud alldeles ovanför mitt huvud likt frasandet av en sidenklädnad. Omedelbart därefter steg Guds anda ned över mig, omslöt fullständigt hela min varelse och fyllde mig från hjässan till fotabjället, och åh, vilken glädje och lycka jag kände! Inga ord kan beskriva den nästan ögonblickliga förvandlingen från ett tätt moln av själsligt och andligt mörker till en strålgans av ljus och kunskap, som den gången förlänades mitt förstånd. Jag fick därefter en fullkomlig kunskap om att Gud lever, att Jesus Kristus är Guds Son och att det heliga prästadömet och evangeliets fullhet återställts.

Det var ett fullständigt dop — ett påtagligt dop enligt den himmelska principen eller den Helige Andens utgjutande. Den hade en ännu verkligare och mer fysisk inverkan på varje kroppsdel hos mig än nedsänkningen i vatten. Den skingrade för all framtid, så länge som förnuft och minne varar, all möjlighet till tvivel eller fruktan beträffande det historiska faktum att 'barnet från Betlehem' verkligen är Guds Son, och även det faktum att han nu uppenbaras för människornas barn och överbringa kunskap, densamma som på den apostoliska tiden. Jag var helt tillfreds, vilket jag också borde vara, för mina förväntningar hade mer än förverkligats, jag tror att jag tryggt kan säga till oändlig grad.

Jag kan inte säga hur länge jag förblev i detta ymniga flöde av lycksalig glädje och gudomlig upplysning, men det dröjde flera minuter innan den celestials härlighet som fyllde och omgav mig så småningom började avta. När jag steg upp från min knäböjande ställning, med hjärtat fyllt av större tacksamhet mot Gud än jag kan uttrycka, kände jag — *visste jag* att han hade förlänat mig vad bara en allsmäktig varelse kan förläna — det som är av större värde än all världens rikedomar och hedersbetygelser.”⁴

Lorenzo Snow förblev trofast mot det vittnesbörd han fick den dagen, och han verkade flitigt för att öka sin andliga kunskap och

Strax efter att ha döpts och konfirmerats tog Lorenzo Snow emot en stilla, livsförändrande manifestation av den Helige Anden.

hjälpa andra att göra detsamma. "Alltsedan dess", sade han, "har jag försöka att leva på ett sådant sätt att jag inte förlorar hans helige Ande utan får ständig vägledning av den. Jag har försökt att bli kvitt själviskhet och felaktiga ambitioner och bemödat mig om att verka för hans sak."⁵ Han förkunnade: "Så länge som minnet varar och förnuftet finns kvar på sin tron, kan jag aldrig tillåta att det kraftfulla vittnesbördet och kunskapen som förmedlades till mig förblir tyst."⁶ [Se förslag 1 på sidan 68.]

Lorenzo Snows lärdomar

Att förvärva ett vittnesbörd är en god början för sista dagars heliga.

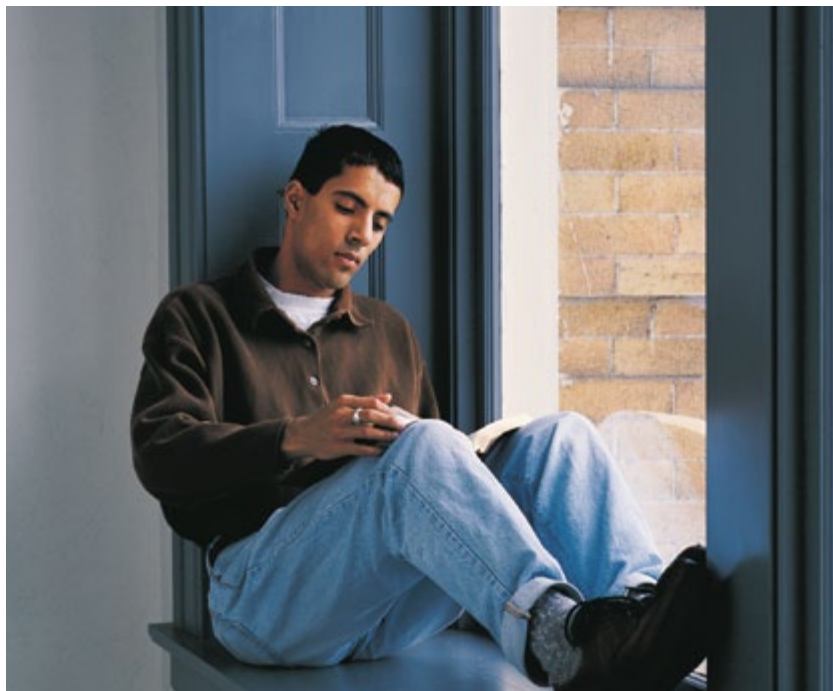
Den grund varpå vi har placerat vår tro på är storslagen och härlig. Detta har jag personlig kunskap om. Jag hade bara varit i den här kyrkan en kort tid innan jag lyckades säkerställa den mest säkra kunskap om att det finns en Gud, att det finns en Son, Jesus Kristus, och att Gud erkänner Joseph Smith som sin profet. Det var en kunskap som ingen människa kan förmedla. Den kom genom uppenbarelse från den Allsmäktige. Detta är en mycket bra startpunkt för en sista dagars helig, och det är något som var och en som har någon som helst ambition att utvecklas på denna väg, vid ett eller annan tillfälle kommer att behöva. Han kommer att hamna i omständigheter av ett sådant slag att han behöver styrka, och den styrkan är en följd av kunskapen om det faktum att den väg han färdas på leder honom till förverkligandet av hans högsta och bästa önskningar.⁷

Bröder och systrar, det finns en del saker som ni och jag borde tänka på. Tiden har kommit då det anstår varje man och varje kvinna att själva ha kunskap om den grundval som de står på. Vi bör alla eftersträva att komma lite närmare Herren. Det är nödvändigt att vi förkovrar oss och inhämtar fullständig kunskap om det som vi mer fullständigt bör förstå. Detta är varje sista dagars heligs förmån.⁸ [Se förslag 2 på sidan 68.]

Vi kan öka vår tro och vår andliga kunskap.

Män och kvinnor kan öka sin andliga kunskap, de kan utvecklas i takt med sin ålder.⁹

Jag känner att de sista dagars heliga går framåt, att de tar emot undervisning. Vi kommer högre och högre upp. Vi går framåt till ett högre tillstånd, till en högre sfär, vi undervisas på ett sådant sätt att världslig visdom med alla sina bedrifter och falska lärdomar och principer inte utövar något inflytande på sista dagars heliga. De

*"Män och kvinnor kan öka sin andliga kunskap,
de kan utvecklas i takt med sin ålder."*

höjer sig nämligen över mänskliga teorier och hypoteser och svingar sig upp till sanningar som upplyfter sinnet, upphöjer förståndet och förankrar dem mer och mer i livets och härlighetens sanna principer. Vi är i våra hjärtan fyllda med dessa sanningar och vi vet inte dagen eller stunden då vår tro blev större, men vi känner när vi ser tillbaka på den gångna veckan, månaden eller året, att vi har utvecklas i tro och i kunskapen om tron och Guds kraft. Vi vet att vi har kommit närmare Gud och vi känner att vi har gemenskap med Gud vår Fader.¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 68.]

**Om vi önskar öka vår tro och vår andliga
kunskap måste vi anstränga oss.**

Var och en måste lära sig att förlita sig på sin egen kunskap och inte vara beroende av någon. Var och en måste vara fullständigt oberoende, vara helt och hållet beroende av Gud. Det beror på honom själv om han ska kunna hejda flodvägen av problem och

övervinna de hinder som är utströdda på livets väg för att förhindra hans framsteg. En man eller kvinna kan få kunskap genom den Helige Andens maningar genom att närma sig Gud, och vår tro ökar i förhållande till hur flitiga vi är.¹¹

Det är omöjligt att gå framåt i sanningens principer, att gå framåt i himmelsk kunskap, [om vi inte] utövar våra förståndsgåvor och gör lämpliga ansträngningar. Det finns ett ställe i Läran och förbunden där ett missförstånd från Oliver Cowderys sida upptecknats, som berör denna princip. Herren lovade honom gåvan att översätta forntida uppteckningar. På samma sätt som med många av oss idag missuppfattade han hur denna gåva ska utövas. Han trodde att allt han behövde göra, eftersom Gud hade lovat honom denna gåva, var att låta sinnet förbli överksamt och vänta tills tankarna kom spontant. Men när dessa uppteckningar lades fram inför honom förmedlades ingen kunskap, de var på sätt och vis fortfarande förseglade, för han fick ingen förmåga att översätta.

Även om gåvan att översätta hade förlänats kunde han inte slutföra arbetet, helt enkelt därför att han inte lyckades anstränga sig tillräckligt inför Gud för att utveckla gåvan inom sig. Han blev mycket besviken, och Herren, i sin godhet och barmhärtighet, upplyste honom om hans misstag i följande ordalag —

”Se, du har inte förstått. Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig. Men se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt, och om det är rätt skall jag få ditt hjärta att brinna inom dig”, o.s.v. [Se L&F 9.]

Vi befinner oss i samma situation i våra åtaganden. Om vi förväntar oss att utvecklas, att gå framåt i det verk som är omedelbart förestående, och slutligen förvärva dessa gåvor och härligheter, att uppnå det upphöjda tillstånd som vi förväntar oss, så måste vi tänka och begrunda, vi måste anstränga oss, och detta till det yttersta av vår förmåga.¹²

Vi borde ... se till att själva få Anden, och inte vara nöjda med att vandra i ljuset såsom det återspeglas av andra. Den borde vara införlivad i vår andliga organism. ...

Den som försöker lära sig att spela flöjt finner det först svårt att hitta tonerna, och för att spela en melodi rätt krävs det en hel del flit och tålmod. Han måste fortsätta, stanna till, gå tillbaka och börja på nytt, men efter en tid kan han, genom en hel del ansträngningar, behärska melodin. När han efteråt uppmanas att spela denna melodi föreligger inget behov av att komma ihåg var man ska placera fingrarna, utan han spelar den naturligt. Först var det inte naturligt. Det krävdes en hel del tålmod och arbete innan det blev naturligt att spela hela melodin.

Det är på exakt samma sätt med det som hör Gud till. Vi måste anstränga oss och gå från nåd till nåd, att få gärningens lag så införlivad i vår organism att det blir naturligt att göra det som krävs av oss.¹³ [Se förslag 4 på sidan 69.]

När vi gräver djupt i det som hör Gud till och förblir trofasta blir vår religion en del av vårt väsen.

Det ligger en fara i att vara nöjd med ytliga framsteg, med att bara gå framåt i det yttre. Vi talar om att vandra i Andens ljus och att känna dess närvaro, men gör vi detta? Vi bör gräva djupt i det som hör Gud till, lägga vår grundval på klippan tills vi kommer till det vatten som i oss kommer att vara en det eviga livets källa.¹⁴

Det finns män ibland oss som den Allsmäktiges Ande en gång vilade mäktigt på, vars intentioner en gång var goda och rena som änglars, och som ingick förbund med Gud om att de skulle tjäna honom och hålla hans bud under alla omständigheter. ... Men hur står det nu till med några av dessa äldster? De har inga sådana känslor idag. Deras kärlek är inriktad på världsliga ting, på det som Herren har möjliggjort för dem att få i sin ägo. De väntar nu tills de blir kallade, och när de blir kallade lyder de i många fall mer av en önskan att behålla sin ställning och position, än av innerlig kärlek till det verk som de har kallats till.

Detta gäller alla, oavsett hur väl de började. Låter de sina tankar och känslor rusa efter världen och dess vägar så är det ett obestridligt bevis på att de älskar världen mer än de älskar Herren och hans verk på jorden. När vi har tagit emot det eviga evangeliets ljus, tagit del av det goda i riket och blivit Israels säd och arvingar till

stora och härliga löften, bör vi verka med trofasthet och flit för att genomföra vad Gud har för avsikt att genomföra genom oss. Vi bör vara män och kvinnor av tro och kraft såväl som goda gärningar, och när vi upptäcker att vi på något sätt är vårdslösa eller likgiltiga bör vi vara medvetna om det så att vi kan bättra oss och återvända till pliktens väg.¹⁵

Ingenting kan vara mer dåraktigt än föreställningen att en man eller kvinna kan lägga av sin religion som en kappa eller klädnad. Det finns inte något sådant som att lägga av sig sin religion såvida man inte lägger av sig själv. Vi bör införliva vår religion i oss själva, i den del av oss som vi inte kan lägga åt sidan. Om det kan finnas något sådant som att lägga av sig sin religion så kommer den personen, i det ögonblick han gör det, att hamna på en plats som han inte vet något om. Han överlämnar sig åt mörkrets makter, han är inte på sin egen mark, han har ingenting där att göra. Det är långt under Israels äldsters värdighet att svära, ljuga och dricka sprit, de borde höja sig över sådant. Låt oss avstå från allt ont och leva av varje ord som utgår från Guds mun [se L&F 98:11]. Låt oss hålla fast vid varje plikt som vi tilldelats med ambition och energi så att vi ständigt inom oss kan ha vår Guds ande, sanningens ljus och Jesu Kristi uppenbarelser.¹⁶

Stanna kvar på Sions skepp. Om båtar kommer fram till sidan med vackra färger och underbara löften gå inte av skeppet för att komma till stranden med någon annan båt, utan stanna kvar i skeppet. Om du behandlas orätt av någon av dem som befinner sig på skeppet, som inte har rätt ande, kom ihåg att själva skeppet fungerar som det ska. Vi bör inte låta oss bli förbittrade över något som människorna på skeppet kanske gör oss. Skeppet fungerar som det ska och befälen är bra och det kommer att gå väl med oss om vi håller oss till skeppet. Jag kan försäkra er att det kommer att föra er rakt till härlighetens land.¹⁷

Jag ska [framlägga] ett exempel på hur man får denna ande inom sig och håller sig fast för att inte kastas av när stormen kommer. Lagg en gurka i en burk med ättika. Den första timmen, eller under de första 12 timmarna, kommer inte mycket att ha hänt med den. Om du undersöker den finner du att effekten bara syns på skalet, för det krävs längre tid att lägga in den. Den som döps in i denna

kyrka blir påverkad, men inte så påverkad att han omedelbart är inlagd. Det upprättar inte lagen om rätt och plikt i honom under de första 12 eller 24 timmarna. Han måste stanna kvar i kyrkan, liksom gurkan i ättikan, tills han är genomsyrad av rätt ande, tills han blir inlagd i 'mormonism', i Guds lag. Vi måste få detta införlivat i vårt väsen.

... Bröder och systrar, jag ... överlämnar till er att noga begrunda och fundera över detta, att be till våra fäders Gud om att utgjuta sin Ande över sitt folk. Ni är de som Herren har utvalt att förhärliga honom i hans närhet, och må Herren välsigna er och fylla er med sin Ande, och må era ögon tydligt kunna urskilja det som rör er frälsning. Och om det finns någon man eller kvinna som inte är tillräckligt vaken, må tiden snart komma då Anden och den Helige Andens kraft ska vara hos dem, att den ska undervisa dem om det förflutna, det närvarande och det kommande, och genom Herrens hjälp inpränta rättfärdighetens och sanningens princip i deras kroppar, att de må vara förberedda för de stormar som är i antågande.¹⁸ [Se förslag 5 på sidan 69.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs om Lorenzo Snows upplevelse på sidorna 59, 61–62. Hur blev ditt vittnesbörd en realitet för dig? Berätta gärna om din upplevelse för en familjemedlem eller för en vän, exempelvis någon du tjänar som hemlärare eller besökslärare.
2. President Snow sade att "en mycket bra startpunkt för en sista dagars helig" är att skaffa sig ett vittnesbörd (s. 63). Varför är ett vittnesbörd bara en startpunkt — och inte ett slutgiltigt mål?
3. I stycket som börjar längst ner på sidan 63 jämför president Snow världslig utbildning med den "högre" utbildning som Herren erbjuder. Hur kan vi skaffa oss denna "högre utbildning"? Hur har du blivit välsignad när du har gjort det?

4. Läs stycket som börjar på sidan 64. När har du behövt ”förlita [dig] på [din] egen kunskap”? Vad kan föräldrar och lärare göra för att hjälpa barn och ungdomar att förlita sig på sin egen kunskap?
5. Läs president Snows råd i det sista stycket av kapitlet (s. 66–68.) Vad tror du menas med att ”gräva djupt i det som hör Gud till”? Vad tror du menas med att ha vår religion ”införlivad i oss själva”?

Skriftställen: 2 Nephi 31:20; Mosiah 5:1–4, 15; Alma 12:9–10; 3 Nephi 9:20; Moroni 10:5; L&F 50:24

Undervisningstips: ”En ganska stor del av undervisningen i kyrkan utförs så stelt att det blir en föreläsning. Vi reagerar inte så bra på föreläsningar i klassrummet. De går bra på sakramentsmöten och på konferenser, men undervisning kan vara en tvåvägskommunikation så att man kan ställa frågor. Du kan lätt använda frågor i en klass” (Boyd K. Packer, ”Principer för undervisning och inläring”, *Liahona*, juni 2007, s. 55).

Hänvisningar

1. I Frank G. Carpenter, ”A Chat with President Snow”, citerad i *Deseret Semi-Weekly News*, 5 jan 1900, s. 12.
2. ”The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.
3. I ”A Chat with President Snow”, s. 12.
4. *Juvenile Instructor*, 15 jan 1887, s. 22–23.
5. ”The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 maj 1894, s. 7.
6. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, s. 242.
7. ”Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 okt. 1894, s. 1.
8. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, s. 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars, 1868, s. 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.
11. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i april 1888.
12. *Deseret News*, 13 juni 1877, s. 290.
13. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
14. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 aug. 1882, s. 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars, 1868, s. 2.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30 mars, 1897, s. 1.
18. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.

Tidigt missionsarbete på Hawaiiöarna

Stärkta genom den Helige Andens kraft

”Bestäm dig för att leva ödmjukt och på ett sådant sätt att Herrens ande alltid är din vän.”

Från Lorenzo Snows liv

Under sitt första generalkonferenstal som kyrkans president lärde Lorenzo Snow: ”Vi är beroende av att Herrens ande hjälper oss och tid efter annan visar vad som är nödvändigt för oss att utträtta under de speciella omständigheter som vi befinner oss i.”¹ President Snow hade kanske inte levt och kunnat göra detta uttalande om inte två av hans vänner hade förlitat sig på Herrens ande under en speciell omständighet 34 år tidigare.

År 1864 begav sig äldsterna Lorenzo Snow och Ezra T. Benson i de tolv apostlarnas kворum på mission till Hawaiiöarna. De åtföljdes av tre andra missionärer: Äldsterna Joseph F. Smith, William Cluff och Alma L. Smith. När deras skepp ankrade på kusten till ön Maui steg alla utom Joseph F. Smith ner i en mindre båt för att komma i land. När de närmade sig ön slog vågorna så höga att rorsmannen tappade kontroll över båten. Båten kapsejsade och alla som befann sig ombord kastades i vattnet. Snart hade alla kommit upp till ytan, utom äldste Snow. En grupp öbor rusade till undsättning och tog med sig William Cluff och Alma L. Smith i en livbåt för att söka efter sin vän. Äldste Cluff berättade:

”Det första jag såg av broder Snow var hans hår som flöt på vattnet nära ena ändan av den kapsejsade båten. Så snart vi fått upp honom i vår båt bad vi båtkarlarna att ro till stranden så fort det gick. Hans kropp var stel och livet hade uppenbarligen flytt.

Broder A. L. Smith och jag satt sida vid sida. Vi lade broder Snow över våra knän och på vägen till stranden välsignade vi honom i

När äldste Lorenzo Snow utförde en mission på Hawaiiöarna räddades han till livet tack vare sina kamraters inspirerade hjälp.

tysthet och bad Herren att skona hans liv, att han skulle återvända till sin familj och sitt hem.

När vi nått stranden bar vi honom ett litet stycke till några stora tunnor som låg på den sandiga stranden. Vi lade honom med ansiktet nedåt på en av dem och rullade honom fram och tillbaka tills vi lyckats få ut det vatten som han svalt. ...

Sedan vi bearbetat honom ett tag, utan något livstecken, sade de kringstående att ingenting mer kunde göras för honom. Men vi ville inte ge upp utan fortsatte att be och arbeta med honom i förvissningen om att Herren skulle höra och besvara våra böner.

Till sist fick vi ingivelsen att lägga munnen över hans och göra ett försök att blåsa upp hans lungor. Genom att omväxlande blåsa in och ut luft försökte vi så långt som möjligt härma det vanliga sättet att andas. Detta fortsatte vi med tills vi lyckats blåsa upp hans lungor. Efter en liten stund fick vi svaga indikationer på att livet återvände. En lätt blinkning — ögat hade tidigare varit öppet och dödsliknande — och en mycket svag rossling i halsen var de första tecknen på förnyad livskraft. Dessa tecken blev allt tydligare, till dess han var vid fullt medvetande.”

När äldste William Cluff såg tillbaka på denna händelse visste han varför han och äldste Alma L. Smith hade kunnat rädda äldste Snows liv. ”Vi gjorde inte bara vad som var brukligt i sådana fall”, sade han, ”utan också det som Anden viskade till oss.”² [Se förslag 1 på sidan 80.]

Lorenzo Snows lärdomar

Genom den Helige Andens gåva leds vi till all sanning och stärks i vår tro.

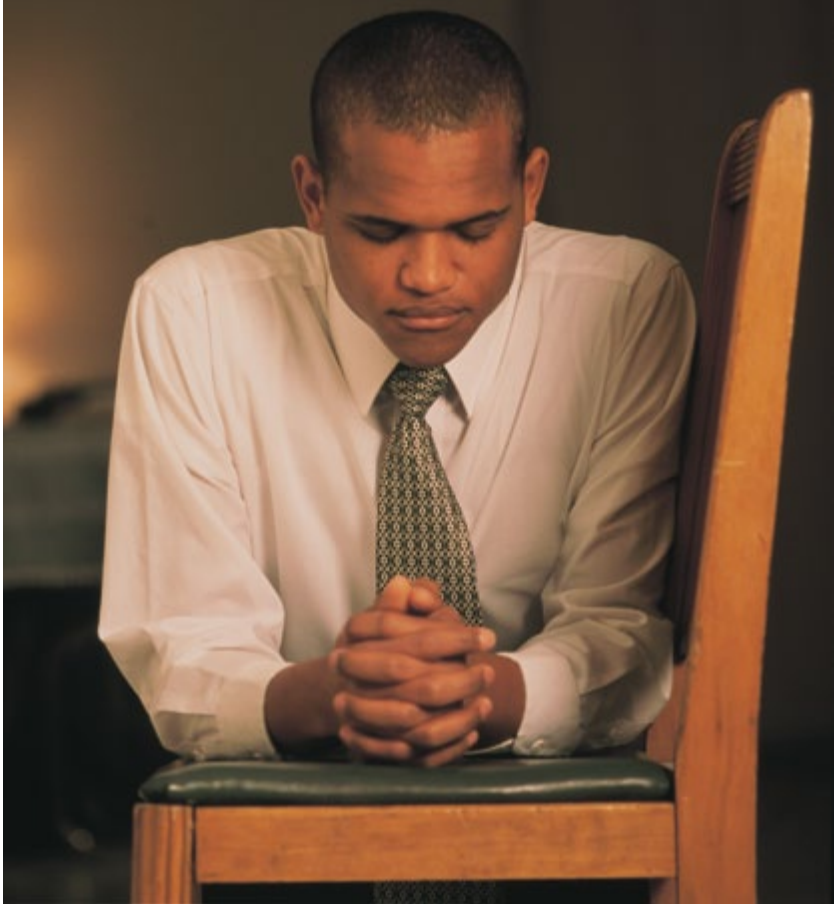
Det [finns] en viss välsignelse som endast är förknippad med lydnad mot evangeliet, och det är den Helige Andens gåva. ... Frälsaren, som otvivelaktigt bäst kände till denna gåvas natur och karaktär, sade att den skulle leda dem som tar emot den in i hela sanningen och visa dem vad som kommer att ske [se Johannes 16:13]. Den är mer än den ande som utgår från Gud, som uppfyller den oändliga rymden och upplyser varje människa som kommer till världen [se L&F 84:46]. Den Helige Andens gåva leder in i all sanning och visar dem vad som kommer att ske.

När aposteln Paulus vidare talade om dess inverkan sade han: ”Anden uppenbarar sig hos var och en så att det blir till nytta. En får tro.” [Se 1 Kor. 12:7, 9.] Inte en vanlig, ordinär tro, vilken en del av vår tids människor gör anspråk på, men en tro som gjorde det möjligt för dess innehavare att låta sig söndersågas, bli kastad i lejongropar och i brinnande ugnar och att utsättas för obeskrivlig tortyr. Det var det slags tro som den Helige Anden förlänade, som möjliggjorde dess innehavare att stå rakryggad i varje svårighet, trotsa allt motstånd och ge sitt liv, om det behövdes, för den sak

som de omfattat. Det fanns en enormt inspirerande kraft i denna tro, vilken gavs av Herren genom den Helige Anden och som ingen annan princip kunde delge. Till en gavs tro, till en annan kunskap [se 1 Kor. 12:8], inte den som fås genom att bara läsa böcker, utan genom kunskap från den Allsmåttige. Det fanns en självinspirerande princip hos dem som var påtaglig, som gav dem kunskap om den sak de anammat. De visste genom uppenbarelse från Gud att den sak de hörsammat var sann, för den var uppenbarad för dem på ett sätt som de inte kunde ifrågasätta, de hade personlig kunskap om den. De var då grundade ... på uppenbarelsens klippa.³

När Petrus predikade för folket sade han: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. Ty er gäller löftet och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar." [Apg. 2:38–39.] Denna den Helige Andens gåva är en princip som skiljer sig från allt annat som vi ser manifesterat i den sekteriska världen. Det är en princip för intelligens och uppenbarelse. Det är en princip som uppenbarar förflutet, nuvarande och kommande, och dessa den Helige Andens gåvor skulle tas emot genom lydnad mot fordringarna i det evangelium som förkunnades på den tiden och såsom det förkunnas av äldsterna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i dessa dagar. Det var på denna klippa som deras tro skulle vara grundad, från denna källa skulle de ta emot kunskap om den lära som de anammat, och vi har av Frälsaren fått veta att "helvetets portar inte skall få makt över dem". [Se 3 Nephi 11:39.] ...

... Den grundval som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga vilar på är uppenbarelsens klippa — den klippa som Jesus sade att han skulle bygga sin kyrka på, och helvetets portar skulle inte få makt över den [se Matteus 16:17–18]. Vi har inte fått denna kunskap genom kött och blod, vi har inte fått den genom någon människas vittnesbörd, vi har inte fått den genom att läsa Bibeln ... eller Mormons bok, utan vi har fått den genom den Helige Andens inverkan, som undervisar om det som hör Gud till, det förflutna, det närvarande och det kommande, och som tar av det som hör Gud till och gör det tydligt uppenbart för oss. Den här kunskapen kan inte tas ifrån oss genom fångenskap eller något slags förföljelse. Vi håller fast vid den ända in i döden.⁴ [Se förslag 2 på sidan 80.]

"Det är vår rättighet att ha andliga manifestationer varje dag i vårt liv."

Varje sista dagars helig kan ha den Helige Anden som vän och rådgivare.

Det finns ett sätt varigenom personer kan bevara sitt samvete rent inför Gud och människor, och det är genom att inom sig bevara Guds Ande, som är uppenbarelsens ande till varje man och kvinna. Den uppenbarar för dem, även i det allra minsta, vad de ska göra genom att ge dem maningar. Vi bör sträva efter att lära oss hur denna Ande verkar för att vi ska förstå dess förslag, för då kommer vi alltid att kunna göra det rätta. Detta är den stora förmån

som varje sista dagars helig har. Vi vet att det är vår rättighet att få andliga manifestationer varje dag i vårt liv.

Personer kommer till mig som är mycket angelägna om att få råd i ett eller annat ämne. De behöver inte alltid komma till mig (under vissa omständigheter är det naturligtvis högst lämpligt), för de har Anden inom sig, som får dem att göra gott och att genomföra Guds avsikter. ... Det är inte alltid nödvändigt för dem att komma till kyrkans president eller till de tolv, eller till Israels äldster, för att få råd. De har Anden inom sig, det finns en vän som exakt vet vad han ska säga till dem. Allt ifrån den tidpunkt då vi tar emot evangeliet, går ner i dopets vatten och sedan tar emot handpåläggning för den Helige Andens gåva har vi en vän, om vi inte driver bort den ifrån oss genom att göra det som är orätt. Den vännen är den Helige Anden, som tar del av det som hör Gud till och visar det för oss. Detta är det stora redskap som Herren har gett oss, för att vi ska känna ljuset och inte ständigt treva oss fram i mörkret.⁵ [Se förslag 5 på sidan 80.]

Den Helige Anden kan ge oss glädje och sinnesfrid.

Herren har i vårt bröst nedlagt vissa medfödda önskningar och känslor, och detsamma gäller hela människosläktet, hela den mänskliga familjen. Det finns vissa önskningar och förmågor inpräntade i och sammanflätade med vår fysiska konstitution som i sig själva är avsedda att främja frid och välmående för oss, som tillgodoser våra känslor och främjar vår lycka. Men hur dessa förmågor och önskningar ska skänka oss tillfredsställelse varken vet eller förstår världen, men Herren har funnit det lämpligt att peka ut riktningen och att visa att sättet att förstå detta är genom trofasthet och genom att vandra i den Helige Andens ljus och ta emot sanning.⁶

Det är de sista dagars heligas förmån att leva efter evangeliet på ett sådant sätt att de känner sig accepterade av Gud. Naturligtvis gör vi ibland sådant som vi skäms över när vi tänker på det, men vi omvänder oss från det i vårt hjärta och beslutar oss för att inte göra det mer. Det är allt Herren begär av oss, och män och kvinnor som lever på detta sätt lever utan fördömelse. De upplever rättfärdighet och glädje i den Helige Anden.⁷

Om vi bevarar Andens ljus inom oss kan vi vandra i evangeliet på ett sådant sätt att vi på ett påtagligt sätt kan njuta av frid och lycka i denna värld. När vi fortsätter vår färd framåt, medan vi strävar efter den frid och lycka som ligger i vår väg, kommer vi under resans gång att ha en sinnesfrid som ingen kan uppnå utom den som är fylld av den Helige Anden.⁸ [Se förslag 3 på sidan 80.]

**Vi behöver den Helige Andens hjälp när vi
utstår prövningar, uppfyller våra plikter och
förbereder oss för celestial härlighet.**

Det är många viktiga ting som krävs av vår hand, och mycket som vi kan göra med Herrens andes hjälp, vilka ibland kan tyckas nästan omöjligt att genomföra.⁹

Jag vill påminna mina bröder och systrar ... att vi är beroende av Guds ande för vår upplysning och intelligens. Om den används på rätt sätt är den i oss en källa till inspiration, till uppenbarelse, till att tydligt för vårt sinne uppenbara Guds sinne och vilja och att undervisa om våra plikter och skyldigheter angående det som krävs av oss. ... Vi behöver hjälp. Vi är benägna att göra det som leder oss in i svårigheter och mörker, det som inte är till vårt bästa, men med hjälp av den tröstare som Herren har lovat de heliga, om vi noggrant lyssnar på dess viskningar och förstår dess sätt att kommunicera, kan vi undvika många problem och allvarliga svårigheter.¹⁰

Vi är helt beroende av inspirationens ande, och om det någonsin funnits en tidpunkt, sedan Adam tog Edens lustgård i besittning, då Guds Ande har behövts mer än den gör i nuvarande tid så känner inte jag till det. Tidernas tecken, och de händelser som är omedelbart förestående vilka kommer att pröva de sista dagars heliga och deras redbarhet, kräver att vi *nu* uppriktigt söker Guds Ande och gudomlig hjälp, för detta kommer förvisso att behövas under de dramatiska scener som nu snabbt närmar sig. Vi vet att vi har haft behov av det i det förflutna. Vi kan lätt inse att om inte Guds ande hade väglett oss genom många av de dramatiska händelser som vi har genomgått, så skulle vi inte ha kunnat njuta av våra nuvarande förhoppningar om upphöjelse och härlighet, och våra omständigheter skulle ha varit mycket mindre gynnsamma. Och

om vi tidigare har haft behov av den Helige Anden så är det lätt att förstå att vi kommer att behöva den i framtiden.¹¹

Vi borde förstå — och jag antar att vi i allmänhet gör det — att det verk som vi kommit till i detta liv för att genomföra inte kan utföras till Guds härlighet, eller till vår egen tillfredsställelse, bara genom vår egen naturliga intelligens. Vi är beroende av att Herrens ande hjälper oss och tid efter annan visar vad det är nödvändigt för oss att genomföra under de speciella omständigheter som vi befinner oss i.¹²

Det vore dåraktigt att förvänta sig att sista dagars heliga i dessa dagar skulle kunna underkasta sig den celestiaa lagen, den lag som utgår från Gud, och hans planer för att upphöja människor till sin närhet, utan stöd av en övernaturlig [himmelsk] kraft. Evangeliet utlovar detta. Det utlovar den Helige Andens gåva, som är gudomlig till sin karaktär, och som inte någon annan grupp åtnjuter, och som enligt Frälsaren leder in i all sanning, och inspirerar dem som har den. Den ger dem kunskap om Jesus, kunskap om Fadern och om det som hör samman med den celestiaa världen. Den inspirerar dem som äger den med kunskap om det kommande och om det förflutna och inspirerar dem i den grad att de får övernaturliga gåvor — tungomålstalet och profetians gåva, att lägga händerna på de sjuka så att de blir botade.

De som tog emot evangeliet lovades dessa övernaturliga krafter och gåvor och en kunskap om sig själva, att de inte ska vara beroende av någon människa eller människor när det gäller sanningen om den religion som de har tagit emot. De ska få kunskap från Fadern om att religionen kommer ifrån honom, och att hans tjänare har rätt och myndighet att utföra dessa förrättningar så att inget vindkast i läran ska rubba dem eller flytta dem bort från den väg som de vandrar på. De ska vara förberedda för den härlighet som ska uppenbaras och bli delaktiga däri så att de ska kunna uthärda alla prövningar eller svårigheter med Guds vilja för ögonen. De ska mera fullständigt vara förberedda för celestiaal härlighet, så att de inte ska vandra i mörker utan i Guds ljus och kraft, och höja sig över det som är världsligt. De ska höja sig över sin omgivning så att de ska vandra oberoende under den celestiaa världen och i Guds och himlens åsyn, som fria människor, i den riktning som den

Helige Anden pekar ut åt dem. Det är den riktning som får dem att höja sig upp till kunskap och kraft och sålunda förbereda sig för att ta emot den härlighet som Gud har för avsikt att förlåna dem och att inneha den upphöjda ställning som Gud har för avsikt att lyfta upp dem till.¹³

Vi bör leva på ett sådant sätt att vi vet att det liv vi lever är godtagbart för Gud. Vi bör förstå den Helige Andens röst och viskningar. På dagen, när himlen inte skymms av moln, upptäcker vi omgivande föremål, deras skönhet och syfte. På samma sätt är vi beroende av att Guds ande lyser upp sanningens och frälsningens principer. Ingen bekännande sista dagars helig kan åtnjuta någon grad av lycka om han inte lever på ett sådant sätt och sålunda underkastar sig gudomlig vägledning.¹⁴ [Se förslag 4 på sidan 80.]

När vi lever ödmjukt hjälper oss den Helige Anden på vår väg framåt.

Bestäm dig för att leva ödmjukt och på ett sådant sätt att du alltid har Herrens ande som din vän, så att han tid efter annan ger sådana förslag till dig som behövs under de särskilda omständigheter som du kan hamna i. ...

... Hur länge till jag kommer att leva vet jag inte, och jag oroar mig inte över det. Jag önskar verkligen, och det är något ni borde önska, att ha den ödmjukhet, det saktmod och den enkelhet som gör att man kan njuta uppenbarelsens ande. Det är er förmån, var och en av er, att ha tillräckligt med uppenbarelsens ande för att veta exakt vad som är rätt för er. Det är er förmån att ha den lika mycket som det är min förmån att veta vad jag ska göra för kyrkans allmänna bästa.¹⁵

Vi bör så långt som möjligt sträva efter att glömma alla världsliga angelägenheter som bedrövar och plågar oss, och rikta våra sinnen mot Herren, att ha tillräckligt med hans Helige Ande för att kunna få sådan kunskap och sådana maningar som hjälper oss på vår väg framåt.¹⁶ [Se förslag 5 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Fundera, medan du går igenom redogörelsen på sidorna 71–73, över tillfällen då du blivit välsignad till följd av att någon har följt den Helige Andens maningar. Fundera också över tillfällen när du har följt en maning att hjälpa någon annan.
2. Läs stycket som börjar på sidan 74. Vad tror du menas med att vara ”grundad ... på uppenbarelsens klippa”? (Se exempel på sidorna 73–74.) Hur kan personlig uppenbarelse ge oss styrka ”att stå rakryggad mitt under varje svårighet” och ”trotsa allt motstånd”?
3. President Snow sade att den Helige Anden kan hjälpa oss ”njuta av frid och lycka i denna värld” (s. 77). När har den Helige Anden hjälpt dig att vara glad och känna frid? På vilka andra sätt kan den Helige Anden hjälpa oss? (Se exempel på sidorna 77–79.)
4. Studera stycket som börjar på sidan 77 och fundera över hur du har lärt dig att känna igen den Helige Andens maningar. Hur kan du hjälpa en familjemedlem eller vän att lära sig känna igen Andens maningar?
5. I det här kapitlet nämns den Helige Anden två gånger som en vän (s. 76 och 79). Varför tror du att vi behöver ödmjukhet och enkelhet för att ha den Helige Anden som vår vän?

Skriftställen: Lukas 12:12; Johannes 14:26–27; Rom. 14:17; 1 1 Kor. 12:4–11; Gal. 5:22–25; 1 Nephi 10:17–19; 2 Nephi 32:5

Undervisningstips: ”För att uppmuntra till diskussion, använd frågorna i varje kapitel ... Du kan också skapa egna frågor som är speciellt lämpade för dem som du undervisar” (från sidan vi av den här boken).

Hänvisningar

1. I Conference Report, okt. 1898, s. 2.
2. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 276–279.
3. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 dec. 1879, s. 1.
5. I Conference Report, apr. 1899, s. 52.
6. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.
7. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, s. 609.
8. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.
9. I Conference Report, apr. 1898, s. 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 juli 1878, s. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
12. I Conference Report, okt. 1898, s. 2.
13. *Deseret News*, 14 jan. 1880, s. 786.
14. *Millennial Star*, 31 okt. 1895, s. 690–691; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i oktober 1895.
15. I "Anniversary Exercises", *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, s. 9.
16. *Millennial Star*, 25 nov. 1889, s. 737; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i oktober 1889.

*"Det är underbart att tala om de storslagna ting som
Gud har för avsikt att ge sina söner och döttrar."*

De trofastas storslagna bestämmelse

*”Det är underbart att tala om allt det storslagna
som Gud har för avsikt att ge sina söner och
döttrar, det som vi ska få om vi är trofasta.”*

Från Lorenzo Snows liv

På våren 1840 befann sig Lorenzo Snow i Nauvoo, Illinois, där han förberedde sig för att åka på mission till England. Han besökte sin vän Henry G. Sherwood och bad broder Sherwood att förklara ett avsnitt i skrifterna. ”Medan jag uppmärksamt lyssnade på hans förklaring”, erinrade sig president Snow senare, ”vilade Herrens ande mäktigt på mig — mitt förstånds ögon öppnades och jag såg lika tydligt som solen vid middagstiden, med förundran och förvåning, Guds och människans väg. Jag formulerade följande rader vilka är ett uttryck för uppenbarelsen, såsom den visades mig

’Sådan människan nu är, har Gud en gång varit.

Sådan Gud nu är, kan människan bli.’¹

Eftersom Lorenzo Snow kände att han tagit emot ett ”heligt budskap” som han noggrant borde skydda, undervisade han inte om denna lära offentligt förrän han visste att profeten Joseph Smith hade lärt ut den.² När han visste att läran hade kommit till allmän kännedom vittnade han ofta om den.

Förutom att han gjorde denna sanning till ett tema i många av sina predikningar antog han den som tema för sitt liv. Hans son Le-Roi sade: ”Denna uppenbarade sanning påverkade Lorenzo Snow kanske mer än något annat. Den sjönk så djupt in i hans själ att den blev hans livs inspiration och gav honom en personlig vidsträckt vision av sin egen storslagna framtid och kyrkans mäktiga mission

och verk.”³ Den var hans ”ständiga ljus och vägvisare” och ”en strålande, upplysande stjärna framför honom hela tiden — i hans hjärta, i hans själ och i hela hans väsen”.⁴

I det här kapitlet undervisar president Snow om läran att vi kan bli lika vår himmelske Fader. I kapitel 6 ger han praktiska råd om hur vi kan tillämpa denna lära i vårt liv.

Lorenzo Snows lärdomar

Eftersom vi har gudomlighet inom oss kan vi bli lika vår Fader i himlen.

Vi föddes i Gud vår Faders avbild, han skapade oss till att vara lika honom. Gudomlig natur finns invävd i vår andliga konstitution. När vi föddes andligen överförde vår Fader till oss de förmågor och krafter som han själv hade, på samma sätt som barnet i sin moders famn har, även om den ännu är outvecklad, den förmåga, kraft och mottaglighet som föräldern har.⁵

Jag tror att vi är söner och döttrar till Gud, och att han har förlänt oss förmågan att förvärva oändlig visdom och kunskap, för han har gett oss en del av sig själv. Vi har fått veta att vi är skapade i hans avbild och vi upptäcker att det finns en odödlighetens egenkap i människans själ. Det finns en andlig organism inom detta tabernakel [den fysiska kroppen], och denna andliga organism har något gudomligt inom sig, även om det kanske befinner sig på barnstadiet. Men den har inom sig själv förmågan att utvecklas och gå framåt, liksom spädbarnet som får näring från sin mor. Även om barnet är mycket okunnigt har det ändå inneboende möjligheter att genom de olika stadierna från barndom till mogen ålder kunna höja sig till en nivå som är helt enastående, i jämförelse med det lilla barnets okunnighet.⁶

Vi har gudomlighet inom oss, vi har odödlighet inom oss, vår andliga organism är odödlig, den kan inte förstöras, den kan inte tillintetgöras. Vi kommer att leva från all evighet till all evighet.⁷

Det är underbart att tala om allt det storslagna som Gud har för avsikt att ge sina söner och döttrar, det som vi ska få om vi är trofasta. ... Vår färd på denna upphöjelsens väg för oss till vår Herre

När vi studerar skrifterna får vi kunskap om vår gudomliga natur.

Jesu Kristi fullhet, till att bo i vår Faders närhet, till att ta emot av hans fullhet, till att kunna glädja oss åt efterkommande i all evighet, till att njuta av den behagliga samvaro vi hade i detta liv, till att ha våra söner och våra döttrar, våra makar och våra hustrur, omgivna av all den glädje himlen kan förläna. Våra kroppar kommer att vara förhärligade som Frälsarens, fria från sjukdom och alla skador, fria från de besvikelser och anfäktelser och obehagliga uppoffringar vi behöver göra här.⁸

Genom ett ständigt framåtskridande har vår himmelske Fader nått upphöjelse och härlighet och han pekar ut samma väg åt oss, och eftersom han är iklädd kraft, myndighet och härlighet säger han: ”Vakna upp och tag i besittning samma härlighet och glädje som jag har.”⁹

Guds folk är dyrbara i hans ögon. Hans kärlek till dem kommer alltid att bestå, och genom hans kraft, styrka och tillgivenhet kommer de att avgå med stor seger. De är hans barn, skapade i hans avbild och ämnade att genom lydnad mot hans lagar bli lika honom. ...

... Detta är Guds söners höga bestämmelse, de som övervin-
ner, som är lydiga mot hans befallningar, som renar sig själva lik-
som han är ren. De kommer att bli lika honom, de kommer att se
honom som han är, de kommer att skåda hans ansikte och regera
med honom i hans härlighet, bli honom lika i alla avseenden.¹⁰ [Se
förslag 1 på sidan 90.]

Skrifterna undervisar oss om våra gudomliga möjligheter.

Herren har i vår väg placerat drivkrafter av främsta slag. I de up-
penbarelsen som Gud har gett finner vi vad en person kan uppnå
som färdas på denna kunskapens väg och låter sig ledas av Guds
Ande. Jag hade inte tillhört den här kyrkan [särskilt länge] förrän det
tydligt visades för mig vad en människa kan uppnå genom ständig
lydnad mot Guds Sons evangelium. Den kunskapen har varit en
ständig ledstjärna för mig. Den har fått mig att noggrant sträva efter
att göra det som är rätt och godtagbart för Gud. ... Det verkar som
om, efter all den undervisning som vi fått om det som hör till de
celestiala världarna, det finns somliga sista dagars heliga som är
så nöjda med att bara veta att verket är sant att när man vänder
sig till dem för att samtala om vår storslagna framtid så verkar de
förvånade, tycker inte att det är något som speciellt angår dem. I
det tredje kapitlet av sitt första brev säger Johannes uppenbararen:

”Vi är nu Guds barn.” [1 Joh. 3:2.]

Och han fortsätter:

”Och vad vi skall bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet att
när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se
honom sådan han är.

Och var en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han
är ren.” [Se 1 Joh. 3:2–3.]

... Guds Ande har låtit förstå att det finns orubbliga och högtid-
liga sanningar i sådana yttranden. När Paulus talade till filipperna
föreslog han att de skulle utveckla en strävan som är ganska främ-
mande för människorna i vår tid, även om den inte är det för sista
dagars heliga, särskilt för dem som inte är nöjda med att bara vara
små barn i det som hör Gud till. Han säger:

”Var så till sinnes som Kristus Jesus var.

Fastän han var till i Gudsgestalt räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte.” [Fil. 2:5–6.]

... Detta [är] vad Paulus undervisade om, och han förstod vad han talade om. Han upprycktes till tredje himlen och hörde ord, berättar han för oss, som ingen människa får uttala [se 2 Kor. 12:1–7]. ... Är det fel av oss att uppmana människor att utveckla en sådan strävan? Det finns många uttalanden i Bibeln, särskilt i Nya testamentet, som verkar främmande för människor som inte har Herrens ande.

”Den som segrar skall få detta i arv” [Upp. 21:7].

Varför står det så? Vem tror på det? Om en far skulle säga till sin son, ”min son, om du är trofast och följer mina råd kommer du att få ärva allt det jag äger när du blir myndig” skulle det betyda något, eller hur? Om fadern talade sanning så skulle denna son ha något som uppmuntrade honom till trofasthet. Ville Jesus bedra oss när han uttryckte sig på ett sådant sätt? Jag försäkrar er att det inte finns något bedrägligt i ordvalet. Han menade precis vad han sade. Återigen sade Jesus:

”Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron” [Upp. 3:21].

Detta är ett underbart skriftställe. Ligger det någon sanning i det? Det är helt och hållet sant. Det är Herren den Allsmäktige som sade det. I skrifterna får vi av aposteln Paulus veta:

”Vi vet att om vårt jordiska tält rivs ner, så har vi en byggnad från Gud, en boning som inte är gjord med händer, en evig boning i himlen” [2 Kor 5:1].

Jag tror på det. Och när han säger att Jesus ”skall förvandla vår bräckliga kropp, så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet” [Fil. 3:21] så tror jag på det också. Tror de sista dagars heliga på det som jag talar om? Naturligtvis måste ni tro på det. Åter:

”Ty den som tar emot mina tjänare tar emot mig,

och den som tar emot mig tar emot min Fader,

och den som tar emot min Fader tar emot min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har ges åt honom.” [L&F 84:36–38.]

I sina brev vittnade aposteln Paulus om vår potential att bli lika vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Kan någon komma på något mer som kan ges? ... Paulus förstod detta mycket väl, för han sade att han "sträcker sig mot det som ligger framför för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus". [Se Fil. 3:14.]

Genom det som jag har sagt kan vi förstå något om vad denna höga kallelse i Kristus Jesus innebär. ...

Jag vet inte hur många här som har en verklig kunskap om dessa ting i sina hjärtan. Om ni har det ska jag berätta vad som blir följderna därav. Som Johannes sade:

"Och var en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren." [Se 1 Joh. 3:3.]

... Gud har pekat ut följderna av att färdas på denna härlighetens och upphöjelsens väg och löftena är garanterade. Herren visste precis

vad han kunde göra. Han visste vilket material han skulle arbeta med och han visste exakt vad han sade. Om vi gör den del som han har tilldelat oss och håller vårt andra tillstånd, kommer vi förvisso att se dessa löften uppfyllda in i minsta detalj, i högre grad än vad det är möjligt för dig och mig att förstå.¹¹ [Se förslag 2 på sidan 91.]

**När vi minns de välsignelser Herren har förberett
för oss finner vi glädje mitt i de problem
och förtretligheter som livet erbjuder.**

Det finns ingen sista dagars helig inom hörhåll för min röst som inte ser fram emot att komma fram i den första uppståndelsens morgon och bli förhärligad, upphöjd i Guds närhet och ha förmånen att samtala med vår Fader som vi samtalar med vår jordiske far.¹²

Det finns inga härligare framtidsutsikter för människan än de som framläggs för de heliga. Ingen mänsklig varelse kan önska sig något större eller något som slutligen kommer att visa sig vara mer tillfredsställande. Allting som förknippas med fullkomlig frid, lycka, härlighet och upphöjelse är de sista dagars heligas lott. Vi bör njuta av anden i detta och ständigt ha det i åtanke. Vi bör inte låta våra framtidsperspektiv i minsta grad förmörkas genom att göra det som inte är godtagbart inför Herren.¹³

Mina förhoppningar om framtiden är ytterst storslagna och härliga och jag försöker ständigt bevara dessa framtidsutsikter ljusa, och detta är varje sista dagars heligs förmån och plikt.¹⁴

Vi förstår inte alla de välsignelser och förmåner som är förberedda i evangeliet och som vi kan ta emot. Vi förstår det inte helt och hållet och vi ser inte tydligt det som väntar oss i de eviga världarna, inte heller det som väntar oss i detta liv och som är avsett att främja vår frid och lycka och tillgodose vårt hjärtas önskningar. ...

På grund av allt vi måste göra glömmar vi ofta bort och vi betänker inte detta, och då förstår vi inte att evangeliet till själva sin natur är avsett att ge oss det som skänker härlighet, ära, upphöjelse, lycka och frid. Vi har en benägenhet att glömma detta mitt i alla livets omsorger och bekymmer, och vi förstår inte tillfullo att det är vår förmån, och att Herren inom räckhåll för oss har lagt stråvan efter det evangelium varigenom vi ständigt kan ha frid inom oss. ...

Vad finns det för anledning att sörja? Vad finns det för anledning för de heliga att bära dystra miner? Vad finns det för anledning att gråta eller gräma sig? Det finns ingen, men det är liv eller död som framläggs för oss. Furstendömen och makter är våra om vi förblir trofasta. Sorg och förvisning blir följderna om vi ringaktar evangeliet.

Vad kan vi mer önska än det som inryms i vår religion? Om vi står fasta på klippan och följer Anden som har nedlagts i våra bröst agerar vi i överensstämmelse med våra plikter, vi agerar rätt inför våra överordnade, vi agerar rätt oavsett om vår situation är ljus eller mörk.

Var finns den som vänder sig bort från och kastar bort de framtidsutsikter som omfattas av det evangelium som vi har tagit emot? I detta evangelium finns tillfredsställelse, glädje, stabilitet, något som vi kan vila våra fötter på, en fast grundval varpå vi kan bygga och göra de uppoffringar som krävs.¹⁵

Låt oss aldrig tillåta att våra framtidsutsikter blir fördunklade. Om vi har dem framför oss dag som natt försäkrar jag er att vi kommer att tillväxa på ett häpnadsväckande sätt dag från dag och år från år.¹⁶

Vi har alla som målsättning celestial härlighet, och storslagenheten i det som ligger framför oss går inte med ord beskriva. Om ni fortsätter att trofast engagera er i detta verk kommer ni att uppnå denna härlighet och i all evighet glädjas i Guds och Lammets närhet. Detta är värt att sträva efter, detta är värt att uppoffra för, och välsignad är den man eller kvinna som trofast håller ut tills han eller hon vunnit detta.¹⁷ [Se förslag 3 på sidan 91.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. President Lorenzo Snow lärde ofta att vi är Guds barn (s. 84–86). Hur kan denna sanning påverka våra känslor inför oss själva och för andra? Hur kan vi hjälpa barn och ungdomar att minnas att de är Guds söner och döttrar?

2. Vad tänker du om de skriftställen som president Snow citerade för att undervisa om vår gudomliga potential? (Se sidorna 86–89.)
3. Läs stycket som börjar på sidan 89. Hur kan livets "problem och förtretligheter" få oss att glömma evangeliets eviga välsignelser? Vad kan vi göra för att hålla våra möjligheter "ständigt ... levande framför oss"? Hur påverkar det vårt sätt att leva att vi minns vår bestämmelse ?
4. Vad har du lärt dig om din himmelske Fader genom att studera det här kapitlet? Vad har du lärt dig om din bestämmelse som dotter eller son till Gud?

Skriftställen: Rom. 8:16–17; 1 Kor&& 2:9–10; Alma 5:15–16; Moroni 7:48; L&F 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Undervisningstips: "Vittna närhelst Anden manar dig att göra det, inte bara i slutet av varje lektion. Ge dem du undervisar tillfälle att bära vittnesbörd" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 45).

Hänvisningar

1. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 46; se också "The Grand Destiny of Man", *Deseret Evening News*, 20 juli, 1901, s. 22.
2. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 46–47; "Glory Awaiting the Saints", *Deseret Semi-Weekly News*, 30 okt. 1894, s. 1.
3. LeRoi C. Snow, "Devotion to a Divine Inspiration", *Improvement Era*, juni 1919, s. 656.
4. LeRoi C. Snow, "Devotion to a Divine Inspiration", s. 661.
5. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 597.
6. I Conference Report, apr. 1898, s. 63.
7. I "Anniversary Exercises", *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, s. 10.
8. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 530.
9. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4 okt. 1898, s. 1.
11. "Glory Awaiting the Saints", s. 1.
12. I Conference Report, okt. 1900, s. 4.
13. I Conference Report, okt. 1898, s. 3.
14. I Conference Report, okt. 1900, s. 4.
15. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.
16. I Conference Report, apr. 1899, s. 2.
17. I "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9 juli 1901, s. 1.

I sin bergspredikan sade Jesus: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig" (Matteus 5:48).

Bli fullkomlig inför Herren: ”Lite bättre dag för dag”

”Förvänta dig inte ögonblicklig fullkomlighet. Om du gör det, blir du besviken. Var bättre idag än du var i går och bli bättre i morgon än du är idag.”

Från Lorenzo Snows liv

P resident Lorenzo Snow var en gång närvarande vid ett prästadsömsmöte där en representant för varje äldstekommitte ställde sig upp och rapporterade om det arbete som hans kommitté hade utfört. När president Snow lyssnade på de här unga männen blev han påmind om sig själv många år tidigare. När han stod upp för att tala sade han:

”Jag vill säga något som ni kanske aldrig kommer att glömma, och jag tror att jag kanske kan göra det.

Jag noterar, som jag nästan alltid noterar när unga äldster är tillsammans, och faktiskt också när medelålders äldster är tillsammans, en slags motvilja mot att tala offentligt. Jag ser det den här morgonen hos de unga män som har ställt sig upp för att berätta och förmedla information om det särskilda arbete som de har utfört.

Det vore kanske inte helt opassande att berätta lite för er om hur jag själv upplevde att börja tala offentligt, till och med innan jag var äldste. Jag minns första gången jag blev ombedd att bära mitt vittnesbörd. ... Det var något som jag var mycket rädd för, samtidigt som jag kände det som min plikt att gå upp, men jag väntade och väntade. En efter en bar de sitt vittnesbörd och de var nästan klara, men jag var fortfarande rädd att gå upp. Jag hade aldrig talat inför en åhörarskara. ... [Slutligen] drog jag slutsatsen att det var dags för mig att gå upp. Jag gjorde det. Ja, hur lång tid tror ni att jag talade? Ungefär en halv minut skulle jag tro — det kan omöjligt ha varit

mer än en minut. Detta var mitt första försök, och det andra, tror jag, var ungefär likadant. Jag var blyg ... men jag bestämde mig för, fullt och fast, att närhelst jag blev ombedd att utföra en plikt av detta eller något annat slag skulle jag utföra den oavsett vad som skulle kunna bli följden. Detta utgör en del av grunden till min framgång som äldste i Israel.”

President Snow berättade för de unga männen att det inte dröjde länge efter den här upplevelsen förrän han höll sitt första möte som heltidsmissionär. ”Jag hade aldrig varit så rädd för något i mitt liv som det här mötet”, erinrade han sig. ”Jag bad hela dagen, gick avsides och åkallade Herren. Jag hade aldrig talat [offentligt] förutom på dessa vittnesbördsmöten. Jag bävade inför det. Jag tror inte att någon har varit mer rädd för en uppgift än jag var den gången. Mötet sammankallades och rummet var ganska välfyllt. ... Jag började tala och jag tror att jag upptog omkring tre kvart.”¹ I en annan redogörelse för samma möte skrev han: ”När jag stod inför den församlingen, även om jag inte hade en aning om vad jag skulle säga, så vilade den Helige Anden mäktigt på mig så fort jag öppnade munnen, fyllde mitt sinne med ljus och förmedlade tankar och ett lämpligt språk att överföra dem på. Människorna var förbluffade och begärde ännu ett möte.”²

President Snow berättade vad han ville att de unga männen skulle lära sig av detta: ”Mina unga vänner, ni har möjlighet att bli framstående —så framstående som ni vill bli. I början av livet kanske ni fäster era hjärtan vid sådant som är mycket svårt att uppnå, även om det kan vara inom räckhåll. I era första försök att tillfredsställa era önsknings kanske ni misslyckas, och era fortsatta ansträngningar kanske inte visar sig framgångsrika. Men om era försök är ärliga försök, och om era önsknings är grundade på rättfärdighet, kommer den erfarenhet ni får av att följa ert hjärtas önsknings att förvisso vara till nytta för er, och även era misstag, om ni begår misstag, kommer att vändas till er fördel.”³

Detta var ett av president Snows favoritteman. Han påminde ofta de heliga om Herrens befallning att vara fullkomlig, och han försäkrade dem att genom egen flit och med Herrens hjälp kunde de lyda denna befallning. Han lärde: ”Vi borde känna i våra hjärtan

att Gud är vår Fader, och även om vi gör misstag och är svaga är allt gott och väl med oss om vi lever så fullkomligt som vi kan.”⁴

Lorenzo Snows lärdomar

Med flit, tålmod och gudomlig hjälp kan vi lyda Herrens befallning att vara fullkomliga.

”När Abram var nittionio år uppenbarade sig HERREN för honom och sade: ’Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var fullkomlig.’ [1 Mos. 17:1.]

I samband med detta vill jag citera en del av Frälsarens ord i Bergspredikan, såsom det återges i den sista versen av Matteus femte kapitel.

”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.” [Matteus 5:48.] ...

Vi får veta att Herren uppenbarade sig för Abraham och gav honom mycket stora löften, men innan han var beredd att ta emot dem krävdes det en viss sak av honom, att han [Abraham] skulle bli fullkomlig inför Herren. Och samma krav ställde Frälsaren på sina lärjungar, att de skulle bli fullkomliga liksom han och hans Fader i himlen var fullkomliga. Jag tror att detta är ett ämne som bekymrar de sista dagars heliga, och jag skulle vilja ge några förslag till dem som kan känna sig berörda.

Herren har för avsikt att ge sina högsta välsignelser till de sista dagars heliga, men liksom Abraham måste vi förbereda oss för dem, och för att kunna göra det har samma lag som gavs till honom av Herren getts till oss för att vi ska lyda den. Det krävs också av oss att vi uppnår ett tillstånd av fullkomlighet inför Herren, och Herren har i detta fall, liksom i alla andra fall, inte fordrat något som vi inte kan rätta oss efter, utan han har gett de sista dagars heliga de medel varigenom de kan anpassa sig till hans heliga orden. När Herren ställde det här kravet på Abraham gav han honom de verktyg varigenom han skulle kunna lyda lagen och helt uppfylla fordringarna. Han hade förmånen att ha den Helige Anden, och vi får veta att evangeliet predikades för Abraham och genom detta evangelium kunde han få den gudomliga hjälp som gjorde det möjligt

Herren befalld Abraham: "Vandra inför mig och var fullkomlig" (1 Mos. 17:1).

för honom att förstå det som hör Gud till, och utan den kunde ingen göra det, utan den kunde ingen människa nå ett tillstånd av fullkomlighet inför Herren.

Så vad angår de sista dagars heliga kunde de omöjliga nå upp till en sådan moral och andlig norm förutom genom övernaturlig [himmelsk] hjälp. Inte heller förväntar vi oss att de sista dagars heliga genast kommer att, eller kan, anpassa sig till denna lag under alla omständigheter. Det krävs tid, det krävs mycket av tålmod och disciplin i sinne och hjärta för att lyda denna befallning. Och även om vi misslyckas under våra första försök bör detta inte göra de sista dagars heliga modfälda och hindra dem från att beslutsamt sträva efter att uppfylla detta stora krav. Även om Abraham hade tro till att vandra inför Herren i enlighet med denna gudomliga lag så fanns det tillfällen då hans tro prövades till det yttersta, men ändå blev han inte missmodig eftersom han var fast besluten att lyda Guds vilja.

Vi tänker kanske att vi inte kan leva upp till den fullkomliga lagen, att arbetet med att fullkomna oss själva är alltför svårt. Detta är delvis sant, men faktum kvarstår att detta är en befallning från den Allsmäktige till oss, och vi kan inte bortse från den. Under prövande stunder är det dags för oss att använda och utnyttja den stora förmånen att vända oss till Herren och be om styrka och insikt, intelligens och nåd, varigenom vi kan övervinna det köttets svaghet som vi ständigt behöver kämpa mot.⁵ [Se förslag 1 och 2 på sidan 103.]

**När vi rättar oss efter ett krav från Herren
är vi fullkomliga inom detta område.**

Abraham blev tillsagd att lämna sin släkt och sitt land [se Abraham 2:1–6]. Hade han inte rättat sig efter det kravet skulle han inte ha blivit godtagen av Herren. Men han lydde, och när han lämnade sitt hem levde han otvivelaktigt i lydnad mot denna gudomliga lag om fullkomlighet. Om han inte hade gjort det skulle han förvisso inte ha kunnat åtlyda den Allsmäktiges krav. Och när han lämnade sin fars hus, när han underkastade sig denna prövning, gjorde han det som hans eget samvete och Guds Ande rättfärdigade honom att göra, och ingen kunde ha gjort det bättre eftersom han inte gjorde något fel när han utförde detta arbete.

När de sista dagars heliga tog emot evangeliet i fjärran länder, och när den Allsmäktiges röst bjöd dem att lämna sina fäders länder, att lämna sin släkt som Abraham gjorde, så var de så långt som de fogade sig efter detta krav, så långt som de vandrade i lydnad mot denna lag, så fullkomliga som människor kan vara under rådande omständigheter och inom den sfär där de verkade. De var inte fullkomliga i kunskap eller makt, o.s.v. men i sina känslor, i sin redbarhet, i sina bevekelsegrunder och i sin beslutsamhet. Och när de färdades över det stora havet, såvida de inte gnällde och klagade, utan lydde de råd som gavs till dem och på varje sätt uppförde sig på ett tillbörligt sätt, var de så fullkomliga som Gud krävde att de skulle vara.

Herren avser att fostra oss så att vi kommer till det celestialet riket. Han har genom direkt uppenbarelse tillkännagivit att vi är hans avkomma, födda i de eviga världarna, att vi har kommit till den

här jorden i den särskilda avsikten att förbereda oss att ta emot en fullhet av Faderns härlighet när vi återvänder till hans närhet. Därför måste vi sträva efter förmågan att hålla denna lag för att helga våra motiv, önskningsar och känslor så att de ska vara rena och heliga och att vår vilja i allt ska vara underkastad Guds vilja, att inte ha någon egen vilja förutom den att göra vår Faders vilja. En sådan människa är i fullkomlig i sin sfär och nedkallar Guds välsignelser i allt han gör och varthelst hon beger sig.

Men vi är underkastade dårskap under köttets svagheter och vi är mer eller mindre okunniga och vi är därmed benägna att göra misstag. Ja, men det är ingen anledning till varför vi inte ska ha en önskan att foga oss efter Guds befallning, särskilt som vi inser att han inom vår räckhåll placerat medlen till att utföra hans verk. I mina ögon är detta innebörden av ordet fullkomlighet, så som den formulerades av vår Frälsare och av Herren till Abraham.

En person kan vara fullkomlig inom vissa områden men inte i andra. En person som trofast lyder Vidsomsordet är fullkomlig vad den lagen beträffar. När vi omvände oss från våra synder och blev döpta till syndernas förlåtelse var vi fullkomliga i det avseendet.⁶ [Se förslag 3 på sidan 104.]

I stället för att bli modfälda när vi misslyckas kan vi omvända oss och be Gud om kraft att göra bättre ifrån oss.

Av aposteln Johannes får vi veta att "vi är Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är. Och var en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren." [Se 1 Joh. 3:2-3.] De sista dagars heliga förväntar sig att uppnå detta tillstånd av fullkomlighet, vi förväntar oss att bli som vår Fader och Gud, lämpliga och värdiga barn att bo i hans närhet. Vi förväntar oss att när Guds Son visar sig så blir våra kroppar förnyade och härliggjorda, att han "skall förvandla denna bräckliga kropp, så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet". [Se Fil. 3:21.]

Detta är vad vi förväntar oss. Låt nu alla närvarande ställa den här frågan till sig själva: Är våra förväntningar välgrundade? Med

andra ord, försöker vi rena oss själva? Hur kan en sista dagars helig känna sig rättfärdigad i sig själv såvida han inte söker efter att rena sig själv liksom Gud är ren, såvida han inte eftersträvar ett gott samvete inför Gud och människor varje dag i sitt liv? Otivelaktigt är det många av oss som dag efter dag, vecka efter vecka, månad efter månad, vandrar inför Gud och inte känner någon fördömelse, som handlar rätt och i all uppriktighet och i all ödmjukhet eftersträvar att bli ledda av Guds Ande under sin dagliga vandring. Men ändå kan det komma ögonblick i vårt liv då vi blir svårt provade och kanske övervinns. Även om så är fallet är detta ingen anledning till att vi inte ska försöka igen, och dessutom med fördubblad energi och beslutsamhet för att vi ska uppnå våra mål.⁷

Herren vill visa mildhet mot sina barn på jorden, men han kräver sann omvändelse av dem när de begår överträdelser eller inte utför sina plikter. Han förväntar sig deras lydnad och att de bemödar sig om att kasta av sig all synd, att rena sig och verkligen bli hans folk, hans heliga, så att de kan vara förberedda på att komma till hans närhet, bli lika honom i allting och regera med honom i hans härlighet. För att uppnå detta måste de vandra på den trånga och smala stigen, göra sina liv ljusare och bättre, fyllas med tro och kärlek, som är Kristi rena kärlek och trofast utföra varje plikt i evangeliet.⁸

Om vi kunde läsa en detaljerad redogörelse om Abrahams liv, eller om andra stora och heliga mäns liv, skulle vi utan tvekan finna att deras försök att vara rättfärdiga inte alltid kröntes med framgång. Sålunda bör vi inte bli modfällna om vi övervinns i ett svagt ögonblick, utan istället genast omvända oss från de fel eller misstag vi har gjort och så långt möjligt gottgöra det, och därefter be Gud om förnyad styrka att gå vidare och göra bättre ifrån oss.

Abraham kunde vandra fullkomlig inför Gud dag efter dag när han lämnade sin faders hus och han visade stor klartänkthet och disciplin när hans herdar tvistade med hans brorson Lot [se 1 Mos. 13:1–9]. Men det kom en tidpunkt i Abrahams liv som måste ha varit mycket provande. Faktum är att det knappast går att föreställa sig något svårare än när Herren uppmanade honom att offra sin älskade och ende son, ja, honom som han väntade sig skulle uppfylla det storslagna löfte som getts honom av Herren. Men genom att visa prov på en rätt inställning kunde han övervinna prövningen

Vi bör dag efter dag sträva efter att förbättra våra familjerelationer.

och visa sin tro och redbarhet mot Gud [se 1 Mos. 22:1–14]. Man kan knappast förmoda att Abraham ärvde en sådan inställning av sina avgudadyrkande föräldrar. Däremot är det följdriktigt att tro att han genom Guds välsignelse kunde förvärva en sådan efter att gå igenom liknande prövningar i köttet som vi gör. Otivelaktigt både övervanns och övervann han tills kunde klara av ett sådant svårt prov.

”Var så till sinnes som Kristus Jesus var”, sade aposteln Paulus. ”Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte” [se Fil. 2:5–6]. Var och en med den målsättningen framför sig renar sig själv som Gud är ren och försöker att vandra fullkomligt inför honom. Vi har våra små dårskaper och svagheter. Vi bör försöka övervinna dem så fort som möjligt, och vi bör inpränta denna känsla i våra barns hjärtan så att de ska växa upp i gudsfuktan alltifrån den tidiga ungdomen och lära sig att vid alla tillfällen uppföra sig lämpligt inför honom.

Om en make kan leva med sin hustru en dag utan att gräla, eller utan att vara ovänlig mot någon annan, eller utan att bedröva

Guds Ande på något sätt, så är allt gott och väl så långt, så långt är han fullkomlig. Låt honom därefter försöka uppföra sig på samma sätt nästa dag. Men även om han skulle misslyckas med detta när han försöker nästa dag finns det ändå ingen anledning att han inte skulle lyckas den tredje dagen. ...

Sista dagars heliga bör ständigt sträva efter det som de forna apostlarna så tydligt visade prov på. Vi bör varje dag försöka leva på ett sådant sätt att vi har ett rent samvete inför alla människor. Och Gud har i kyrkan gett oss vissa medel varigenom vi kan få hjälp, nämligen apostlar, profeter och herdar, o.s.v, ”för att utrusta de heliga”, o.s.v [Se Ef. 4:11–12.] Och han har dessutom förlänat oss sin Helige Ande som en osviklig vägvisare, som likt en Guds ängel, står vid vår sida och talar om för oss vad vi ska göra och erbjuder oss styrka och tröst när svåra situationer möter oss på vår väg. Vi får inte bli missmodiga när vi upptäcker våra svagheter. Vi kan knappast finna något tillfälle i alla de härliga exempel som profeterna har gett oss, forntida som nutida, när de har låtit den onde göra dem missmodiga, utan de har ständigt försökt övervinna, vinna segerpriset och sålunda förbereda sig för en fullhet av härlighet.⁹ [Se förslag 4 på sidan 104.]

Med gudomlig hjälp kan vi höja oss över världslig dårskap och fåfänga.

Vi behöver komma på det klara med att vi verkligen har kraften inom oss själva genom det evangelium vi har tagit emot, att besegra våra passioner, våra begär och i allt underkasta vår vilja vår himmelske Faders vilja. Genom att inte framkalla obehagliga känslor i vår familjekrets, och hos dem vi umgås med, bidrar vi stort till att skapa en liten himmel på jorden och då kan striden sägas vara till hälften vunnen. En av de största svårigheterna som många lider av är att vi är benägna att glömma bort det stora syftet med livet, orsaken till att vår himmelske Fader sände oss hit till jordelivet, såväl som den heliga kallelse varigenom vi har blivit kallade. Istället för att höja oss över det som är flyktigt i livet låter vi oss alltför ofta sänkas ner till världens nivå utan att begagna oss av den gudomliga hjälp som Gud har instiftat, vilket är enda sättet att övervinna dem.

Vi är inte bättre än världen i övrigt om vi inte främjar känslan av fullkomlighet, liksom vår Fader i himlen är fullkomlig.

Detta var Frälsarens uppmaning till de heliga i forna tider. De var människor som var underkastade liknande passioner och samma frestelser som vi själva, och han visste om människorna kunde stå emot eller inte. Herren har aldrig, och kommer aldrig någonsin att kräva av sina barn det som är omöjligt för dem att utföra. De äldster i Israel som ser fram emot att gå ut i världen för att predika frälsningens evangelium mitt ibland ett fördärvat och avogt släktled, bland ett folk fyllt med ondska och korruption, ska särskilt främja denna anda. Och inte bara de, utan alla, varje ung man och kvinna som tillhör denna kyrka som är värdig att kallas helig bör främja denna önskan att leva upp till detta krav så att deras samveten kan vara rena inför Gud. Det är vackert när både gammal och ung har detta i åtanke. Det är särskilt behagligt att se våra ungdomar gå på en väg där ljus och intelligens från Gud kan lysa upp deras ansikten, att de därigenom kan ha en riktig uppfattning om livet och kunna höja sig över världsliga dårskaper och fåfängligheter och människors felsteg och ogudaktigheter.¹⁰

Sista dagars heliga ska inte behöva oroa sig över världsliga ting. De kommer alla att förgå. Våra hjärtan bör vara fästa vid det som är himmelskt, vid att sträva efter den fullkomlighet som var i Kristus Jesus, som visade fullkomlig lydnad mot Fadern och därigenom fick sin storslagna upphöjelse och blev en förebild för sina bröder. Varför ska vi gräma och oroa oss över det som är timligt när vår bestämmelse är så storslagen och härlig? Om vi håller oss till Herren, håller hans bud, efterliknar hans fullkomligheter och strävar efter att uppnå de eviga realiteterna i hans himmelska rike, är allt väl med oss och vi kommer att segra till slut.¹¹

Var i allt ert uppträdande och i all er vandel medvetna om att ni nu förbereder er för ett liv som ska fortsätta genom evigheterna. Agera inte utifrån någon princip som ni skulle skämmas för eller vara ovillig att agera utifrån i himlen, gör inte något för att lägga beslag på något som ett celestialt upplyst samvete skulle avstå ifrån. Även om känslor och passioner gör er handlingskraftiga, låt alltid principer av renhet, ärbarhet, helighet och dygd råda.¹²

Vi kan inte bli fullkomliga på en gång, men vi kan bli lite bättre dag för dag.

Barnet växer ständigt tills han eller hon blivit vuxen men vet inte hur och när denna tillväxt har ägt rum. Han lägger inte märke till att han växer, men genom att lyda hälsolagarna och genom att agera klokt når han slutligen mogen ålder. Samma sak går att tillämpa på oss sista dagars heliga. Vi växer och frodas. Vi är inte medvetna om det i stunden, men efter ungefär ett år upptäcker vi att vi så att säga är på väg uppför kullen, att vi närmar oss bergets topp. Vi känner att vi har tro på Herren, att hans försyn alltid är till vår välsignelse, att vi hör samman med honom, att han verkligen är vår Fader och att han leder oss fram i livet.¹³

Förvänta dig inte ögonblicklig fullkomlighet. Om du gör det, blir du besviken. Var bättre idag än du var i går och bli bättre i morgon än du är idag. Låt inte de frestelser som kanske delvis övervinner oss idag, övervinna oss lika mycket i morgon. Fortsätt därför att vara lite bättre dag för dag och låt inte ditt liv förflyktigas utan att visa godhet mot andra och dig själv.¹⁴

Varje senaste dag eller varje senaste vecka bör vara den bästa som vi någonsin har upplevt, med andra ord bör vi utveckla oss lite varje dag, i kunskap och visdom, och i förmågan att göra gott. Allteftersom vi blir äldre bör vi leva närmare Herren varje följande dag.¹⁵ [Se förslag 5 på sidan 104.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. President Snow insåg att befallningen om fullkomlighet bekymrar vissa sista dagars heliga (s. 95–97). Sök under dina studier av det här kapitlet efter råd som kan trösta den som är bekymrad över befallningen om fullkomlighet.
2. I stycket som börjar på sidan 96 syftar orden ”övernaturlig hjälp” på hjälp från Herren. Hur hjälper Herren oss att bli fullkomliga?

3. Granska på sidan 97 president Snows kommentarer om Abraham och de tidiga sista dagars heliga pionjärerna. Vad tror du menas med att vara fullkomlig ”inom den sfär där [vi] verkar”? Fundera över vad du kan göra för att bli mer fullkomlig i ”känslor ... redbarhet, motiv och beslutsamhet”.
4. President Snow sade: ”Vi får inte bli missmodiga när vi upptäcker våra svagheter” (s. 101). Hur kan vi höja oss över känslor av missmod? (Några exempel finns på sidorna 98–101.)
5. Hur är det till hjälp för dig att veta att du inte bör förvänta dig ”ögonblicklig fullkomlighet”? (Se sidan 103.) Fundera på några sätt varpå du kan följa president Snows råd att ”vara lite bättre dag för dag”.
6. Sök efter ett eller två uttalanden i det här kapitlet som ger dig särskild inspiration. Varför tycker du om de här uttalandena?

Skriftställen: 1 Nephi 3:7; 3 Nephi 12:48; Ether 12:27; Moroni 10:32–33; L&F 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Undervisningstips: ”Människor berörs när de bidrar med ges erkännande. Du kanske kan göra en extra ansträngning för att erkänna varje persons kommentarer och, om möjligt, ta med inläggen i klassdiskussionerna” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 35).

Hänvisningar

1. I ”Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, s. 9.
2. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 16.
3. I ”Anniversary Exercises”, s. 9.
4. I ”Impressive Funeral Services”, *Woman’s Exponent*, okt 1901, s. 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 juni 1879, s. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 juni 1879, s. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 juni 1879, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4 okt. 1898, s. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 juni 1879, s. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 juni 1879, s. 1.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4 okt. 1898, s. 1.
12. *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 363.
13. I Conference Report, apr. 1899, s. 2.
14. *Improvement Era*, juli 1901, s. 714.
15. *Improvement Era*, juli 1899, s. 709.

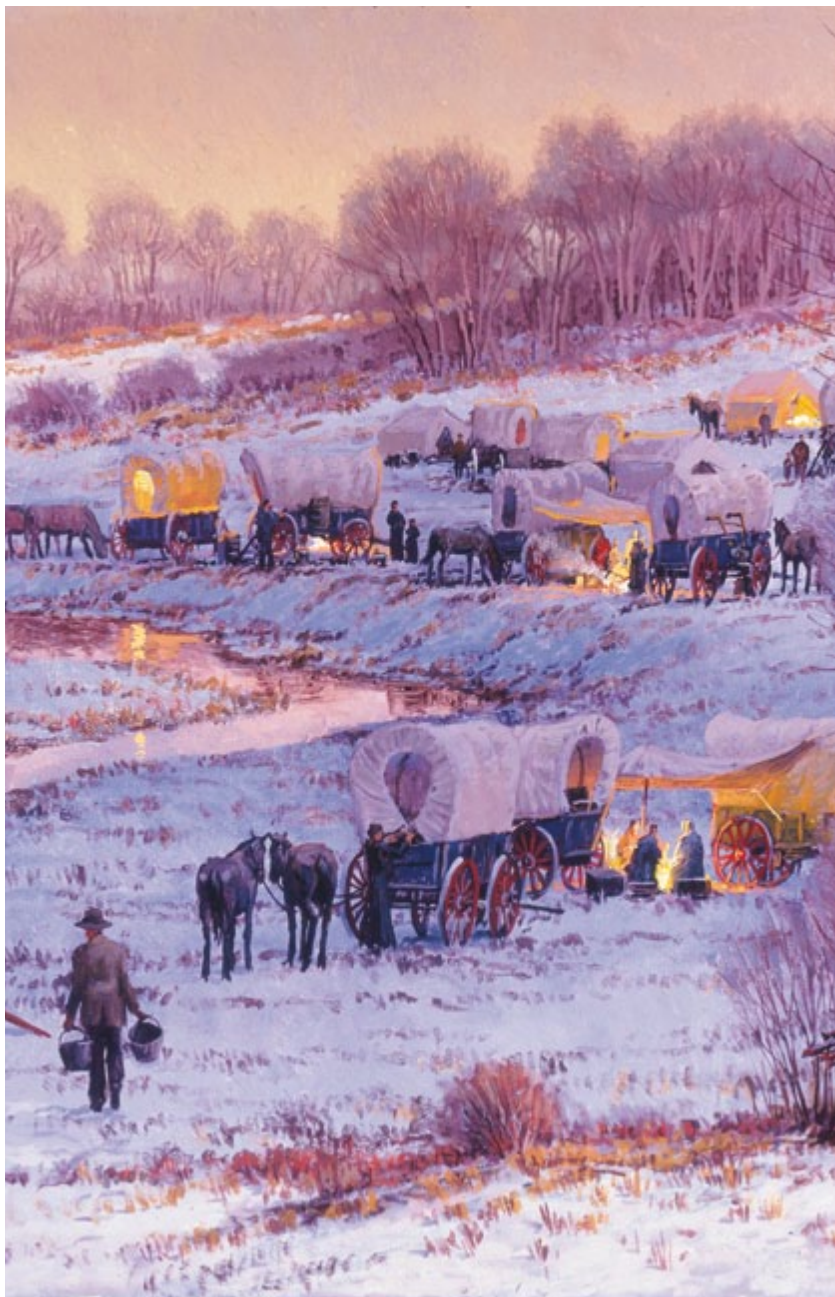
Trofasthet i prövningens stund: ”Från skuggor till härligt solsken”

*”Varje man och kvinna som tjänar Herren,
hur trofasta de än är, har sina mörka stunder.
Men om de har levt ett liv i trofasthet bryter
ljuset fram över dem och de får hjälp.”*

Från Lorenzo Snows liv

I februari 1846 tvingades de sista dagars heliga att lämna sina hem i Nauvoo, Illinois. När de förberedde sig för färden västerut till sitt nya utlovade land följde de president Brigham Youngs råd att upprätta bosättningar längs vägen. De bodde i tillfälliga skydd och planterade grödor åt de heliga som skulle följa efter dem. Efter att ha tillbringat en kort tid i staten Iowa på en bosättning vid namn Garden Grove flyttade Lorenzo Snow och hans familj till en plats som de heliga kallade Mount Pisgah, också i Iowa. Den här bosättningen fick sitt namn efter det berg där profeten Mose hade sett sitt folks utlovade land.

Flera månader efter ankomsten till Mount Pisgah blev Lorenzo kallad att presidera över bosättningen. ”Vid den här tidpunkten”, skrev han senare, ”befann sig de heliga i Pisgah i ett ytterst bedrövligt tillstånd, de saknade inte bara mat och kläder, utan också dragare och vagnar att fortsätta resan med. Ett flertal familjer saknade helt och hållet proviant och var beroende av sina medmänniskors välvilja, vilka i de flesta fall, hade små möjligheter att utöva denna dygd. Och förutom allt detta hade bosättningen hemsökts av en ödeläggande sjukdom när det inte fanns tillräckligt med friska att ta hand om de sjuka. Döden följde i dess fotspår, och fäder, mödrar, barn, bröder, systrar och kära vänner föll offer för förgöraren och

*När de sista dagars heliga drevs ut från sina hem i Nauwoo
var det många som gladdes sig mitt i sina lidanden.*

begravdes utan vidare ceremonier och somliga helt utan lämpliga begravningskläder. Sålunda rådde förutom armod också bedrövelse och sorg.”

Lorenzo hade personlig erfarenhet av dessa prövningar. Han och hans familj utsattes för sjukdom, besvikelser och hjärtesorg, bland annat dog hans nyfödda dotter Leonora. Han skrev: ”Lilla Leonora blev sjuk och dog, och med djup sorg bar vi hennes kvarlevor till hennes tysta viloplats, att lämnas ensam, långt borta från den far och mor som gett henne livet.”

Under dessa omständigheter hjälpte Lorenzo de heliga att utstå sina prövningar med tro. Hans syster Eliza skrev: ”Med outröttlig energi — med ett sinne rikt på praktiska idéer, och en målmedvetenhet som aldrig gav vika för missmod, visade han sig en situation vuxen som skulle ha förskräckt män av mer ordinär förmåga.” Hon berättade: ”Först och främst agerade han för att inspirera och förena folkets krafter.” Han organiserade männen i arbetsgrupper. En del begav sig till närliggande städer för att förtjäna pengar till proviant och kläder. Andra stannade kvar i lägret där de såg efter sina familjer, planterade grödor och tillverkade och reparerade utrustning som kunde komma till användning i närliggande bosättningar.

Förutom att hjälpa de heliga att samarbeta uppmuntrade Lorenzo dem att bygga upp sig själva andligen och att glädja sig åt god underhållning. ”Under de långa vintermånaderna”, sade han, ”försökte jag hålla modet och hoppet uppe hos de heliga i Pisgah, inte bara genom att hålla möten för gudsdyrkan på olika platser i bosättningen, utan också genom att ordna med och uppmuntra till olika former av lämplig underhållning. ...

Som exempel ska jag försöka beskriva ett nöje som jag improviserade fram i min enkla familjebostad där jag hade försökt få in en så stor grupp som möjligt. Byggnaden var på ett plan, [cirka 4,5 x 9 meter] uppbyggd av timmerstockar, med jordtak och bottenplan, i ena änden stod en medelhög skorsten, gjord av torv från moder jord. Enkom för tillfället hade vi täckt golvet med ett tunt lager slät halm, och väggarna hade vi täckt med vita lakan från våra sängar utan bolster.

En av de sista dagars heliga som bosatte sig i Mount Pisgah ritade denna skiss i en dagbok.

Hur vi skulle få tillräckligt med ljus i vårt rum var inte alldeles enkelt, det krävde en hel del av vår uppfinningsförmåga. Men vi lyckades. Från den grop där de var nedgrävda valde vi ut de största och vackraste rovarna — gröpte ut innehållet och satte korta ljus i dem, placerade dem på bestämda avstånd runt väggarna och hängde upp andra i innertaket, som var gjort av jord och rör. De här

ljusen skänkte en mycket fridfull, stillsam ... atmosfär och ljuset som reflekterades genom de där rovorna gav ett mycket pittoreskt sken.

Under kvällens aktiviteter berömde flera av mina vänner på varmest tänkbara sätt, mig och min familj för den goda smak och uppfinningsrikedom som dessa unika och billiga arrangemang visade prov på.”

Lorenzo minns att ”timmarna förflöt i livad och glad stämning”. Han och hans gäster underhöll varandra med tal, sånger och recitationer. Han sade: ”När det hela var över tycktes alla fullkomligt nöjda och de gav sig därifrån glada som om de inte var hemlösa.”¹ [Se förslag 1 på sidan 115.]

Lorenzo Snows lärdomar

Prövningar och motgångar bidrar till vår andliga utveckling och förbereder oss för celestial härlighet.

Det är omöjligt för oss att utarbeta vår frälsning och genomföra Guds avsikter utan prövningar eller offer.²

Prövningar och bedrävelser har varit de sista dagars heligas lott. Gud avsåg att det skulle vara så. Jag vågar påstå att i den [förjordiska] andevärlden, när det föreslogs att vi skulle komma till denna prövotid och genomgå de erfarenheter vi nu genomgår, var inte utsikterna så helt och hållet trevliga och angenäma som man skulle ha kunnat önska. Ändå råder det inget tvivel om att vi där insåg och tydligt förstod, att för att uppnå upphøjelse och härlighet var detta en nödvändig erfarenhet. Oavsett hur oangenäm den kan ha verkat för oss var vi villiga att foga oss efter Guds vilja och följaktligen är vi här.³

Herren har i sitt hjärta beslutat att han ska pröva oss tills han vet vad han kan göra med oss. Han prövade sin Son Jesus. ... Innan denne [Frälsaren] kom till jorden hade Fadern noga iakttagit honom och visste att han kunde lita på honom när världarnas frälsning stod på spel. Han blev inte besviken. Det är likadant med oss. Han prövar oss och fortsätter att pröva oss för att kunna placera oss i höga positioner i livet och lägga på oss de heligaste ansvar.⁴

Om vi lyckas med att klara av nära förestående svåra prövningar med bevarad trofasthet och redbarhet kan vi när dessa prövningar är över förvänta oss ett stort och mäktigt utgjutande av Anden och Guds kraft — en storslagen begåvning för alla som förblivit trogna sina förbund. ...

Några av våra bröder har funderat över om de i det kommande livet kan känna sig värdiga eller känna full gemenskap med profeter och heliga i forna tider, vilka utstod och prövningar och förföljelser, och med de heliga ... som fick utstå lidanden i Kirtland, i Missouri och i Illinois. Dessa bröder har beklagat sig över att de inte fick vara med om dessa dramatiska umbäranden. Om några av dessa är närvarande vill jag trösta er med att säga att ni inte behöver vänta länge på att få liknande möjligheter, tills ni blir nöjda. Ni och jag kan inte fullkomliggöras utan lidande: Jesus kunde det inte [se Hebr. 2:10]. I sin bön och i sin ångest i Getsemane ortagård förebadade han den reningsprocess som är nödvändig för dem som aspirerar på att säkerställa ett celestialt rikes härlighet. Ingen bör försöka komma undan genom att hänge sig åt kompromisser av något slag.⁵

Det finns inget annat sätt för de heliga att utvecklas andligen och förberedas för en arvedel i det celestiala riket, än genom prövningar. Det är den process varigenom kunskapen utökas och den universella freden slutligen etableras. Det [har] sagts att om vår omgivning vore helt och hållet fredlig och framgångsrik så skulle vi vara likgiltiga. Det är ett tillstånd som skulle vara allt många människor skulle önska sig, de skulle inte behöva sträcka sig efter det som hör evigheten till.⁶

Oavsett om vi ser det ur enskild eller kollektiv synvinkel har vi lidit och vi kommer att lida igen, varför? Därför att Herren kräver det av våra händer för att vi ska bli heliggjorda.⁷ [Se förslag 2 på sidan 114.]

När vi förblir trofasta under prövningar och frestelser visar vi att vi älskar Gud mer än vi älskar världen.

Bland våra prövningar finns frestelser varigenom vi kan visa hur mycket vi värdesätter vår religion. Ni känner till den erfarenhet Job hade av detta. Han fick kunskap om uppståndelsen och om

*Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus kan uppehålla
och trösta oss när tiderna är svåra.*

Återlösaren, och han visste att även om han skulle dö så skulle han i de sista dagarna, se sin Återlösare på jorden [se Job 19:25–26]. De frestelser som han utsattes för visade att han satte större värde på dessa himmelska belöningar än något annat ...

... Eftersom Gud är vår vän behöver vi inte vara rädda. Kanske måste vi också i fortsättningen utsättas för många situationer som är obehagliga. Genom dem kan vi visa änglarna att vi älskar det som hör Gud till mer än det som hör världen till.⁸ [Se förslag 3 på sidan 114.]

**När vi förblir trofasta stärker Herren oss så att vi
kan övervinna frestelser och uthärda prövningar.**

Det kan hända att många av er utstår svåra prövningar för att er tro ska bli fullkomlig, för att er självtillit ska stärkas, för att er kunskap om himlens krafter ska utvidgas, och detta innan er återlösning äger rum. Om ett stormmoln glider fram över horisonten ... om du erbjuds lidandets bittra bågare och tvingas dricka ur den, om Satan

släpps lös i din omgivning med alla sina förföriska konster av bedrägeri och list, om den starka obarmhärtiga förföljelsens arm lyfts upp mot dig — då, i *den* stunden, lyft upp ditt huvud och gläd dig över att du är räknad värdig att lida med Jesus och heliga profeter och vet att tiden för din återlösning är nära.

Jag känner, mina bröder och systrar, för att uppmuntra er av hela mitt hjärta. Var vid gott mod — var inte modlösa, var förvissade om att dagen snabbt närmar sig när era tårar kommer att torkas, era hjärtan tröstas och ni får äta frukterna av ert arbete. ...

Var ärliga, var dygdiga, var hedervärda, var saktmodiga och ödmjuka, modiga och dristiga och sträva efter enkelhet. Var som Herren, håll fast vid sanningen trots eld eller svärd, tortyr eller död.⁹

Alltsedan den tidpunkt då vi tog emot evangeliet fram tills nu har Herren tid efter annan gett oss prövningar och svårigheter, om vi kan kalla dem så, och ibland har dessa prövningar varit av ett slag som har gjort att vi haft det mycket svårt att ta emot dem utan att knorra och gnälla. Men vid sådana tillfällen har Herren välsignat oss och gett oss tillräckligt av sin Ande för att vi ska kunna övervinna frestelser och uthärda prövningar.¹⁰

Varje man och kvinna som tjänar Herren, oavsett hur trofasta de kan vara, har sina mörka stunder. Men om de har levt ett liv i trofasthet bryter ljuset fram över dem och de får hjälp.¹¹

Allt vad som krävs för att vi ska vara fullkomligt trygga under alla prövningar eller förföljelser är att göra Herrens vilja, att vara ärliga, trofasta och visa hängivenhet mot de principer vi har tagit emot. Göra rätt mot varandra, inte inkräkta på någon människas rättigheter, leva av varje ord som utgår från Guds mun. Då kommer hans Helige Ande att hjälpa och bistå oss i alla situationer och vi kommer att utgå ur det rikligen välsignade i våra hem, i våra familjer och på våra åkrar — på alla tänkbara sätt kommer Herren att välsigna oss. Han kommer att ge oss kunskap på kunskap, intelligens på intelligens, visdom på visdom.

Må Gud välsigna sitt folk. Må vi vara trofasta mot oss själva, trofasta mot de principer vi har tagit emot och se till varandras bästa av hela vårt hjärta. Då kommer Gud att utgjuta sin Ande över oss och vi kommer att avgå med seger till sist.¹² [Se förslag 3 på sidan 114.]

När vi ser tillbaks på svåra tider inser vi att våra prövningar har fört oss närmare Gud.

När vi begrundar det Herren tidigare har gjort för oss, i vår nuvarande situation och för våra framtidsutsikter, vilket välsignat folk vi är! Ibland har jag tänkt att en av de främsta dygder en sista dagars heliga kan vara i besittning av är tacksamhet mot vår himmelske Fader för det som han har förlänat oss och den väg som han lett oss fram på. Det kan vara så att vandringen på denna väg inte alltid har varit den mest angenäma, men vi har efteråt upptäckt att dessa omständigheter som har varit mycket obehagliga ofta har visat sig vara till störst nytta för oss.¹³

Varje prövning en människa går igenom är, om hon visar sig trofast under denna prövning, till ära för Gud och hennes religion. I slutet av denna prövning har personen kommit närmare Gud, närmare genom att tron, visdomen, kunskapen och kraften har ökat, och sålunda kan hon med större tillit åkalla Herren om det som hon önskar. Jag har känt personer som har bävat inför tanken att behöva utstå vissa prövningar och som när de har gått igenom dem har sagt att de med större förtröstan kan närma sig Herren och be om sådana välsignelser de önskar sig. ...

Vi har all anledning att glädja oss och vara fyllda med glädje och tillfredsställelse, trots de svårigheter vi utsätts för av vår omgivning. Och hur långt har vi kommit, hur mycket kunskap har vi fått och hur mycket mer kan vi bära nu än för ett, två eller fem år sedan. Kan vi uthärda mer nu än för bara några år sedan? Herren har stärkt oss och hjälper oss att tillväxa. Det påminner om spädbarnet som växer upp och inte vet hur det gradvis har blivit allt starkare och fått en större kropp. Det är större det här året än förra året. På samma sätt är det med vår andliga utveckling. Vi känner oss starkare idag än vi gjorde för ett år sedan.¹⁴

De uppoffringar du har gjort, de umbäranden du har genomlidit och allt du tvingats försaka kommer att ... bli betydelselösa och du kommer att bli glad över den erfarenhet du har fått genom dem. ... Vissa saker måste vi lära oss genom det vi genomlider, och kunskap som är förankrad på det sättet, även om processen är smärtsam, är av stort värde för oss i nästa liv. ...

... Jag vet att ert liv inte alltid varit idel solsken. Ni har utan tvekan utstått många prövningar, kanske genomgått stor bedrövelse, men med fortsatt redbarhet kommer ni snart att komma fram ur skuggorna till den celestia världens härliga solsken.¹⁵ [Se förslag 4 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Begrunda redogörelsen på sidorna 107–110. Hur kunde många av de heliga i den här redogörelsen vara glada trots sina umberändanden? Vad kan vi göra för att uppmuntra dem som utsätts för prövningar?
2. Studera president Snows lärdomar om varför vi måste utstå prövningar (s. 110–111). Vad tror du menas med att ”sträcka oss efter det som hör evigheten till”? Varför tror du att många inte ”sträcker sig efter det som hör evigheten till” utan prövningar?
3. Hur bör vi reagera på prövningar och frestelser? (Några exempel finns på sidorna 113–114.) Hur hjälper Herren oss i svåra tider?
4. Läs det sista stycket i det här kapitlet. Vad har du lärt dig av de svårigheter och utmaningar du varit med om?
5. Sök efter ett eller två uttalanden i det här kapitlet som ger dig hopp. Vad är det du tycker om i de uttalanden som du har valt? Fundera över hur du kan dela med dig av dessa sanningar till en familjemedlem eller vän som behöver uppmuntran.

Skriftställen: 5 Mos. 4:29–31; Ps. 46:1; Johannes 16:33; Rom. 8:35–39; 2 Kor. 4:17–18; Mosiah 23:21–22; 24:9–16; L&F 58:2–4

Undervisningstips: Du kan kontakta några deltagare i förväg och be dem förbereda sig på att berätta om upplevelser som har anknytning till kapitlet. Innan du undervisar från det här kapitlet kan det

till exempel vara till hjälp att be några förbereda sig på att berätta vad de lärt av sina provningar.

Hänvisningar

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 89–93.
2. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, s. 245.
3. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, s. 609.
4. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 feb. 1886, s. 1.
6. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i april 1888.
7. *Deseret News*, 28 okt. 1857, s. 270.
8. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200.
9. "Address to the Saints in Great Britain", *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 364.
10. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, s. 609.
11. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 dec. 1879, s. 1.
13. I Conference Report, apr. 1899, s. 2.
14. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200.
15. I "Old Folks Are at Saltair Today", *Deseret Evening News*, 2 juli, 1901, 1; budskap till en grupp äldre medlemmar i kyrkan; förberett av Lorenzo Snow vid 88 års ålder och uppläst av hans son LeRoi.

President Franklin D. Richards

”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta”

*Rättfärdiga sista dagars heliga strävar efter att
”upprätta en sådan karaktär inför Gud som
man kan förlita sig på i prövningens stund”.*

Från Lorenzo Snows liv

Den 15 december 1899 talade president Lorenzo Snow, kyrkans dåvarande president, vid begravningen för president Franklin D. Richards, som hade verkat som president för de tolv apostlarnas kворum. I slutet av sin predikan sade president Snow: ”Jag ber Israels Herre att välsigna de sista dagars heliga och att vi ska vara förberedda för det som snart ska hända med uppriktiga hjärtan inför Herren.”

President Snow illustrerade behovet av att bevara ”våra hjärtans uppriktighet inför Herren” med att berätta om en upplevelse som han och president Richards var med om på 1850-talet, när de var nya apostlar. Vid denna tidpunkt var president Brigham Young anförare för en reformation i kyrkan som bestod i att han uppmanade sista dagars heliga överallt att omvända sig och förnya sin hängivenhet till rättfärdigt leverne.

”När president Young reste sig upp för att mana folket till omvändelse och bättring”, erinrade sig president Snow, ”talade han mycket kraftfullt om vad som borde göras med vissa personer — att deras prästadöme borde tas ifrån dem på grund av deras uraktlåtenhet att ära det så som de borde. Bröderna som levde på den tiden minns hur kraftfullt han talade om detta. Det berörde både mitt och broder Franklins hjärta och vi undrade om det var något som angick oss. Vi beslöt att gå till president Young och erbjuda honom

vårt prästadöme. Om han kände i Herrens namn att vi inte hade ärat vårt prästadöme skulle vi avsäga oss det. Vi gick till honom, träffade honom i enrum och berättade detta för honom. Jag förmodar att det var med tårar i ögonen som han sade: 'Broder Lorenzo, broder Franklin, ni har på ett tillfredsställande ärat ert prästadöme inför Herren. Gud välsigne er.'"¹

Under hela sitt liv ville president Snow att hans hjärta skulle vara uppriktigt inför Herren och han uppmuntrade också de heliga att undersöka sin egen värdighet. Han talade "i syfte att vi skulle få en kraftfullare förståelse" av behovet att upprätta "en god karaktär som sista dagars heliga inför Gud vår Fader".² [Se förslag 1 på sidan 125.]

Lorenzo Snows lärdomar

Om vi har upprättat en god karaktär kan vi med tillförsikt låta Gud utforska vårt hjärta.

Jag känner starkt att den mest avgörande faktorn, det som blir till mest nytta när vi återvänder till andevärlden, är att ha upprättat en god och balanserad karaktär som trofasta och konsekventa sista dagars heliga i detta provotillstånd.

När en främling söker anställning eller en förtroendepost, krävs det ofta att han visar papper som intygar hans värdighet, från tillförlitliga personer, rekommendationsbrev som är mycket användbara då de bidrar till att erhålla fördelar och förmåner som annars skulle vara svåra att vinna. Men det är förhållandevis lätt att få en skriftlig referens om sin karaktär som man kan lägga i fickan. Och faktum är, enligt mina observationer, att det är vanligt att personer innehar skriftliga referenser som deras verkliga och sanna karaktär inte motiverar.

En del ibland oss som hålls för goda medlemmar i denna kyrka gör stora ansträngningar för att framstå i fördelaktig dager i sin omgivning, men deras verkliga karaktär eller deras inre personlighet är så att säga dold eller överskyld. ... Den bön jag [talar om] lyder: "Utrannsaka mig, Gud och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg och led mig på den

eviga vägen” [Ps. 139:23–24]. Detta är en mycket viktig bön. Det är den bön som David samvetsgrant och förtröstansfullt uppsände till Herren under en god period i sitt liv. Men det fanns tillfällen då uppsändandet av en sådan bön skulle ha fått honom att vackla och skälva.

Jag har anledning att tro att många sista dagars heliga, under en stor del av sitt liv, kan närma sig Herren med förtröstan och hålla samma bön: ”Utrannsaka mig, Gud och känn mitt hjärta, se till om jag är på en olycksväg.” Tänk så underbart det vore om vi som ett folk kunde leva så att vi när som helst kunde knäböja inför Herren och uppsända en sådan bön. Vad skulle vi då inte uppnå i fråga om rättfärdighet och goda gärningar! ... Jag rekommenderar [var och en] att omfatta denna Davids bön och ta reda på hur de kan leva i enlighet med det ljus de har, så att den kan bli en ärlig del av deras gudskyrd. Många når inte upp till denna norm eftersom de gör saker i hemlighet dit jordiska ögon inte kan nå, vilket direkt resulterar i att de fjärmars från den Allsmäktige och att Guds Ande bedrövat drar sig undan. Sådana personer kan inte i enskildhet använda sig av denna bön, såvida de inte har omvänt sig från sina synder och gottgjort de felsteg de har begått och beslutat sig för att göra bättre i framtiden än vad de tidigare gjort. De måste upprätta en karaktär inför Gud som går att förlita sig på i prövningens stund, som gör dem värdiga att umgås med heliga varelser och med Fadern själv när de har inträtt i andevärlden.

... Vi måste vara sanna män och sanna kvinnor. Vi måste ha en väl utvecklad tro och vi måste vara värdiga den Helige Andens hjälp i rättfärdighetens verk hela dagen lång. Den gör det möjligt för oss att underkasta vår egen vilja Faderns vilja, att kämpa mot vår fallna natur, att göra det rätta av kärlek till att göra det rätta och att ha vår blick endast fäst på Guds ära och härlighet. För att göra detta måste det finnas en inre medvetenhet om det ansvar vi har fått, som erkänner det faktum att Guds ögon vilar på oss och att vi är ansvariga för varje handling och motivet som ligger bakom. Vi måste ständigt vara *i harmoni* med Herrens Ande.³ [Se förslag 2 på sidan 125.]

I skrifterna ges exempel på hur vi ska förbättra vår karaktär.

Det finns mycket som jag beundrar i profeternas karaktär, och särskilt hos Mose. Jag beundrar hans beslutsamhet att föra ut ordet och Guds vilja till Israel, och hans villighet att göra allt som står i mänsklig förmåga med hjälp av den Allsmäktige, och framför allt beundrar jag hans redbarhet och trofasthet mot Herren. ...

Gud lovordar de män och kvinnor idag som går på rätt-rådighetens stig och som, trots de Satans styrkor som är uppställda mot dem, kan säga, gå bort ifrån mig Satan [se Lukas 4:8], och som lever ett rättfärdigt, gudfruktigt liv. Sådana människor utövar inflytande på Gud och deras bön har stor kraft [se Jakobs brev 5:16]. Mose utövade till exempel ett sådant inflytande på den Allsmäktige att han förändrade hans [Guds] avsikter vid ett visst tillfälle. Vi minns att Herren vredgades på israeliterna och att han förkunnade för Mose att han skulle förgöra dem, att han skulle göra ett stort folk av Mose och ge honom och hans efterkommande det som han hade lovat Israel. Men denne store ledare och laggivare, trogen det förtroende han fått, befann sig mitt emellan och vädjade till Gud å sitt folks vägnar. Genom den kraft han kunde utöva och utövade var han medlet till att rädda folket från hotande undergång. [Se 2 Mos. 32:9–11; Joseph Smith Translation, 2 Mos. 32:12.] Hur ädel och härlig Mose måste ha verkat i Herrens ögon, och vilken källa till tillfredsställelse det måste ha varit för honom att veta att hans utvalda folk i sitt styvsinta och okunniga tillstånd hade en sådan man som ledare.

I Jona finner vi också en intressant karaktärsegenskap. När han befann sig på det stormande havet och sjömännen var rädda för att de inte skulle kunna rädda skeppet, fick Jona dåligt samvete för att han inte hade begett sig till Nineve som Herren hade befallt. Han steg fram och bekände att det var han som hade orsakat katastrofen som höll på att drabba dem och var villig att låta sig offras för deras skull som befann sig ombord. [Se Jona 1:4–12.] Även hos andra profeter och gudsmän, även om de ibland som Jona visat prov på svaghet, finns det något verkligt storslaget och beundransvärt i deras karaktär.⁴ [Se förslag 3 på sidan 125.]

Även om Jona "visade prov på svaghet" kan vi lära oss något av hans "stora och beundransvärda" egenskaper.

En rättfärdig karaktär utvecklas gradvis inom oss när vi utövar tro och omvänder oss från våra felsteg.

Sådana karaktärsegenskaper som vi finner hos de värdiga i forna tider är inte en tillfällighet eller en slump, inte heller förvärfvas de på en dag, en vecka, en månad, eller ett år, utan de utvecklas gradvis. De är följderna av ständig trofasthet mot Gud och sanningen, oberoende av människors beröm och kritik.

... Det är viktigt att vi som sista dagars heliga inser och tänker på att frälsning är en följd av Guds nåd och av att vi utvecklar de principer inom oss som var vägledande för dessa rättfärdiga människor. Tanken är inte att vi ska göra gott för att få beröm av människor, utan därför att vi genom att göra gott utvecklar gudaktighet inom oss, och när så är fallet blir vi förbundna med det gudomliga, vilket sinom tid blir en del av vårt väsen. ...

Gör vi inte ibland sådant som vi känner oss ledsna över att ha gjort? Det kan vara helt i sin ordning om vi upphör med att göra det

när vi vet att det är fel. När vi ser det onda och därefter upphör med det är det allt man kan begära av någon. Men otvivelaktigt händer det alltför ofta att en del är mer rädda för att deras felsteg ska bli kända än för själva felet. De undrar vad andra ska säga när de får höra talas om det, o.s.v. Och å andra sidan föranleds en del att göra vissa saker för att få beröm av sina vänner, och om deras handlingar inte lyckas locka fram gillande kommentarer eller vinna uppmärksamhet känner de det som om deras arbete har varit förgäves och att det goda som de har gjort var ett totalt misslyckande.

Om vi verkligen vill komma närmare Gud, om vi vill komma i samma sällskap som de eviga världarnas goda andar, om vi vill upprätta inom oss själva den tro som vi läser om och varigenom de forna heliga utförde sådana underbara gärningar, måste vi efter att fått den Helige Anden ge akt på dess viskningar och rätta oss efter dess anvisningar, och inte genom något vi gör driva bort den från oss. Det är sant att vi är svaga, felande varelser som när som helst är benägna att bedröva Guds Ande, men så snart vi upptäcker att vi har felat bör vi omvända oss från detta felsteg och så långt som möjligt gottgöra det fel som vi har begått. Genom att göra på det sättet stärker vi vår karaktär, främjar vår egen sak och skyddar oss mot frestelser. Så småningom kommer vi att ha övervunnit så mycket att vi verkligen förvånar oss själva över de framsteg vi har gjort i att leda och förbättra oss själva.⁵ [Se förslag 4 på sidan 125.]

När vi bevarar vår rättfärdiga karaktär närmar vi oss Herren.

Vi har tagit emot ett evangelium som har ett häpnadsväckande verksamhetsfält: genom lydnad mot dess fordringar kan vi ta emot de mest utsökta välsignelser som någonsin utlovats eller förlänats människosläktet i någon tidsålder. Men liksom barnet som leker med en leksak är vi alltför ofta nöjda med förgängliga ting och glömmer de möjligheter vi har att inom oss utveckla de stora, eviga principerna om liv och sanning. Herren vill skapa en närmare och mer innerlig relation mellan sig själv och oss. Han vill upphöja vår varelse och vår intelligens, och detta kan bara göras genom det eviga evangelium som är speciellt förberett för detta ändamål. Aposteln Johannes säger: "Och var en som har detta hopp till honom

renar sig, liksom han (Kristus) är ren.” [1 Joh. 3:3.] Tillämpar de sista dagars heliga evangeliets principer på sina liv och genomför sålunda Guds plan?

... Vad kan vi göra under rådande omständigheter för att sträcka oss ännu högre i vår Guds rättfärdighet? Vilka fördelar, välsignelser och förmåner erbjuder denna plan för frälsning som vi har åttlytt, och vilka medel ska vi använda oss av för att förverkliga dem? Om det krävs offer är det mycket lämpligt för alla dem som vill ta sin religion på allvar och som bemödar sig om att anpassa sig efter dess fordringar genom att efterleva det i sitt dagliga liv, att visa sin villighet genom att underkasta sig Jehovas vilja och erkänna hans hand i såväl motgång som framgång.

... Det är klokt att granska sig själv, att rannsaka sig själv i sin privata kammare, att bedöma vår ställning ... inför Herren, så att vi om det behövs kan förnya vår flit och vår trofasthet och utföra fler goda gärningar.

Det råder inget tvivel om att folket som helhet blir allt bättre i Guds ögon. Men trots att det utan tvekan är så är jag övertygad om att det finns de ibland oss som är utrustade med andliga gåvor som går att utveckla som kan utövas, om de väljer det, i långt större utsträckning än vad som sker. Därigenom skulle de kunna gå mycket snabbare fram på helighetens vägar och komma mycket närmare Herren. Men den anda som råder i världen påverkar dem i den grad att de inte utökar sina andliga krafter och välsignelser. De skapar inte denna nära relation till Herren som är deras förmån.⁶

Vår karaktär som sista dagars heliga bör bevaras oantastlig, till vilket pris eller vilken uppoffring som helst. En av Gud godkänd karaktär är värd att säkerställa även till priset av en livstid av ständig självförsakelse.

När vi lever på ett sådant sätt kan vi rikta blicken framåt ... med full övertygelse om att ... vi kommer att krönas med Guds söner och döttrar och komma i besittning av det celestials rikets rikedom och härlighet.⁷ [Se förslag 5 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Vad lär du dig av berättelsen på sidorna 117 till 119 av äldste Lorenzo Snows och äldste Franklin D. Richards handlande? Fundera över hur du kan förmedla dessa principer till din familj eller andra.
2. President Snow sade: ”Vi måste vara sanna män och sanna kvinnor” (s. 119). Vad tror du menas med att vara en sann man eller sann kvinna?
3. Fundera över president Snows tankar om Moses och Jonas exempel (s. 120–121). Vad lägger du märke till i båda dessa redogörelser som kan bidra till att förbättra vår karaktär?
4. Begrunda det andra hela stycket på sidan 122. Varför tror du att vi behöver vara medvetna om våra fel för att stärka vår karaktär? Hur kan vi betrakta våra egna ofullkomligheter utan att bli missmodiga?
5. Granska president Snows råd i kapitlets sista avsnitt (s. 122–123). Ta dig gärna tid till att granska dig själv och bedöma din ställning inför Herren.

Skriftställen: Psaltaren 24:3–5; 2 Petr. 1:2–11; Mosiah 3:19; Alma 48:11–13, 17; Ether 12:25–28; L&F 11:12–14; 88:63–68

Undervisningstips: Låt deltagarna välja ett avsnitt i kapitlet och läsa det tyst. Be dem dela upp sig i grupper om två eller tre som valt samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig.

Hänvisningar

1. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 19 dec. 1899, s. 5. 2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 15 aug. 1882, s. 1. 3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 15 aug. 1882, s. 1. 4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 15 aug. 1882, s. 1.	5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 15 aug. 1882, s. 1. 6. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 15 aug. 1882, s. 1. 7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i>, 9 feb. 1886, s. 1.

Heliga familjerelationer

”Om vi är trofasta kommer vi att umgås med varandra i ett odödligt och härligt tillstånd. ... De förbindelser som knyts här, som är av mest varaktig karaktär, kommer att bestå i evigheten.”

Från Lorenzo Snows liv

Inför sin 70-årsdag inbjöd Lorenzo Snow alla sina barn och deras familjer att samlas i Brigham City till en ”storslagen återförening och ett jubileumsfirande”. Han ordnade med logi, mat och program som alla, också de små barnen, kunde njuta av. ”Ju mer jag tänker på detta ämne [om släkträffar]”, skrev han, ”desto mer längtar jag efter en familjesammanskomst, att få träffa er alla en gång i mitt liv, och ge er en fars välsignelse.” Han vädjade till dem att inte låta något hindra deras närvaro ”utom de mest allvarliga och oöverstigligen hinder”.¹

Familjen Snow kom samman mellan den 7 till 9 maj år 1884 och njöt av musik, teater, tal, poesi, spel, mat och vänskapliga konversationer.² President Snows syster Eliza rapporterade att han under hela evenemanget deltog i ”olika familjemöten och i egenskap av patriark ... ägnade han sig åt att ge välsignelser till medlemmarna” och ge ”många faderliga råd, instruktioner och uppmaningar”. När släkträffen närmade sig sitt slut samlades hela familjen för att höra honom tala. Enligt Elizans uppteckning uttryckte han ”sin glädje och tacksamhet till Gud för att han nu fick uppleva lyckan att se de behagliga och leende ansiktena i sin stora familj, och det goda han hoppades att denna återförening skulle föra med sig”. När president Snow såg ut över sin släkt utropade han: ”Mitt hjärta är fyllt till brädden med de varmaste känslor av tacksamhet mot min himmelske Fader. ... Ord kan inte uttrycka mitt hjärtas djupa känslor för denna heliga möjlighet under detta firande av min sjuttioårsdag, att

Barn är "en dyrbar arvedel från Herren".

få stå här och se ut över denna härliga och himmelskt inspirerande anblick.”

President Snow fortsatte: ”Det här är den sista släkträff som vi kan förvänta oss på den här sidan andevärlden. Må våra fäders Gud hjälpa oss att lyda hans lagar, leva hedervärda liv, bevara vår dygd och redbarhet intakt, lyssna till den Helige Andens viskningar och flitigt eftersträva att rena oss själva, för att inte en enda medlem av denna familj ska gå förlorad genom att avvika från den raka och smala stigen. Må vi alla visa oss värdiga att komma fram i den första uppståndelsens morgon, krönta med härlighet och fortsätta familjeenheten i odödligheten genom att föröka oss genom evighetens ändlösa tidsåldrar.”³ [Se förslag 1 på sidan 132.]

Lorenzo Snows lärdomar

Familjerelationer är heliga och kan växa sig starkare i evigheten.

Uppmuntra till äktenskap ... och inpränta i [andra] denna relations helighet och skyldigheten de har att åtlyda denna stora befällning som gavs av Gud till våra första föräldrar, att föröka sig och uppfylla jorden [se 1 Mos. 1:28]. Detta är desto mer nödvändigt med tanke på den nuvarande världsliga tendensen att ringakta denna lag och att vanära äktenskapsförbundet. Det är sorgligt att notera det stora antalet skilsmässor i landet och den växande tendensen att betrakta barn som en belastning istället för en dyrbar arvedel från Herren.⁴

[Herren] har visat oss att om vi är trofasta får vi umgås med varandra i ett odödligt och härligt tillstånd, att de vänskapsband som knyts här, de som är av mest varaktig karaktär, kommer att finnas i evigheten.⁵

De vänskapsband som knyts här kommer [vi] att ha kvar i de eviga världarna. Fäder, mödrar, bröder — ja, mödrar som ser sina älsklingar ta sitt sista andetag vid deras sida, vet att de kommer att tillhöra dem i andevärlden, att de får dem såsom de lade ner dem. Den hustru som ser sin make döende, när hans liv ebbar ut från honom, vet att hon ska återfå honom, och hon finner tröst och glädje i de uppenbarelser som den Allsmäktige har gett, att hon ska

få vara tillsammans med sin make i de eviga världarna. Samma gemenskapsband som finns här kommer fortfarande att finnas bortom slöjan, de band som knyts här kommer att växa sig starkare i det kommande livet. Och de sista dagars heliga känner denna tillförsikt eftersom de har fått den av Gud.⁶ [Se förslag 2 på sidan 132.]

**Trofasta sista dagars heliga som är oförmögna
att gifta sig eller få barn i detta liv kommer att
få alla upphøjelsens välsignelser i nästa liv.**

En dag kom en kvinna in på mitt kontor och bad att få tala med mig om en privat sak. Hon berättade att hon mådde mycket dåligt eftersom hennes möjligheter att få en make inte hade varit gynnsamma. ... Hon ville veta hur hennes förutsättningar skulle se ut i nästa liv om hon inte skulle lyckas med att få en make i detta liv. Jag antar att den här frågan uppstiger i våra ungdomars hjärtan. ... Jag skulle vilja ge en liten tröstande förklaring till dem som befinner sig i den situationen. Ingen sista dagars helig som dör efter att ha levt ett trofast liv kommer att förlora något på grund av att han eller hon inte lyckades göra något på grund av att inte möjligheter gavs därtill. Med andra ord, om en ung man eller ung kvinna inte har haft möjlighet att gifta sig, men lever trofast fram till sin död, kommer han eller hon att få alla välsignelser, den upphøjelse och den härlighet som varje man eller kvinna får som haft denna möjlighet och använt sig av den. Detta är säkert. ...

Människor som inte har möjlighet att gifta sig i detta liv och som dör i Herren, ges möjligheter att säkerställa alla de välsignelser som är nödvändiga för gifta par. Herren är barmhärtig och god. Han är inte orättvis. I honom finns ingen orättvisa. Vi skulle knappast tycka att det var rättvist om en man eller kvinna som dör utan att ha haft möjlighet att gifta sig, inte kunde kompenseras i det andra livet. Det skulle inte vara rättvist och vi vet att Herren inte är en orättvis varelse. Jag tror att min syster Eliza R. Snow var en lika god kvinna som någon annan sista dagars helig kvinna som har levt, och hon befann sig i ett ogift tillstånd tills hon var oförmögen att bilda familj. ... Jag kan inte för ett ögonblick föreställa mig att hon ska gå miste om något på grund av detta. Hon kommer att kompenseras för detta

i nästa liv och hon kommer att få ett lika stort rike som hon skulle haft om hon haft möjlighet i detta liv att uppfostra en familj.⁷

**När man och hustru upplever en känsla av enighet
uppmuntrar de kärlek och vänlighet i hemmet.**

Se till att små bagatellartade missförstånd i vardagen inte förgiftar er lycka.⁸

Hustrur, var trofasta mot era män. Jag vet att ni måste stå ut med mycket som är obehagligt, och era män måste också stå ut med en hel del. Utan tvivel är era män ibland en prövning, kanske på grund av att era män inte vet bättre, eller kanske ibland på grund av att ni inte vet bättre. ...

... Jag säger bara att era män är dåliga — lika dåliga som ni är, och att en del troligen är värre, men hur som helst: försök att uthärda det obehag som ibland uppstår, för när ni möter varandra i nästa liv kommer ni att vara glada över att ni stod ut med det.

Till de gifta männen säger jag: Många av er värdesätter inte er hustru som ni borde. ... Var vänliga mot dem. Bär babyen minst hälften av tiden när ni är på ett möte. När babyen behöver vaggas och du inte har mycket att göra, vagga den. Var vänlig även när du måste uppoffra dig lite för att vara det. Var vänlig i alla fall, oavsett vilken uppoffring som krävs.⁹

Männen borde vara mer faderliga hemma, mer ömsinta mot hustrur och barn, grannar och vänner, mer vänliga och gudalika. När jag kommer till en familj känner jag beundran när jag ser överhuvudet betjäna familjen som en gudsman, god och vänlig, fylld med den Helige Anden och med himmelsk visdom och förståelse.¹⁰

Om du någonsin får möjlighet att bilda familj i Sion, om du någonsin får tillfälle till en celestial förening, måste du binda samman din familj till ett. Familjens överhuvud måste ha tillgång till Herrens Ande och det ljus och den intelligens som om den praktiserar i vardagen är till frälsning för denna familj, för han håller deras frälsning i sina händer.

Han går till verket med att knyta samman sina känslor med deras så långt det ligger i hans förmåga, och han bemödar sig om att

garantera allt det som är nödvändigt för deras bekvämlighet och välfärd. De måste å sin sida återgälda denna känsla, samma vänlighet och samma läggning, och till sitt yttersta anstränga sig för att visa tacksamhet för de välsignelser som de får.

Detta är nödvändigt för att det ska uppstå enighet i känsla, eller enighet i åsikt och motsvarande tillgivenhet, att de genom att vara ett kan bindas samman på detta sätt.¹¹

När [män] knäböjer i sina hustrurs och barns närvaro bör de vara inspirerade av den Helige Andens gåva och kraft. De bör vara sådana män som en god hustru vill hedra därför att Guds gåva och kraft ständigt är med dem. De bör vara ett i sina familjer så att den Helige Anden kan nedstiga över dem, och de bör leva så att hustrun genom bön kan bli helgad, att hon kan se behovet av att helga sig i sin makes närhet och i sina barns närhet. Mannen och hustrun bör vara fullkomligt eniga, förenade och lämpliga att inneha en roll i upprättandet av Guds rike. De utstrålar då en ren ande och förmedlar en ren undervisning till sina barn och barnbarn.¹² [Se förslag 3 på sidan 132.]

Barn lär sig evangeliet bäst när deras föräldrar söker inspiration och är goda exempel.

Det är inte vårt verk som vi är engagerade i, det är Guds verk. Vi leds i våra förhållanden av en överlägsen intelligens. ... Detta rikets framtid är beroende av våra efterkommande, och dess kraft och slutgiltiga seger beror av att de har fått rätt undervisning och uppfostran. Om vi vill utöva ett rätt inflytande över våra familjer måste vi visa dem goda exempel såväl som att ge dem goda föreskrifter. Vi bör inte bara kunna säga gör som jag säger, utan också gör som jag gör.¹³

Sträva efter att undervisa era barn på ett sådant sätt, både genom exempel och föredöme, att de utan att tveka följer i era fotspår och blir lika modiga förkämpar för sanningen som ni har varit.¹⁴

Män som vill behålla sin ställning inför Gud i det heliga prästadömet måste ha profetians ande och vara värdiga att förvalta liv och frälsning åt folket. Även om de inte kan göra det för världen så måste de göra det i hemmet, i sina familjer, i sina affärer och

Föräldrar bör sträva efter att "binda samman [sin] familj till ett".

på gatorna. Deras hjärtan måste vara lika inspirerade av livets ord när de sitter vid brasan, när de undervisar om evangeliet för sina barn och för sina grannar, som när de talar till sina bröder från den här talarstolen. Det duger inte att ha lite av Anden inför folket och därefter lägga av sig den. En del talar till människorna och beger sig därefter hem ... och istället för att ha livets ord i sig blir de fullkomligt torra och döda. Detta duger inte längre.

Det anstår Israels fäder att vakna upp och bli människors frälsare. De måste vandra inför Herren i den trosvissnet och målmedvetna energi som garanterar att de genom den Allsmåktiges inspiration undervisar sina familjer om livets ord. ...

I detta ser vi en beslutsamhetens anda som gör det möjligt för oss att bli ett, att vi ska lära oss hur vi ska älska varandra, och jag ber till Herren att han ska ingjuta samma kärlek i våra hjärtan som han ingöt i Jesus sin Son, och att han ska fortsätta ingjuta kunskap om det som är gott.¹⁵

Det är faderns angelägenhet att vara kvalificerad att undervisa sina barn och att framlägga principer för dem, så att de genom att följa den undervisningen kan bli så lyckliga som möjligt i barndomen, medan de samtidigt lär sig de principer genom vilka de kan få mest lycka och glädje som vuxna.¹⁶

Om vi är flitiga med att inom oss själva främja livets och frälsningens rena principer kommer våra barn att växa upp i kunskap om dessa ting och med större lätthet än oss själva främja himlens ordning och upprätta lycka och frid i sin omgivning.¹⁷ [Se förslag 4 och 5 på sidan 132.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs vad president Snow tyckte om att föra samman hela sin familj (s. 125–127). Nämn några goda följder av att samla sina familj. Hur kan vi hjälpa våra familjer förbli enade?
2. På vilka sätt är andra hela stycket på sidan 127 relevant i vår tid? Vad kan vi göra för att hjälpa kyrkans ungdomar förstå äktenskapsförbundets helighet? Vad kan vi göra för att hjälpa dem se fram mot äktenskap och föräldraskap?
3. President Snow sade att ”små, bagatellartade missförstånd” kan ”förgifta [vår] lycka” i hemmet (s. 129). Vad kan vi konkret göra för att undvika detta ”gift”? (Några exempel finns på sidorna 129–130.)
4. Studera stycket som börjar på sidan 130. Varför tror ni att föräldrar behöver kunna säga ”gör som jag gör” förutom ”gör som jag säger”? Hur kan föräldrar undervisa genom exempel? Nämn några principer du har lärt dig genom dina föräldrars goda exempel.
5. President Snow uttryckte sin oro över föräldrar som undervisar på ett kraftfullt sätt i kyrkan men inte i hemmet (s. 130–132). Fundera över vad du kan göra för att förmedla ”livets ord” till din familj.

Skriftställen: 1 Nephi 8:10–12; Helaman 5:12; L&F 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Undervisningstips: ”Du bör vara försiktig så att du inte talar mer än nödvändigt eller uttrycker din åsikt alltför ofta. Det kan få eleverna att tappa intresset ... Ditt största intresse bör vara att hjälpa andra att lära sig evangeliet, inte att göra ett beundransvärt framförande. Detta innebär att ge eleverna möjlighet att undervisa varandra” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Hänvisningar

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 453–454.
2. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 461–483.
3. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 484–486.
4. I ”Pres. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 juli 1901, s. 1; detta tal gavs direkt till kvinnor i Hjälpföreningen.
5. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll under generalkonferensen i april 1888.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.
7. *Millennial Star*, 31 aug. 1899, s. 547–548.
8. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.
9. ”The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars, 1868, s. 2.
11. *Deseret News*, 11 mars 1857, s. 3; sidan i ursprungskällan är felaktigt angiven som sidan 419.
12. *Deseret News*, 14 jan. 1857, s. 355.
13. *Deseret News*, 26 juli 1865, s. 338.
14. I ”Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 aug. 1901, s. 8.
15. *Deseret News*, 14 jan. 1857, s. 355.
16. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
17. *Deseret News*, 21 okt. 1857, s. 259.

Den 6 april 1892 samlades tusentals människor för att bevittna hur toppstenen sattes fast på Salt Lake-templets högsta spira

”Kom till templet”

”De framtidsutsikter Gud har öppnat för vår blick är underbara och storslagna. De går inte att föreställa sig. Kom till templet så ska vi visa er.”

Från Lorenzo Snows liv

Strax efter sitt dop och sin konfirmation började Lorenzo Snow att delta i möten i templet i Kirtland. Där, med profeten Joseph Smith och andra ledare i kyrkan, fick han ta emot stora andliga välsignelser. I sin dagbok skrev han: ”Där hade vi profetians gåva — tungomålstalets gåva — uttydningen av tungomål — syner och underbara drömmar relaterades — sånger från himmelska köror hördes och underbara manifestationer av helande kraft genom äldsternas förmedling bevitnades. De sjuka botades — de döva gjordes hörande — de blinda seende och de lama gående, i väldigt många fall. Det framgick tydligt att ett heligt och gudomlig inflytande — en andlig atmosfär genomsyrade denna heliga byggnad.”¹

Lorenzo Snow älskade templet i Kirtland, eftersom han visste att ”Guds Son i sin härlighet hade hedrat det med sin konungsliga närhet”. Följaktligen var han överväldigad då han för första gången stod där i talarstolen för att undervisa. ”Jag kan inte med ord beskriva hur jag kände mig”, sade han, ”när jag för första gången stod upp i en av dessa talarstolar för att tala till en åhörarskara — på den talarstols bröstvärn där bara en kort tid innan denna heliga person hade stått — *’hans huvud var vitt som ren snö, hans ögon var som eldslågor’* — dit också Mose, Elias och Elia hade kommit och förmedlat nycklarna för sina tidsutdelningar till Joseph Smith.” [Se L&F 110.]²

Många år senare, den 6 april 1892, stod president Lorenzo Snow framför ännu en församling, denna gång framför det nästan fullbordade Salt Lake-templet. Omkring 40 000 sista dagars heliga

trängdes på det inhägnade område som omger tempelområdet, och ytterligare omkring 10 000 "satt högt upp på närliggande hus och platser varifrån det gick att se".³ Folkmassan hade samlats till en ceremoni under vilken toppstenen skulle fästas på templets högsta torn. Senare den dagen skulle ängeln Moroni placeras ovanpå slutstenen. På uppdrag från första presidentskapet skulle president Snow, dåvarande president för de tolv apostlarnas kворum, leda de heliga i hosiannaropet. När han förklarade hosiannaropet för folkskaran uttryckte han sin kärlek till och entusiasm för tempeltjänst.

"Orden i hosiannaropet" sade han "som ska låta sig höras efter det att slutstenen lagts idag, framlades av president Joseph Smith i templet i Kirtland, och användes där vid en högtidlig församling då Guds kraft visade sig och en syn om den Allsmäktige öppnades för bröderna. Detta är inte något alldaglig ordning, utan det är — och vi vill att det tydligt ska förstås — ett heligt rop som bara används vid sällsynta tillfällen som det vi nu har framför oss. Vi vill också att det tydligt ska framgå att vi vill att bröderna och systrarna inte bara ska uttala orden, utan att deras hjärtan ska vara fyllda av tacksamhet mot himlens Gud, som genom vår handlingsfrihet har åstadkommit detta mäktiga och kraftfulla verk. För trettionio år sedan lades grundstenen — hörnstenen — till detta tempel, och när vi begrunder de underbara välsignelser som Gud har skänkt oss, sitt folk, under alla dessa år som har gått sedan dess, så vill vi att de heliga ska känna att när de utbrister i detta rop så kommer det från hjärtat. Låt era hjärtan vara fyllda av tacksamhet." Han demonstrerade hosiannaropet och därefter sade han: "När vi nu ställer oss framför templet och detta rop ljuder, vill vi att varje man och varje kvinna ska utropa dessa ord så högt som deras röst förmår, så att varje hus i denna stad vibrerar, att människorna i varje del av denna stad hör det och det når upp till de eviga världarna."⁴

Följande rapport från slutstensceremonin åskådliggör de heligas vördnad och entusiasm under evenemanget:

"Exakt klockan tolv stegade president Wilford Woodruff fram till den yttre kanten av plattformen, fyllt synlig för den församlade folkskaran, hos vilken en högtidlig stillhet rådde. Människornas hjärtan berördes djupt när han talade:

”Hör, hela Israels hus, och alla jordens nationer! Vi ska nu lägga toppstenen till vår Guds tempel, det tempel som profeten, siaren och uppenbararen Brigham Young lade grundvalen till.’

President Woodruff tryckte därefter på en strömbrytare och templets slutsten flyttades säkert till sin plats. Det som därefter hände går inte att med ord beskriva. Den vördnadsbjudande presidenten för de tolv, aposteln Lorenzo Snow, steg fram och ledde fyrtio tusen heliga i ett samfällt rop:

’Hosianna! Hosianna! Hosianna! Till Gud och Lammet. Amen, amen, ja amen!’

Hosianna! Hosianna! Hosianna! Till Gud och Lammet. Amen, amen, ja amen!

Hosianna! Hosianna! Hosianna! Till Gud och Lammet. Amen, amen, ja amen!’

Varje rop åtföljdes av viftandet med näsdukar. ... Tusentals ögon fuktades av tårar genom den fullständiga glädje som de kände. Jordan tycktes skaka av den höga ljudstyrka som sände ut sina ekon till de omkringliggande kullarna. En mera storslagen eller imponerande scen än denna ceremoni då templets slutsten lades finns inte upptecknad i historiens annaler. Hosiannaropen var knappt över förrän den väldiga församlingen utbrast i den härliga, inspirerande psalmen: ’Den himmelska elden.’”⁵

Exakt ett år senare, den 6 april 1893, invigde president Woodruff Salt Lake-templet efter det att de heliga hade arbetat i 40 år på att slutföra det. President Lorenzo Snow kallades att verka som detta tempels första president, och han verkade i denna kallelse tills han blev president för kyrkan i september 1898. I dag finns ett porträtt på president Snow upphängt i Salt Lake-templet, till minne av hans hängivenhet till det som han kallade ”det mäktiga verk som vi utrettar” i Herrens hus.⁶ [Se förslag 1 på sidan 142.]

Lorenzo Snows lärdomar

I templet får vi kunskap om de förunderliga välsignelser som Gud har förberett för de trofasta.

De framtidsutsikter Gud har öppnat för vår blick är underbara och storslagna. De går inte att föreställa sig. Kom till templet så ska vi visa er. Många av er, förmodar jag, har varit där, och har lyssnat på de underbara ting som Gud har förberett åt dem som älskar honom och förblir trofasta intill änden. ...

... Han har förberett allting för de sista dagars heliga som de någonsin kan önska eller föreställa sig, för att förverkliga deras fullständiga lycka genom de omätliga evigheterna.⁷ [Se förslag 2 på sidan 142.]

Genom templets förrättningar knyter vi heliga band som kan binda samman familjer för tid och evighet.

Tänk på de löften som ges dig i den vackra och härliga ceremoni som används i vigsselförrättningen i templet. När två sista dagars heliga förenas i äktenskap får de löften beträffande sin avkomma som sträcker sig från evighet till evighet.⁸

Vi har fått mycket visdom och kunskap om sådant som förbluffar världen när vi talar om det. Vi har fått veta att vi i templet kan knyta band som inte upplöses genom döden utan sträcker sig in i evigheten, heliga band som knyter samman familjer för tid och evighet.⁹ [Se förslag 3 på sidan 142.]

I templet tar vi emot upphöjelsens förrättningar till förmån för våra döda släktingar.

Varje son och dotter till Gud får nödvändiga möjligheter att uppnå upphöjelse och härlighet. ... Det finns bara ett sätt varpå upphöjelse och härlighet kan säkerställas. Vi måste döpas till syndernas förlåtelse och ta emot handpåläggning för att få den Helige Anden. Dessa och andra förrättningar är absolut nödvändiga för upphöjelse och härlighet och i de fall när enskilda har levt när evangeliet inte har funnits tillgängligt kan deras vänner ombesörja detta. Vi har nu kommit in i världen för att uträtta dessa ting — åtminstone

är det en av huvudorsakerna till att vi kommit hit. Vi kan inte alltför mycket betona detta arbetes betydelse.¹⁰

Vi kom inte till den här världen av en slump. Vi kom hit av en speciell anledning, och det var otvivelaktigt till följd av vissa planer i detta andra liv där vi befann oss som vi kom till detta liv. I templet utför vi ett storslaget arbete för våra avlidna släktingar. Tid efter annan får vi viktiga manifestationer om att Gud har godkänt det verk som vi utför i våra tempel. De som arbetar för sina förfäder har tagit del av högst anmärkningsvärda manifestationer. Det är ett storslaget arbete som vi utträttar. Tusentals har döpts för sina döda under den tid som vi har verkat i templen. ...

I våra tempel låter vi personer som har spårat upp sina förfäder, oavsett hur långt tillbaks, komma och döpa sig för avlidna släktingar, far- och morföräldrar, och så vidare, så långt som de kan spåra sin släktlinje. Därefter låter vi dem få hustrur beseglade till sina män, genom hela släktlinjen, så långt som de kan spåra den. Ta fallet med en dygdig ung man som levde innan evangeliet förlänades åt människornas barn. ... Han gifte sig och fostrade en familj, men han hade aldrig förmånen att ta emot evangeliet, som du och jag har. Men han undervisade sin familj om moraliska principer och han var ömsint och god mot sin hustru och sina barn. Vad kunde han mer göra? Han bör inte fördömas för att han inte tog emot evangeliet, för det fanns inget evangelium att ta emot. Han bör inte förlora sin hustru eftersom han inte kunde komma till templet och bli besegrad för tid och evighet när han gifte sig med henne. Han agerade utifrån sitt bästa vetande och hon var gift med honom för tiden i enlighet med landets sed. Vi respekterar detta äktenskap, förrättat i enlighet med landets lagar. ... Vi beseglar barn till sina föräldrar och hustrur till sina män, genom hela släktlinjen.¹¹

Vid ett visst tillfälle sade Frälsaren: "Amen, amen säger jag er: Den stund kommer, ja, den är nu inne, när de döda skall höra Guds Sons röst", och han fortsatte med dessa anmärkningsvärda ord: "och de som hör den skall få liv". [Johannes 5:25.] Jag tror att det kommer att vara mycket få som inte tar emot sanningen. De kommer att höra Guds Sons röst. De kommer att höra rösten från Guds Sons prästadöme och de kommer att ta emot sanningen och leva. Dessa bröder och systrar som så flitigt arbetar i templen får, så

Föräldrar kan hjälpa sina barn att förbereda sig för att acceptera inbjudan att komma till templet.

att säga, äran av att vara frälsare för sina släktingar och vänner, för vilkas skull de utför dessa förrättningar.¹² [Se förslag 4 på sidan 143.]

**Vi bör sträva efter att utföra tempeltjänst
och släktforskning även om det krävs
upppoffringar från vår sida.**

Nu bör det vara varje mans och kvinnas målsättning att komma till våra tempel och utföra detta arbete. Det är ett stort verk och dessutom ett viktigt sådant. När vi återvänder till det andra livet och finner våra döda vänner där kommer vi inte att vara särskilt glada om vi inte har utfört det arbete som är nödvändigt för deras upphöjelse och härlighet. Det blir inte ett särskilt behagligt möte.

Vi bör inte alltid vänta på tillfällena som är behagliga och angenäma, utan vi bör sträva efter, även om det krävs vissa upppoffringar från vår sida, att göra oss beredda att utföra detta arbete. ... Vi önskar innerligt att bröderna och systrarna inte ska försumma detta viktiga verk. Vet du vad som kommer att vara det viktigaste arbetet under de tusen åren av vila [tusenårsriket]? Det är det som vi försöker att vädja till de sista dagars heliga om att utföra just nu. Tempel kommer att byggas över hela detta land och bröderna och systrarna kommer att gå in i dem och kanske arbeta dag och natt för att påskynda detta verk och utföra det nödvändiga arbetet innan Människosonen kan överlämna sitt rike till sin Fader. Detta verk måste utföras innan Människosonen kan komma och ta emot sitt rike för att överlämna det till sin Fader.¹³ [Se förslag 5 på sidan 143.]

**När vi besöker templet med rena hjärtan välsignar Herren
oss i enlighet med det som han vet är bäst för oss.**

Vi känner när vi går in i dessa tempel att vi mera rikligt får ta del av Herrens Ande än på någon annan plats. De är Herrens byggnader och hans viktigaste verk utförs inom dess väggar. ...

... Jag är övertygad om att när personer går in i dessa tempel så lämnar de det inte utan att må bättre och vara mer beslutna att göra lite bättre ifrån sig än vad de gjort tidigare. Det är denna känsla vi vill att de heliga ska ha. ...

... Var trofasta, bröder och systrar, och ihärdiga. Kom till templet och utför ert arbete där. Då får ni njuta av det och är bättre förberedda att stå emot världsliga förtretligheter.¹⁴

De som [inträder i] templet med ett rent hjärta och en botfärdig ande går inte ut därifrån utan att ha fått särskilda välsignelser, även om dessa i vissa fall, kanske i många fall, inte är vad en del förväntar sig. ... En del heliga kanske förväntar sig att betjänande änglar ska visa sig ... eller förväntar sig att skåda Guds ansikte. Det är inte till nytta att ni berättar om sådana manifestationer. Herren vet vad som är bäst för var och en och anpassar sina gåvor så att de är till störst nytta för dem som tar emot dem. Man kan tryggt anta att varje trofast helig som inträder i detta hus blir välsignad på ett sätt som skänker stor tillfredsställelse till mottagaren. Innan de som inträder i templet [lämnar] det kommer något att uppstiga i deras hjärtan och i deras förståelse vilket är användbart för deras framtida liv. Till detta [är] de berättigade som sanna sista dagars heliga.¹⁵ [Se förslag 6 på sidan 143.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs redogörelsen för Salt Lake-templets toppstensceremoni (s. 135–137). Fundera över vad du kände om du har varit med på en tempelinvigning. Vad uttrycker vi till Herren när vi deltar i ett hosiannarop?
2. Granska president Snows inbjudan att ”komma till templet” (s. 138). Fundera över hur du kan acceptera denna inbjudan och hur du kan förmedla den till familj och vänner.
3. Begrunda under dina studier av det andra stycket på sidan 138 hur vi blir välsignade av att ta emot tempelförrättningar och ingå tempelförbund. Hur har dessa välsignelser påverkat dig och din familj?

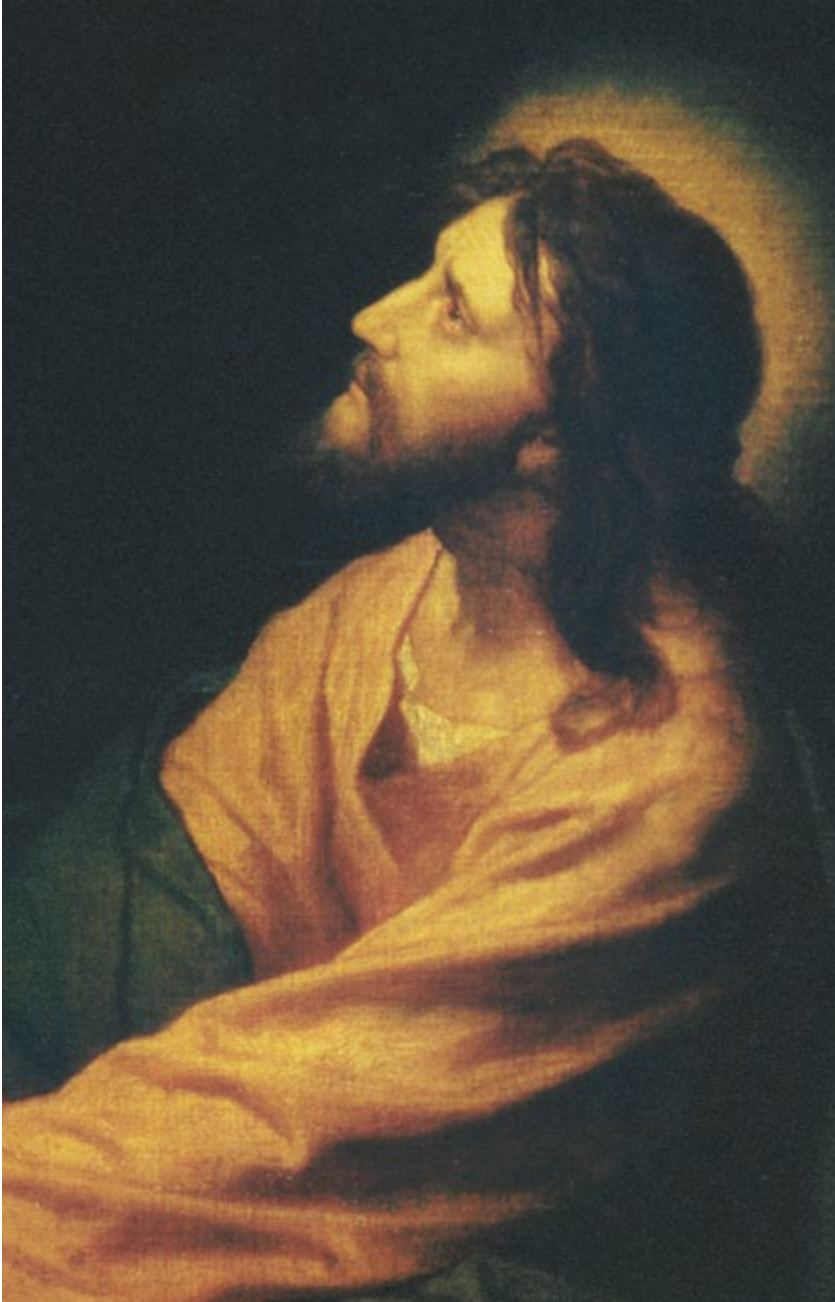
4. Läs avsnittet som börjar längst ner på sidan 138. På vilka sätt agerar vi "frälsare för [våra] släktingar och vänner" när vi utför detta verk? Vilka resurser har kyrkan tillhandahållit för att hjälpa oss?
5. Vad kan vi göra för att ge tempeltjänst och släktforskning den uppmärksamhet och tid som de förtjänar? (Läs avsnittet som börjar överst på sidan 141.)
6. Nämn några personliga andliga välsignelser som vi kan få när vi deltar i tempeltjänsten. (Några exempel finns på sidorna 141–142.)

Skriftställen: L&F 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

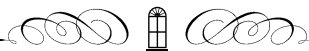
Undervisningstips: "Du kan hjälpa dem du undervisar att känna sig säkrare på sin förmåga att delta i en diskussion om du säger något positivt om varje uppriktigt kommentar. Du kan till exempel säga: 'Tack för ditt svar. Det var mycket tankeväckande' ... eller 'Det var ett bra exempel' eller 'Jag uppskattar allt ni sagt i dag'" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Hänvisningar

1. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 11.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 11–12.
3. Se J. H. A., *Millennial Star*, 2 maj 1892, s. 281.
4. *Millennial Star*, 4 juli 1892, s. 418.
5. *Millennial Star*, 2 maj 1892, s. 281–282.
6. *Millennial Star*, 27 juni 1895, s. 403.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30 mars, 1897, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30 mars 1897, s. 1.
9. I "Funeral Services of Apostle Erastus Snow", *Millennial Star*, 2 juli 1888, s. 418.
10. *Millennial Star*, 27 juni 1895, s. 405.
11. *Millennial Star*, 27 juni 1895, s. 403–4; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2004), s. 175–176.
12. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, s. 609.
13. *Millennial Star*, 27 juni 1892, s. 404–405.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30 mars 1897, s. 1.
15. Omarbetning av detaljerad utskrift av ett tal av president Snow i *Deseret Weekly*, 8 april 1893, s. 495.

I Getsemane örtagård sade Frälsaren: "Ske inte min vilja utan din" (Lukas 22:42).

”Jag söker inte min egen vilja utan Faderns vilja”

”Vi bör underkasta vår vilja Faderns vilja och känna oss inspirerade att säga: Vad är vår Faders vilja, vem har vi kommit hit till världen för att betjäna? Då blir varje handling vi utför framgångsrik.”

Från Lorenzo Snows liv

Den 31 mars 1899 reste president Lorenzo Snow till Brigham Young Academy (nuvarande Brigham Young University), där en stor grupp sista dagars heliga hade samlats för att fira hans 85-årsdag. På morgonen framförde han ett andligt budskap till männen i församlingen. Samtidigt hade kvinnorna ett liknande möte under ledning av hustrur till medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum. På eftermiddagen kom alla tillsammans.

Som en del av eftermiddagsmötet marscherade 23 barn ”upp till förhöjningen där de med ansikten vända mot president Snow sjöng två sånger ... , varefter varje barn överlämnade en bukett blommor till presidenten”. President Snow uttryckte sin tacksamhet till barnen och uttalade en välsignelse över dem. Därefter kom åtta elever från Brigham Young Academy upp till förhöjningen, en i taget. Var och en representerade en organisation i skolan och de framförde en noggrant förberedd hyllning till sin profet. Som gensvar på dessa ord av tillgivenhet och beundran sade president Snow:

”Bröder och systrar, jag vet inte vad jag ska säga om allt detta. Jag skulle vilja bege mig hem och fundera över det, men jag antar att det förväntas av mig att jag säga något, och jag förmodar att jag bör säga något, men jag vet egentligen inte vad jag ska säga. Men det finns en sak. Jag är mycket medveten om att denna hedersbetygelse inte är riktad till mig som Lorenzo Snow, utan till den sak

som jag representerar tillsammans med mina bröder, mina rådgivare och medlemmarna i de tolvsvorurum. ... Jag känner att vad jag än utträttat så är det inte Lorenzo Snow som har fört mig till denna position som president för kyrkan — det är Herren och inte Lorenzo Snow som ligger bakom det. När Jesus var på jorden uttalade han följande anmärkningsvärda ord. Jag har funderat på dem och jag tänker ständigt på dem i allt jag gör: 'Jag kan inte göra något av mig själv. Efter det jag hör dömer jag, och min dom är rättvis.' Varför sade han att hans dom är rättvis? Därför att, som han sade, 'jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig'. [Se Johannes 5:30.] Det är denna princip, mina bröder och systrar, som jag har försökt att leva efter alltsedan det uppenbarades för mig att min Fader i himlen, och er Fader i himlen, existerar. Jag har strävat efter att göra hans vilja. ...

Det är Herren som ni hedrar när ni hedrar mig och mina rådgivare i de tolvsvorurum. Vi har för länge sedan upptäckt, var och en av oss, att vi inte kan göra något av oss själva. Bara i den mån som vi följt den princip som Jesus följde när han var i världen har våra ansträngningar krönts med framgång och detsamma gäller er." ¹

Lorenzo Snows lärdomar

När vi söker Guds vilja går vi på en väg där det inte finns något misslyckande.

Det finns en väg som män och kvinnor kan gå på där det inte finns något misslyckande. Oavsett vilka besvikelser som kan uppstå eller vilka skenbara misslyckanden som kan bli följden, så förekommer det där på det hela taget inget misslyckande. ... Det har funnits tider då det har verkat som om vi gått bakåt, åtminstone för dem som inte har blivit fullständigt upplysta om Guds sinne och vilja. Kyrkan har gått igenom mycket märkliga erfarenheter och folket har gjort stora uppoffringar. ... Men vi har klarat oss igenom dessa uppoffringar och för folket har det inte varit något misslyckande. Varför har det inte varit något misslyckande? Eftersom folket som helhet haft sina sinnen fästa vid livets sanna principer, och de har underkastat sig sin plikt. ... Folket har i allmänhet haft Herrens Ande och har följt den. Följaktligen har det inte varit något

misslyckande. Det kan vara likadant för den enskilde. Det finns en väg som var och en kan gå där det inte finns något misslyckande. Det gäller både timliga och andliga angelägenheter. Herren har gett oss nyckeln i dessa verser som jag har läst i Läran och förbunden:

”Om ni har blicken fäst endast på min ära skall hela er kropp vara fylld med ljus och det skall inte finnas något mörker i er, och den kropp som är fylld med ljus förstår allting. Heliggör er därför så att ni har endast Gud i sinnet.” [L&F 88:67–68.]

Detta är nyckeln varigenom en person alltid kan nå framgång. Paulus säger:

”[Jag] jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.” (Fil. 3:14.)

Detta är en storslagen målsättning som varje sista dagars helig ständigt borde ha framför sig. Vad är det priset? ... ”Allt vad min Fader har ges åt honom.” [L&F 84:38.]

Vid ett tillfälle uttalade sig Frälsaren på ett anmärkningsvärt sätt. Det finns upptecknat i Johannes femte kapitel, och det lyder:

”Jag kan inte göra något av mig själv.” [Johannes 5:30.]

Det är anmärkningsvärt att den Gud som skapade världarna, som kom hit ner för att ikläda sig kött, som utförde mäktiga underverk och offrade sitt liv på Golgata för den mänskliga familjens frälsning — att han skulle säga: ”Jag kan inte göra något av mig själv.” Och han fortsätter:

”Efter det jag hör dömer jag, och min dom är rättvis, ty jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.” [Johannes 5:30.]

Detta är ett underbart uttalande, och det ligger mycket däri. Vad vi vill ha är denna anda i varje del av vårt liv och i allt vi gör, oavsett om det är timligt eller andligt och inte utöva själviskhet. Vi bör sträva efter att avgöra hur vi bör använda de pengar och den information som Gud har gett oss. Det enkla svaret är — till Guds härlighet. Vår blick bör vara fäst på Guds härlighet. Detta är orsaken till att vi lämnade det andra livet och [kom] till detta. Vi bör sträva efter att främja den Allrahögste Gudens intressen och att känna som Jesus kände: ”Jag kan inte göra något av mig själv.” Om vi agerar idag och

i morgon, denna vecka och nästa vecka, utifrån Guds intressen och har blicken fäst på endast hans ära, kan det inte förekomma något misslyckande.² [Se förslag 1 på sidan 152.]

**När vi lyder Guds vilja ger han oss kraft
att ha framgång i hans verk.**

Av oss själva kan vi inte göra något. Som Jesus sade: "Amen, amen säger jag er: Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra. Ty vad Fadern gör, det gör Sonen." [Johannes 5:19.] Han kom till detta liv för att utföra Faderns vilja och inte sin egen vilja. Vi bör ha samma slags önskan och beslutsamhet. När sådant kommer upp som kräver ansträngning från vår sida så bör vi underkasta vår vilja Faderns vilja och känna oss inspirerade att säga: Vad är vår Faders vilja, vem har vi kommit hit till världen för att betjäna? Då blir varje handling vi utför framgångsrik." Även om vi inte ser dess framgång idag eller i morgon kommer den ändå att resultera i framgång.³

"Men Mose sade till Gud: 'Vem är jag, att jag skulle gå till farao och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?'" [Se 2 Mos. 3:11.] ...

"Då sade Mose till HERREN: 'Men Herre, jag är ingen talför man. Jag har inte varit det tidigare, och jag är det inte heller nu sedan du har talat till din tjänare. Jag är trög att tala och har en trög tunga.'" [Se 2 Mos. 4:10.] ...

Vi ser i de skriftställen som jag har läst att Gud uppmanade Mose att utföra ett visst verk. Mose kände sin oförmåga att göra det som krävdes av honom. Verket var för stort. Det var av ett för djupt och genomgripande slag, och det krävde av Mose det som han kände att det låg utöver hans kraft och förmåga. Han insåg sin svaghet och han bad Gud att se sig om efter någon annan. ... Han kände ett inre motstånd och sade därför till Herren: Vem är jag att jag ska sändas ut för att genomföra detta stora verk — det kan omöjligen genomföras av någon med min förmåga. ...

Så kände och tyckte Mose och han ville förmå Gud att tycka det samma. Så har det varit ända sedan begynnelsen, när Herren kallat personer har de känt sin oförmåga, och på samma sätt är det när

äldster kallas att tala till er. Likadant är det med äldster som kallats att gå ut bland jordens nationer som förkunnare av evangeliet. De känner sin otillräcklighet. De känner sin begränsning. ...

När Jeremia kallades kände han sig som Mose. Han sade att Herren hade kallat honom att vara profet, inte bara för Israels hus, utan för alla omgivande nationer. Han var bara ett barn, som Joseph Smith, när Gud först uppenbarade sig för honom. Joseph var bara ungefär 14 år — men på sätt och vis som ett barn — vad beträffar världslig visdom och kunskap — detsamma gällde Jeremia, för när Gud först kallade honom — sade han: ”Jag är bara ett barn. Hur ska jag kunna genomföra det stora verk som du kräver av mina händer, uppfylla det stora ansvar som du har för avsikt att lägga på mina skuldror?” Han värjde sig i själ och hjärta mot tanken att utföra detta stora verk. Men Gud sade till honom ... för att trösta honom: ”Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig.” Han sade att han kände honom i den [förjordiska] andevärlden och att han skulle utträtta det som Herren krävde av hans händer: ”Innan du kom fram ur moderssköten helgade jag dig. Jag satte dig till en profet för folken.” [Se Jeremia 1:5–6.] Han gick ut, och genom den Allsmäktiges kraft utförde Jeremia det som Herren krävde av hans händer ...

Nu är det så att Herrens sätt att verka skiljer sig mycket från människors. Han verkar annorlunda. Aposteln Paulus sade det. Han sade: ”Ni är kallade. Det är inte de visa som är kallade, utan Gud har kallat de dåraktiga för att de visa ska stå där med skam.” [Se 1 Kor. 1:25–27.] Och apostlarna som Gud kallade, som Jesus, Guds Son kallade, och som han lade händerna på och förlånade sitt prästadöme och sin myndighet att genomföra sitt verk, de var inte lärda, de var inte kunniga i vetenskaperna, de innehade inte höga ställningar i Judéen. De var fattiga och obildade, de hade enkla kallelser i livet. ... Herren verkar alltså annorlunda. Han skiljer sig från människor i sitt sätt att ge kallelser. Och människor blir ofta mycket [förvånade] över Guds sätt att ge kallelser, den bästa av män, den visaste av män är ofta [förvånad]. Mose var [förvånad] över hur Herren skulle göra det möjligt för honom att genomföra det som krävdes av honom, men senare fick han veta. Herren hjälpte honom på ett mirakulöst sätt genom att övertyga hans bröder, Israel, när

Mose "tillskrev all sin framgång den Allsmåktige Gud som kallat honom och det gör vi också".

han mötte den store Jehova. Han rådgjorde med dem och berättade för dem om sitt uppdrag, och slutligen samtyckte de. De accepterade och tog emot hans råd och hans ledarskap och han förde ut dem ut ur fångenskapen i Egypten. Han var framgångsrik, inte bara framgångsrik genom sin egen visdom, utan han tillskrev all sin framgång den Allsmåktige Gud som kallat honom och det gör också vi ...

Det kan räcka med att säga att Gud har kallat oss. Vi predikar inte [förutom] på det sätt som Gud kräver av oss. Det går knapptast att peka ut en man bland Israels äldster som inte har känt sig överväldigad då han kallats att predika evangeliet, att utföra de plikter och skyldigheter som han fått i uppgift att utföra. Jag har lagt märke till att några av de bästa talarna som någonsin talat från denna talarstol var rädda när de kallades, de ville be om församlingens tro och stöd. Och de har stått fram i Jehovas kraft och förkunnat hans vilja med fruktan och bävan. Men det var inte genom sin

egen styrka och visdom som de talade till de sista dagars heliga på detta sätt. Även om de aldrig haft förmånen att få en högre utbildning så är de inte beroende av sin egen styrka utan av styrkan och kraften i evangeliet.⁴

Vi kan inte alltid göra det vi vill göra, men vi ska ha kraft att göra det som vi bör göra. Herren ger oss kraft att göra detta.⁵ [Se förslag 2 på sidan 152.]

Vi har kallats att verka i Guds namn och vi erkänner hans hand i allt det goda vi gör.

Det vi gör utträttar vi i Herren Guds Israels namn, och vi erkänner villigt den Allsmäktiges hand i allt vi gör. När Mose stod fram för att befria Israels barn ur den egyptiska fångenskapen presenterade han inte sig själv som en vanlig befriare utan han gick ut i Herren Guds Israels namn, efter att ha blivit befalld att genomföra deras återlösning genom den makt och myndighet som han fått av Gud. Och från det ögonblick då han uppenbarade sig för dem i denna egenskap tills han hade genomfört sitt verk, verkade han i och genom Herrens namn och inte genom sin egen visdom eller påhittighet, inte heller därför att han ägde en högre intelligens än det övriga människosläktet. Herren uppenbarade sig för honom i den brinnande busken och befallde honom att gå ut och genomföra ett visst arbete, som angick ett stort folks frid, lycka och frälsning. Dess framgång var beroende av att det genomfördes på det sätt som uppenbarats till honom av himmelens Gud. Det var helt säkert att han skulle lyckas eftersom det verk han utsetts att genomföra inte var hans eget påhitt utan kom från Jehova. ...

Det gäller oss också. Det stora verk som nu utförs — insamlingen av folken från jordens nationer hade inte sitt ursprung i någon människas eller människors intellekt, utan det utgick från Herren den Allsmäktige.⁶

Vi är beroende av Gud i allt vi gör och utträttar, och i allt det vi lyckas med i vårt arbete känner vi att det är Gud som har åstadkommit det.⁷

Vi kom till världen i en storslagen avsikt, samma som Jesus, vår äldre broder hade, nämligen att utföra vår Faders vilja och

gärningar. I detta ligger frid, glädje och lycka, förhöjd visdom, kunskap och Guds kraft. Utanför detta finns inga utlovade välsignelser. Låt oss därför ägna oss åt rättfärdighet, hjälpa var och en av oss att vara bättre och gladare, att göra gott och inte ont mot någon, att hedra Gud och lyda hans prästadöme, utveckla och bevara ett upplyst samvete och följa den Helige Anden. Tröttna inte, håll fast vid det som är gott, uthärda intill änden och din glädjebägare ska vara full, ja, överflödande. Stor ska bli din belöning för dina prövningar och dina under frestelser genomgångna lidanden, dina eldprov, ditt hjärtas längtan och tårar, ja, vår Gud kommer att ge dig en krona av aldrig förbleknande härlighet.⁸ [Se förslag 3 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Studera avsnittet som börjar på sidan 147. Hur vet du när din blick endast är fäst på Guds ära? Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att ha blicken fäst på endast Guds ära när det finns så mycket som distraherar i världen?
2. Granska president Snows kommentarer om Mose och Jeremia (s. 148–151). Hur kan de här redogörelserna hjälpa oss när vi verkar i prästadömskvorum, i Hjälpföreningen och i andra organisationer i kyrkan?
3. President Snow lärde att vi ska tjäna ”i Herrens namn” (s. 151). Hur vill du beskriva någon som verkar i Herrens namn? Fundera över tillfällen du har haft att tjäna i Herrens namn.
4. President Snow använder orden *framgång* och *framgångsrik* ett flertal gånger i det här kapitlet. Hur skiljer sig Guds definition på framgång från den världsliga definitionen? Varför kan vi vara förvissade om framgång när vi följer Guds vilja?

Skriptställen: Fil. 4:13; 2 Nephi 10:24; Mosiah 3:19; Helaman 3:35; 10:4–5; 3 Nephi 11:10–11; 13:19–24; L&F 20:77, 79; Mose 4:2

Undervisningstips: ”Var inte rädd för tystnaden. Människor behöver ofta tid till att fundera över och besvara frågor eller uttrycka vad

de känner. Du kan göra en paus när du har ställt en fråga, efter det att någon berättat om en andlig upplevelse, eller när en person har svårt för att uttrycka sig” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 66–67).

Hänvisningar

1. I "Anniversary Exercises," *Deseret Evening News*, 9 apr. 1899, s. 9–10.
2. "The Object of This Probation", *Deseret Semi-Weekly News*, 4 maj 1894, s. 7.
3. I Conference Report, okt. 1899, s. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.
5. *Deseret News*, 15 maj 1861, s. 82.
6. *Deseret News*, 8 dec. 1869, s. 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.
8. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 487.

Tabernaklet i S:t George. I den här byggnaden höll president Lorenzo Snow sitt första av många tal om tiondelagen.

Tionde, en lag för vårt skydd och vår utveckling

”Tiondelagen är något av det viktigaste som någonsin uppenbarats för människan ... Genom att lyda denna lag välsignas de heliga med välstånd och framgång.”

Från Lorenzo Snows liv

I början av maj 1899 kände sig president Lorenzo Snow manad att besöka staden S:t George och andra bosättningar i södra Utah. Han började snabbt organisera en grupp, däribland ett flertal generalauktoriteter, som skulle företa den långa resan med honom.

Under resförberedelserna berättade president Snow inte för någon varför de skulle ge sig av — han kände inte själv till skälet. ”När vi gav oss av från Salt Lake”, sade han senare, ”var vi inte medvetna om orsaken till att vi skulle besöka de här bosättningarna.”¹ Men den 17 maj, strax efter det att resenärerna kommit fram till S:t George, blev Herrens vilja ”tydligt uppenbarad” för hans profet.² I ett möte som hölls den 18 maj, 1899, förkunnade president Snow:

”Detta är Herrens ord till er, mina bröder och systrar, att ni ska rätta er efter det som krävs av er som ett folk som har detta härliga framtidsperspektiv om upphøjelse och härlighet. Vad är det?” Det är ju något som tid efter annan har trummats in i era öron tills ni kanske har tröttnat på att höra det. ... Herrens ord till er är inget nytt, utan helt enkelt följande: TIDEN HAR NU KOMMIT FÖR VARJE SISTA DAGARS HELIG, SOM RÄKNAR MED ATT VARA BEREDD FÖR FRAMTIDEN OCH HÅLLA SINA FÖTTER FAST PÅ EN SÄKER GRUND ATT GÖRA HERRENS VILJA OCH BETALA SITT TIONDE TILL FULLO. Detta är Herrens ord till er, och det ska vara Herrens ord till varje samhälle i Sions land. Sedan jag lämnat er och ni börjar fundera över det kommer ni själva att få se att tiden har kommit då var och en ska stiga fram och betala sitt tionde till

fullo. Herren har välsignat oss och visat barmhärtig mot oss i det förgångna, men det kommer tider då Herren kräver att vi ska stiga fram och göra det som han befallt och inte längre försumma det. Vad jag säger till er i denna Sions stav kommer jag att säga till varje i Sion organiserad stav. Det finns inte en man eller kvinna som nu hör det jag säger som kommer att känna sig nöjd utan att betala ett fullt tionde.”³

Under sina föregående 50 år som apostel hade president Snow sällan nämnt tiondelagen i sina predikningar. Det här förändrades i S:t George, Utah, tack vare den uppenbarelse han fick. ”Jag har aldrig haft en mera fullkomlig uppenbarelse”, sade han senare, ”än den [uppenbarelse] jag fick angående ämnet tionde.”⁴ Från S:t George färdades han och hans följeslagare från stad till stad i södra Utah, på sin väg hem till Salt Lake City höll de 24 möten. President Snow höll 26 predikningar. Varje gång han talade uppmanade han de heliga att lyda tiondelagen.

Gruppen återvände till Salt Lake City den 27 maj. En tidningsreporter observerade: ”Presidenten ser starkare och mer aktiv ut idag än dagen då han lämnade Salt Lake.” I gensvar på en kommentar om att han ”klarat av resan anmärkningsvärt väl” sade den 85-årige profeten: ”Ja, så säger alla. ... Resan har gjort mig gott. Jag har aldrig mått bättre i hela mitt liv. Jag känner att Herren ger mig stöd som svar på de heligas böner.”⁵

Förutom att kommentera hur han själv mådde förmedlade han sina känslor om den tro och rättfärdighet som de heliga i södra Utah visat. Han sade att han och hans grupp hade tagits emot ”med de varmaste yttringar av glädje och uppskattning”.⁶ Han berättade att när han uppmanade de heliga att lyda tiondelagen så ”föll Herrens ande över folket och de gladde sig storligen, och i sina hjärtan bestämde de sig för att de skulle lyda både bokstaven och andan i den.”⁷ Som svar på en fråga om folkets belägenhet i allmänhet sade han: ”De lever i bekväma hem. De är mycket välklädda och tycks ha mycket av jordens goda att äta och dricka. Människorna i S:t George stav lider av svår torka, den svåraste som någonsin har drabbat landet, men de har tro på att de snart ska få regn.”⁸

Den 29 och 30 maj höll president Snow två predikningar om tiondelagen, först till ämbetskvinnorna i ”Gemensamma

utbildningsföreningen för unga damer” och därefter till ämbetsmännen i ”Gemensamma utbildningsföreningen för Unga män.⁹ Som avslutning på det andra talet framlade äldste B. H. Roberts i de sjuttio följande resolution, som alla närvarande gav sitt enhälliga stöd åt: ”Beslutat: Att vi accepterar läran om tionde, såsom den nu framlagts av president Snow, som Guds ord och vilja till oss nu, och att vi accepterar den av hela vårt hjärta. Vi ska själva åtlyda den och vi ska göra allt i vår makt för att förmå de sista dagars heliga att göra detsamma.”¹⁰ Den 2 juli var alla generalauktoriteter och representanter från stavar och församlingar i kyrkan närvarande vid en högtidlig församling i Salt Lake-templet efter att ha förberett sig för mötet genom att fasta och be. Där godtog de enhälligt samma resolution.¹¹ President Snow iakttog själv denna resolution genom att undervisa om tiondelagen i många stavar och genom att se till att andra ledare i kyrkan också gjorde det.

Under månaderna som följde på president Snows besök till södra Utah fick han höra att de sista dagars heliga visat förnyad hängivenhet mot tiondelagen. Denna nyhet skänkte honom ”stor glädje och tillfredsställelse”¹² för han visste att genom fortsatt lydnad mot denna lag så skulle ”den Allsmäktiges välsignelser utgjutas över hans folk och kyrkan skulle gå framåt med en kraft och snabbhet som aldrig tidigare upplevts”.¹³

President Snow hade upprepade gånger försäkrat de heliga om att de skulle bli välsignade personligen, både timligt och andligt, om de ville åtlyda tiondelagen.¹⁴ Detta löfte uppfylldes delvis i augusti 1899 när folket i S:t George fick uppleva tillfällig lindring från torkan. Deras tro belönades med cirka sju centimeter regn, vilket var mer än de hade fått under de föregående tretton månaderna tillsammans.¹⁵ President Snow hade också lovat att lydnad mot tiondelagen skulle vara till välsignelse för kyrkan i stort. Han kände sig säker på att de trofastas tionde skulle göra det möjligt för kyrkan att bli fri från sina skulder, som till stor del var en följd av förföljelse.¹⁶ Detta löfte uppfylldes år 1906, fem år efter hans död. Under generalkonferensen i april 1907 tillkännagav president Joseph F. Smith:

”Jag tror aldrig att det har funnits en tidpunkt i kyrkans historia då tiondelagen mera allmänt och med större ärlighet iakttagits av de sista dagars heliga än vad den gör nu. Folkets tionde under 1906 har

överträffat tiondet alla andra år. Detta är en god indikation på att de sista dagars heliga gör sin plikt, att de har tro på evangeliet, att de är villiga att hålla Guds bud och att de åtlyder tiondelagen mer trofast än kanske någon gång tidigare. Jag vill säga ytterligare en sak till er, och det gör jag genom en form av lyckönskan, för att vi genom Herrens välsignelser och de heligas trofasthet i att betala sitt tionde, kunnat betala våra skulder. Idag är inte Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga skyldig en enda dollar som den inte ögonblickligen kan betala ut. Äntligen befinner vi oss i ett läge där vi helt kan undvika skulder. Vi behöver inte låna mer, och vi kommer inte heller att behöva göra det om de sista dagars heliga fortsätter att leva efter sin religion och iakttar denna tiondelag.¹⁷ [Se förslag 1 på sidan 162.]

Lorenzo Snows lärdomar

Tiondelagen är lätt att förstå och kan åtlydas av alla.

Jag vädjar till er i Herrens namn, och jag ber att varje man, kvinna och barn ... ska betala en tiondel av sin inkomst i tionde.¹⁸

[Tionde] är ingen svår lag. ... Om en man tar emot tio dollar är hans tionde en dollar. Om han tar emot hundra dollar är hans tionde tio dollar. ... Det är mycket lätt att förstå.¹⁹

[Någon frågar kanske sig] Hur mycket av det här tiondet ska jag ge? Kan jag inte behålla en del av det själv? Herren är mycket rik och jag tvivlar på att han alls skulle bli bekymrad om jag undanhåller lite åt mig själv. Sålunda behåller jag en liten del själv. Men detta mycket lilla som undanhållits plågar denne man, om hans samvete liknar de flesta andra sista dagars heligas samvete. Det plågar honom mer eller mindre under dagtid och dessutom när han tänker på det under natten. Han har inte den lycka som det är hans förmån att njuta av — den drar sig undan honom.²⁰

En del av ett tionde är inte alls ett tionde, lika lite som nedsänkning av en persons kropp till hälften är ett dop.²¹

Det finns ingen man eller kvinna som inte kan betala en tiondel av det som han eller hon tar emot.²²

Bröder och systrar, vi vill att ni ska göra detta till ämne för er bön. ... Istället för att hysa sådana mindervärdiga tankar som en

President Snow uppmanade föräldrar och lärare att undervisa barnen om att betala tionde.

del har om pengar bör vi betala vårt tionde. ... Vad Herren kräver av oss är att vi ska betala vårt tionde nu. Och han förväntar sig att var och en i framtiden ska betala sitt tionde. Vi vet vad en tiondel är, låt oss betala den till Herren. Då kan vi vända oss till biskopen med en frimodig uppsyn och be om en rekommendation att komma till templet.²³

Jag säger till er i Herrens, Israels Guds namn att om ni från och med nu betalar tionde kommer Herren att förlåta er för allt som skett tidigare [att ni inte betalat tionde] och den Allsmäktiges välsignelser kommer att utgjas över detta folk.²⁴

Jag vill att denna princip ska vara så förankrad i våra hjärtan att vi aldrig ska glömma den. Som jag har sagt mer än en gång vet jag att Herren förlåter de sista dagars heliga för tidigare försummelse att betala tionde om de nu omvänder sig och från och med nu betalar ett samvetsgrant tionde.²⁵ [Se förslag 2 på sidan 162.]

När vi betalar tionde bidrar vi till kyrkans verksamhet.

Denna kyrkas verksamhet kan inte bedrivas utan inkomster, och dessa inkomster har Gud ordnat [genom tiondelagen]. Våra tempel,

i vilka vi tar emot de högsta välsignelser som någonsin förlänats en dödlig varelse, är uppbyggda av inkomster. Vi skulle aldrig kunna sända ut ... äldster i världen för att predika evangeliet, som vi nu gör, om det inte finns medel till att göra det. ... Och det finns tusentals andra ting som ständigt pågår till vilka medel krävs. ...

Om de sista dagars heliga inte hade betalat tionde skulle inte våra fyra tempel här [år 1899] ha blivit uppförda, och Guds domar och stadgar om upphöjelse och härlighet skulle aldrig ha kunnat förverkligas. Den första handlingsprincipen för sista dagars heliga är att helga landet genom att hålla denna tiondelag så att de hamnar i en situation där de kan ta emot de förrättningar som tillhör våra dödas upphöjelse och härlighet.²⁶ [Se förslag 3 på sidan 162.]

Herren välsignar oss timligen och andligen när vi lyder tiondelagen.

Tiondelagen är en av de viktigaste lagar som någonsin uppenbarats för människan ... Genom att de lyder denna lag kommer de heliga att välsignas med välstånd och framgång.²⁷

Om vi bara håller denna lag ... blir landet helgat, och vi blir räknade värdiga att ta emot Herrens välsignelser och får hjälp och stöd i våra ekonomiska angelägenheter och i allt vi gör, timligt såväl som andligt.²⁸

Kyrkans timliga frälsning ... är beroende av lydnad mot denna lag.²⁹

Fattigdom finns bland de sista dagars heliga och kommer alltid att finnas tills vi som ett minimum lyder tiondelagen.³⁰

Det är min absoluta övertygelse att om de sista dagars heliga rättar sig efter denna lag så kan vi göra anspråk på befrielse från allt ont som kan drabba oss.³¹

Här är en lag som är särskilt uppenbarad för vårt skydd och vår trygghet såväl som för att vi ska utvecklas på rättfärdighetens och helighetens väg, en lag varigenom landet som vi bor i kan heliggöras, en lag varigenom Sion kan byggas upp och upprättas för att aldrig mer förstöras eller avlägsnas från sin plats av ogudaktiga och syndiga människor.³²

Tiondefonder används för att bidra till uppbyggandet och underhåll av tempel.

Vi har tempel och vi får välsignelser som hör ihop med dessa, ja, de högsta förordningar och förrättningar som någonsin getts människan på jorden, till följd av vår lydnad mot denna lag.³³

Vi kan aldrig vara beredda att se Guds ansikte förrän vi samvetsgrant betalar tionde och utför andra plikter.³⁴

Jag har talat tydligt och jag påstår att det som jag har sagt till er om tionde kommer från Herren. Om ni nu handlar i enlighet med Herrens Ande kommer era ögon att öppnas.³⁵ [Se förslag 4 på sidan 162.]

Det är föräldrars och lärares ansvar att betala tionde och att därefter lära barnen att göra detsamma.

Lär [barnen] att betala sitt tionde medan de är små. Ni mödrar, lär era barn att när de får några pengar så ska de betala en tiondel

av det till Herren, oavsett hur litet det är. Lär dem att betala ett fullt tionde.³⁶

Det är verkligen på sin plats att ... ämbetsmän och lärare [i kyrkan] i själ och hjärta tar emot andan i denna lag så att de är högst kvalificerade att förmedla densamma och att i det uppväxande släktet inpränta dess betydelse och helighet. Det krävs av er, mina bröder och systrar, att ni inte bara själva lyder lagen, utan att ni också lär ut den till andra, även till det uppväxande släktet ... och i den grad ni tar emot andan i denna lag kan ni förmedla och lära ut den. ...

... Jag kräver av er att ni inte bara ska lyda den, utan att ni också undervisar de sista dagars heligas barn om den och inpräntar den i deras minnesbank så att det kan sägas när de uppnått ansvarig ålder att de blev undervisade om den och att de åtljtt den sedan sin ungdom.³⁷ [Se förslag 5 på sidan 163.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs berättelsen om hur det gick till när president Snow tog emot uppenbarelsen om tionde (s. 155–158). Tänk på hans villighet att resa till S:t George och människornas villighet att lyda tiondelagen. Vilken nytta kan vi ha av denna redogörelse?
2. På vilka sätt är tionde ”inte en svår lag”? (Några exempel finns på sidorna 158–159.) Varför tycker en del att tiondelagen är svår att lyda? Hur kan president Snows lärdomar hjälpa någon att få ett vittnesbörd om tiondelagen?
3. Studera det första stycket som börjar på sidan 160. Hur har du och dina nära och kära välsignats av de byggnader och program som finansieras genom tionde? Varför är det en förmån att betala tionde?
4. President Snow vittnade om att vi blir välsignade när vi lyder tiondelagen (s. 160–161). Vilka välsignelser har tiondelagen medfört i ditt liv? I din familjs och dina vänners liv?

5. Begrunda president Snows råd till föräldrar och lärare (s. 161–162). Varför tror du att det är viktigt för barn att betala tionde ”oavsett hur litet det är”? Nämn några sätt varpå man kan undervisa barn om tionde och offergåvor.

Skriftställen: Malaki 3:8–10; L&F 64:23; 119:1–7

Undervisningstips: ”Var noga med att inte avsluta en bra diskussion för snabbt i ett försök att lägga fram allt material du förberett. Även om det är viktigt att hinna med materialet, är det ännu viktigare att hjälpa eleverna att känna Andens inflytande, besvara deras frågor, öka deras kunskap om evangeliet och stärka deras beslut att hålla buden” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Hänvisningar

1. I ”In Juab and Millard Stakes”, *Deseret Evening News*, 29 maj, 1899, s. 5.
2. I ”In Juab and Millard Stakes”, s. 5.
3. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 532–533; se också *Deseret Evening News*, 17 maj 1899, s. 2; *Deseret Evening News*, 18 maj 1899, s. 2. I *Millennial Star* står det att president Snow höll detta tal den 8 maj, men andra samtida källor visar att han höll det den 18 maj. President Snow talade också om tionde den 17 maj.
4. I ”President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 aug 1899, s. 1.
5. I ”Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 27 maj 1899, s. 1. Kyrkan hade vid detta tillfälle 40 stavar.
6. I ”Pres. Snow Is Home Again”, s. 1.
7. *Deseret Evening News*, 24 juni 1899, s. 3.
8. I ”Pres. Snow Is Home Again”, s. 1.
9. Se ”The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, *Improvement Era*, aug. 1899, s. 792–795; se också Ann M. Cannon, ”President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, *Young Woman’s Journal*, apr. 1924, s. 184–186.
10. B. H. Roberts, citerad i ”The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, s. 795.
11. Se B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. I Conference Report, okt. 1899, s. 28.
13. I ”President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 aug 1899, s. 2.
14. Se, till exempel, *Deseret Evening News*, 24 juni 1899, s. 3. Samtida avskrifter av president Snows tal och samtida tidningsartiklar om hans resor visar att även om han lovade de heliga att de skulle välsignas både timpligt och andligt när de lydte tiondelagen, lovade han inte specifikt att torkan i södra Utah skulle upphöra.
15. Se Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Se, till exempel, ”The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, s. 793.
17. I Conference Report, apr. 1907, s. 7.
18. I Conference Report, okt. 1899, s. 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 juli 1899, s. 10.
20. I Conference Report, apr. 1899, s. 51.
21. *Deseret Evening News*, 24 juni 1899, s. 3.
22. I ”President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, s. 185; ur protokoll från ett möte som hölls i Assembly Hall i Salt Lake City den 29 maj 1899.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 juli 1899, s. 10.
24. I ”President Snow in Cache Valley”, s. 2.
25. I Conference Report, okt. 1899, s. 28.
26. I Conference Report, okt. 1899, s. 27–28.

27. I "In Juab and Millard Stakes", s. 5.
28. *Deseret Evening News*, 24 juni 1899, s. 3.
29. I "The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations", s. 794.
30. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 juli 1899, s. 10.
31. I "President Lorenzo Snow's Message on Tithing", s. 185.
32. "Tithing", *Juvenile Instructor*, apr. 1901, s. 216.
33. "Tionde", s. 215.
34. I "Conference of Granite Stake", *Deseret Evening News*, 21 maj 1900, s. 2; ur en detaljerad utskrift av ett tal som president Snow höll vid en stavs-konferens för Granite stav den 20 maj 1900.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 juli 1899, s. 10.
36. *Millennial Star*, 31 aug. 1899, s. 546.
37. "Tionde", s. 215–216.

Hjälpföreningen: Sann kärlek och en ren gudstjänst

*”Ingen institution har någonsin grundats
med ett ädlare syfte. Den vilar på sann
kärlek, som är Kristi rena kärlek.”*

Från Lorenzo Snows liv

Under sommaren 1901 organiserade Hjälpföreningen en dagslång aktivitet för Hjälpföreningens systrar i Saltsjödalens. President Lorenzo Snow accepterade en inbjudan att delta i den och att tala till gruppen. Han började sitt tal med att säga: ”Jag uppskattar förmånen att få tillbringa en timme eller två i ert sällskap den här eftermiddagen, och jag förutsätter att ni alla tycker om att vara här idag. Lämplig rekreation och förströelse är något gott, och jag är glad att se att ni systrar tillåter er lite vila och rekreation, för eftersom ni arbetar hårt dag efter dag i era hem och i Hjälpföreningen förtjänar ni verkligen all den avkoppling ni kan få.”

President Snow, vars syster Eliza R. Snow hade verkat som Hjälpföreningens andra generalpresident, uttryckte tacksamhet för Hjälpföreningens arbete. I ett tal till kyrkans kvinnor sade han: ”Det är svårt att föreställa sig vad vi skulle ha gjort eller hur Herrens verk skulle ha kunnat gå framåt utan dem.” För att citera ett exempel nämnde han kyrkans missionsprogram på den tiden, i vilket gifta män ofta kallades som heltidsmissionärer: ”När vi varit borta på mission i främmande länder har deras missioner hemma i allmänhet inte varit mindre mödosamma än våra utomlands och mitt i prövningar och umbäranden har de utövat tålmod, en själsstyrka och självtillit som verkligen har varit inspirerande. Tack Gud för kyrkans kvinnor! Det är så jag känner det idag när jag kommer tillsammans med er i den här församlingen.”¹ [Se förslag 1 på sidan 170.]

Alltsedan kyrkans första tid har Hjälpföreningens systrar arbetat tillsammans och stärkt varandra timligt och andligt.

Lorenzo Snows lärdomar

Hjälpföreningens medlemmar är exempel på sann kärlek och en ren gudstjänst.

Hjälpföreningen organiserades ... av profeten Joseph Smith genom Herrens inspiration. ... Idag anses den utöva ett av de inflytanden som är till störst nytta för kyrkan. ...

Hjälpföreningens uppgift är att hjälpa de nödställda, betjäna de sjuka och svaga, att ge mat till de fattiga, att kläda de nakna och att välsigna alla Guds söner och döttrar. Ingen institution har någonsin grundats med ett ädlare syfte. Den vilar på sann kärlek, som är Kristi rena kärlek [se Moroni 7:47], och denna anda har visat sig i allt det som föreningen har uträttat för folket. Aposteln Jakob sade: "Att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern." [Jakobs brev 1:27.] Eftersom Hjälpföreningens medlemmar håller med om detta har de förvisso i sina liv varit exempel på en ren och obefläckad gudstjänst när de har betjänat dem som har det svårt, lagt sina kärleksfulla armar om de faderlösa och änkorna och hållit sig obesmittade av världen. Jag vittnar om att det inte finns ädlare eller mer gudfruktiga kvinnor i världen än de som är knutna till Hjälpföreningens led.² [Se förslag 2 på sidan 170.]

Hjälpföreningens systrar samarbetar med prästadömsbärarna i att främja Guds rikes sak.

Det har alltid varit en källa till glädje för mig att observera hur trofast ni systrar i Hjälpföreningen har stått vid Herrens tjänares sida under alla omständigheter. Ni har alltid befunnit er vid prästadörets sida, redo att stärka deras händer och att göra er del i att främja Guds rikes intressen, och eftersom ni har deltagit i detta verk kommer ni förvisso att få ta del av verkets seger och i den upphøjelse och härlighet som Herren ger sina trofasta barn.

... Ingen förständig biskop underlåter att visa uppskattning för det arbete som Hjälpföreningen utför i hans församling. Vad kan en biskop göra utan Hjälpföreningen? Jag skulle vilja säga till alla biskopar i kyrkan att om ni uppmuntrar systrarna i Hjälpföreningen

och stödjer dem i deras kärleksfulla verksamhet, så blir de till välsignelse för dig och folket. ³ [Se förslag 3 på sidan 170.]

Det är bra att ha Hjälpföreningens inflytande i varje hem.

Jag skulle vilja råda bröderna att uppmuntra sina hustrur att [delta] i föreningen ... för det vore bra att ha denna organisations inflytande i varje hem. Jag ber er, mina systrar, att ni tar med er detta inflytande när ni besöker de sista dagars heligas hem, varhelst ni befinner er. Herren har tydligt visat för er vad ni har för slags relation till honom och vad som förväntas av er som hustrur och mödrar. Undervisa dem ni besöker om detta, särskilt de unga damerna. ...

Ni, mina systrar, som medlemmar i Hjälpföreningen och som mödrar i Israel, bör utöva allt ert inflytande ... till förmån för äkta moderskap och trofasthet mot äktenskapsförbundet. ⁴ [Se förslag 4 på sidan 171.]

Allteftersom kyrkan tillväxer får Hjälpföreningens systrar fler tillfällen att tjäna.

Det är inte nödvändigt för mig att gå in i detalj på vad Hjälpföreningen tidigare har gjort, dess utmärkta arbete är välkänt i Sion och i många delar av världen. Det räcker med att säga att den har varit sann mot sitt uppdrag och att dess gärning inte överträffas eller ens kan jämföras med någon annan välgörenhetsorganisation. De sista dagars heliga är stolta över den och det den uträttar och är tacksamma mot vår Fader i himlen för att han inspirerade sin tjänare profeten att upprätta en sådan institution. Föreningens framtid är mycket löftesrik. Allteftersom kyrkan går framåt kommer dess användbarhet i motsvarande grad att öka och den kommer till och med att kunna utöva ett ännu kraftfullare inflytande än den tidigare gjort. Om alla systrar sluter sig samman till stöd för föreningen kommer den att uträtta ett mäktigt verk och vara till fortlöpande välsignelse för kyrkan. Det skulle vara glädjande att se de medelålders lika intresserade av den här organisationen som de äldre. Genom att bli det kommer de att finna att den stärker deras tro, ger dem ett bredare perspektiv på livet och dess ansvarsområden och får dem att göra väsentliga framsteg på vägen mot fullkomning. ⁵

"Hjälpföreningens medlemmar har förvisso i sina liv varit exempel på en ren och obefläckad gudstjänst."

Alltsedan inledningen på deras verksamhet har Gud välsignat [kyrkans kvinnor] och jag har med avsevärd förtjusning, välbehag och djupt intresse bevittnat deras framsteg. ... De har haft en förvånansvärd framgång och det är förunderligt hur Gud har välsignat dem och utgjutit sin Ande över dem. De har blivit, det känns befogat att säga det, som änglar som befinner sig nära världens nationer.⁶ [Se förslag 5 på sidan 171.]

De systrar i Hjälpföreningen som förlitar sig på Gud och tjänar honom blir välsignade i detta liv och i evigheterna.

Detta är vad vi önskar ingjuta i systrarnas hjärta — att de ska arbeta i sin sfär och inte avskräckas av svårigheter längs vägen, utan lita på Gud och rikta blicken mot honom och hans förunderliga välsignelser, vilka jag lovar kommer ett utgjutas över er. Detta kommer ni att få uppleva. ... Låt mig upprepa: Var inte missmodiga, gå vidare och utträta det som är gott, utöva tro och utnyttja varje möjlighet till utveckling. Vi vill att ni ska utöva alla de talanger som Gud har gett er. Hur ni använder dem har stor betydelse för er framtida framgång. När en person påbörjar färden på den väg som

Herren stakat ut, vilken det ligger i hans eget intresse att vandra på, kan han vara säker på framgång. Han befinner sig precis där Gud vill att han ska vara, och det är på denna plats som det är som mest lämpligt att be Gud om hans välsignelse.⁷

Jag känner mig inspirerad att säga: Må Gud välsigna ämbetskvinnorna och medlemmarna i Hjälpföreningen. Ni utför ett storslaget uppdrag och jag vill uppmana er att inte tröttna på att göra gott [se L&F 64:33]. Vi siktar alla på celestial härlighet och storslagenheten i det som ligger framför oss går inte att med ord beskriva. Om ni fortsätter att trofast engagera er i detta verk kommer ni att uppnå denna härlighet och för evigt glädjas i Guds och Lammets närhet. Detta är värt att sträva efter, det är värt uppoffringar, och välsignad är den man eller kvinna som är trofast tills de förvärvat detta. Må Gud välsigne er alla.⁸ [Se förslag 6 på sidan 171.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. President Snow förkunnade att det skulle vara svårt att föreställa sig framgång i Herrens verk utan kyrkans kvinnor (s. 165). På vilka sätt bidrar kvinnorna till Herrens verk idag?
2. Begrunda president Snows ord om Hjälpföreningens uppdrag (s. 167). Tänk på ett tillfälle då Hjälpföreningens systrar uppfyllde det här uppdraget genom att hjälpa dig eller din familj. Hur har sådana handlingar påverkat ditt liv?
3. Granska stycket som börjar längst ner på sidan 167. Hur bidrar Hjälpföreningens systrar till att "främja Guds rikes sak"? Vilka exempel har du sett på samarbete mellan Hjälpföreningens systrar och prästadömsbärare?

4. Begrunda president Snows vädjan till Hjälpföreningens systrar om att utöva sitt inflytande ”till förmån för äkta moderskap och trofasthet mot äktenskapsförbundet” (s. 168). Varför behövs detta inflytande i världen idag? Hur kan Hjälpföreningens systrar hjälpa unga kvinnor att förbereda sig för tempelvigsel och moderskap?
5. President Snow sade: ”Allteftersom kyrkan går framåt kommer dess användbarhet i motsvarande grad att öka och den kommer till och med att kunna utöva ett ännu kraftfullare inflytande än den tidigare gjort.” Vad kan Hjälpföreningens systrar göra i dagens värld för att utöka sitt goda inflytande?
6. Studera stycket som börjar på sidan 170. Begrunda hur du har blivit ledd att vara ”där Gud vill att [du] ska vara”. Hur har Gud hjälpt dig med detta?

Skriftställen: Jesaja 1:17; Matteus 25:34–40; Mosiah 4:26–27; Alma 1:29–30; Moroni 7:44–48

Undervisningstips: ”Se till, medan du förbereder dig för att undervisa, att du varierar undervisningsmetoderna från lektion till lektion. Det kan innebära att du under en lektion använder något så enkelt som en färgglad affisch eller en väggplansch och under en annan skriver upp en rad frågor på tavlan” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 89).

Hänvisningar

1. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 juli 1901, s. 1.
2. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, s. 1.
3. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, s. 1.
4. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, s. 1.
5. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, s. 1.
6. *Young Woman's Journal*, sep. 1895, s. 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, sep. 1895, s. 578.
8. I ”Prest. Snow to Relief Societies”, s. 1.

Innan Frälsaren botade en blind man sade han: "Vi måste göra hans gärningar som har sänt mig" (se Johannes 9:4).

”För Gud är allting möjligt”

”De här kraven på oss är av en sådan art att ingen person kan lyda dem utom genom hjälp från den Allsmäktige. ... Han har lovat denna hjälp.”

Från Lorenzo Snows liv

President Lorenzo Snow var en arbetsam person som följde sitt eget ofta upprepade råd: ”Vi måste anstränga oss. ... Att vara överksam, att inte agera, är meningslöst.”¹ Men han tillstod att hans egen önskan att bygga upp Guds rike inte skulle räcka utan Guds nåd — eller ”övernaturliga hjälp”,² som han ofta kallade det. Därför, samtidigt som han uppmuntrade kyrkans medlemmar att arbeta hårt ”för att utveckla [rättfärdiga] principer”, förkunnade han i samma andetag att ”vi, som sista dagars heliga, bör förstå och betänka att frälsning bara är en följd av Guds nåd”.³ Han vittnade om att Gud förenar sin kraft med våra ansträngningar: ”På den plats där Herren placerar oss där ska vi befinna oss. När han kräver att vi ska bemöda oss om att stödja dessa heliga principer så ska vi göra det. Det är allt vi behöver bekymra oss om, resten tar vår himmelske Fader hand om.”⁴

President Snows syster Eliza påpekade att han levde som han lärde. Hon beskrev honom som en man med ”orubblig tillit till [Guds] hjälpande kraft och nåd”. Hon sade att han ”visste vem han hade anförtrott sig åt” och att han därför kunde uthärda ”varje vedermöda, varje motstånd” och ”övertvinna varje hinder”.⁵

Lorenzo Snow visade sitt förtroende för Guds hjälpande kraft under en resa till England år 1840 där han skulle utföra en mission. Under den 42 dagar långa resan över Atlanten utsattes han och hans medresenärer för tre kraftiga stormar. Senare rapporterade han att det var ”fruktansvärda stormar — stormar vilka de som är vana vid havet betecknade som mycket farliga”. Han lade märke

till en skillnad på hur han reagerade på stormarna och några av de andra resenärernas reaktioner: "Vid ett flertal tillfällen, och det är inga överord, rådde en skräckfylld stämning. Jag förvånades inte över att män, kvinnor och barn som inte hade lärt sig att lita på Gud, ångestfullt vred sina händer och grät. Min lit stod till honom som skapat haven och fastställt dess gränser. Jag var på hans uppdrag — jag visste att jag var utsänd på denna mission genom den myndighet som han erkänner, och även om elementen rasade och skeppet krängde och skakade mitt i de väldiga vågorna, befann han sig vid rodret och mitt liv vilade tryggt i hans händer."⁶

Många år senare, när Lorenzo Snow blev president för kyrkan, fann han återigen tröst i vetskapen att Herren stod vid rodret. På ett möte som hölls den 13 september 1898 gav de tolv apostlarnas kvorum honom sitt enhälliga stöd som kyrkans president. I ett protokoll från mötet är det skrivet att han därefter ställde sig upp och sade att "det var ingen idé att han ursäktade sig med otillräcklighet, o.s.v, när det gällde att ta på sig det stora ansvar som detta ämbete för med sig. ... Han kände att det tillkom honom att göra så gott han kunde och förlita sig på Herren."⁷ [Se förslag 1 på sidan 178.]

Lorenzo Snows lärdomar

Med Guds hjälp kan vi göra allt som krävs av oss.

Jag vill tala på ett sätt som är till vår uppbyggelse och ömsesidiga utveckling i det som rör vår frälsning. Därför önskar jag få tillgång till alla deras tro och böner som tror på att fästa blicken på Herren för att få undervisning och intelligens.

Vi bör förstå vår relation till Herren vår Gud, vilken unik ställning vi har. För att rätt uppfylla det ansvar som åligger oss krävs det att vi får övernaturlig hjälp. ...

... Jesus sade till en ung man som kom till honom för att få veta vad han skulle göra för att få evigt liv, att han skulle "hålla buden". Den unge mannen svarade att han hade hållit dessa bud alltsedan ungdomen. När Frälsaren såg på honom märkte han att det fortfarande var något som saknades. Den unge mannen hade iakttagit morallagen, den lag som gavs till Mose, och Jesus älskade honom

för detta, men såg att det var en sak som fattades. Han var en rik man och hade inflytande i världen till följd av sin stora rikedom. Jesus visste att innan han kunde upphöja honom, eller någon annan till den celestiaa världen, var det nödvändigt att denne skulle underkasta sig i allting och sätta lydnad mot den celestiaa lagen allra främst. Jesus visste vad som krävs av varje person för att få en celestiaa krona — att ingenting skulle hållas kärare än lydnad mot himmelens krav. Frälsaren såg i denne unge man en dragning till något som inte stod i överensstämmelse med det celestiaa rikets lag. Han såg kanske en inneboende tendens att känslomässigt hålla sig fast vid det som var skadligt för honom, vilken skulle göra alla evangeliets krav obehagliga eller omöjliga, och därför bad han honom att gå och sälja allt han hade ”och ge åt de fattiga och följa honom”.

Denna befallning fick den unge mannen att känna sig ledsen och bedrövad. Han såg i rikedomar livets stora mening, som ett sätt att få inflytande i världen och att få allt det som är önskvärt, som ett sätt att för honom säkerställa livets välsignelser och njutningar och som sättet att lyfta upp honom till en hög samhällsposition. Han kunde inte föreställa sig att det skulle gå att säkerställa de välsignelser, njutningar och förmåner i livet, sådant som han enligt sin natur åtrådde, utan sin rikedom. Men evangeliet är av sådan natur att det bidrar med allt som är nödvändigt för att tillgodose det som människan vill och kan begära för att bli lycklig. Rikedomar är inte avsedda för detta och Herren ville att han skulle överge dessa tankar, fördriva dem från sitt sinne och sina känslor så att han skulle kunna få ha honom till sin tjänare i allting. Han ville att denne man helt och hållet skulle vara hans hängivne tjänare och gå till verket med hjärtats fulla föresats, följa den Helige Andens maningar och förbereda sig för celestiaa härlighet. Men denne unge man var inte villig att göra det, det var ett för stort offer. Och Frälsaren sade vid detta tillfälle: ”Hur svårt är det inte för dem som är rika att komma in i Guds rike. Det är lättare för en kamel att komma igenom ett synålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.”

Lärjungarna ”blev då mycket förskräckta” och sade ”vem kan då bli frälst”? De tänkte att ingen människa kan äga rikedomar och bli frälst i Guds rike. Det var den uppfattning de fick av Frälsarens ord. Men Jesus svarade: ”För människor är det omöjligt, men för

Gud är allting möjligt.” [Se Matteus 19:16–26; se också Joseph Smith Translation i Matthew 19:26, fotnot *a*, och Mark 10:27, fotnot *a*.]⁸ [Se förslag 2 på sidan 178.]

Gud har lovat hjälpa oss i våra personliga ansträngningar att leva efter evangeliet.

I och av oss själva kan vi omöjligen åtlyda alla de befallningar som Gud har gett oss. Jesus kunde inte själv utföra sitt verk utan gudomlig hjälp från sin Fader. Vid ett tillfälle sade han: ”Jag kan inte göra något av mig själv. Efter det jag hör dömer jag, och min dom är rättvis. Ty jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.” [Johannes 5:30.] Och om det var nödvändigt för honom, vår Herre, att ha gudomlig hjälp, hur mycket viktigare är det då inte för oss att ha hans hjälp? Och i varje belägenhet som de sista dagars heliga befinner sig i då de utför sina plikter, är de berättigade till övernaturligt bistånd från den Helige Anden, till hjälp under de olika betingelser som de befinner sig i och i de plikter som de förväntas utföra.

... Jag kan inte föreställa mig något som är så enormt viktigt som att arbeta för och utverka sin egen upphöjelse och härlighet. Det är otvivelaktigt en viktig orsak till att vi kom till världen. ... Ingen man eller kvinna bör känna sig missmodig när de upplever det som att de inte kan fullgöra det som de skulle vilja fullgöra, men vi bör alla göra vad vi kan för att utföra det storslagna verk som vi har kommit hit för att utföra.⁹

Den religion som vi har omfattat kräver ett visst beteende som, såvitt vi vet, ingen annan religion kräver av sina anhängare. Dessa krav på oss är av ett sådant slag att ingen person kan uppfylla dem utan den Allsmäktiges hjälp. Det är viktigt att vi förstår, åtminstone delvis, vilka stora och viktiga välsignelser som vi slutligen kommer att få av att rätta oss efter kraven i den religion eller det evangelium som vi har tagit emot. De uppoffringar som krävs av oss är av sådan natur att ingen man eller kvinna kan utföra dem utan hjälp av en övernaturlig kraft, och Herren hade, när han uppställde dessa villkor, aldrig för avsikt att hans folk skulle anpassa sig till dem utan övernaturlig hjälp, och det av ett sådant slag som ingen annan religiös grupp bekänner sig till. Han har utlovat denna hjälp. ...

"Det verk som du och jag är engagerade i kan bara blomstra och utvecklas genom Guds välsignelser över våra trofasta och ärliga ansträngningar."

Dessa krav ... uppställdes i varje tidsålder och period då Gud kallat ett folk att tjäna honom och ta emot hans lagar. De krävdes under [det forna] Israels tid, i detta folks begynnelsestadium. De krävdes av Abraham, Isak och Jakob. De krävdes av Mose och av det folk som han ledde ut ur den egyptiska fångenskapen. De krävdes av samtliga profeter från Adams tid till nuvarande tidsperiod. De krävdes av apostlarna som tog emot sitt uppdrag genom handpåläggning av Jesus Kristus, den levande Gudens Son, och av anhängarna till den religion som apostlarnas förkunnade och lärde ut till folket på sin tid. Ingen människa eller folkgrupp från Adams tid till nuvarande tid kan efterkomma dessa fordringar, förutom Guds folk då de blir begåvade med den kraft från höjden som bara kan utgå från Herren vår Gud.¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 179.]

När vi deltar i Guds verk behöver vi Guds hjälp.

Vad än du företar dig för att främja Sions intressen är du beroende av Herren för att det ska lyckas.¹¹

En människas blick bör vara fäst endast på Guds ära i allt det som hon börjar utföra. Vi bör beakta att vi av oss själva inte kan göra något. Vi är Guds barn. Vi befinner oss i mörker [om inte] Gud upplyser vårt förstånd. Vi är maktlösa [om inte] Gud hjälper oss. Det verk som vi har att utföra här är av sådant slag att vi inte kan genomföra det utan den Allsmäktiges hjälp. ... Härefter ligger det stora problemet för världens människor, och alltför mycket för Israels äldster, vi glömmer att vi arbetar för Gud, vi glömmer att vi är här för att utföra vissa uppgifter som vi har lovat Herren att vi ska utföra. Det är ett härligt verk som vi är engagerade i. Det är den Allsmäktiges verk och han har utvalt de män och kvinnor som han av tidigare erfarenhet vet kommer att genomföra hans avsikter.¹²

Det verk som du och jag är engagerade i kan bara blomstra och utvecklas genom Guds välsignelser över våra trofasta och ärliga ansträngningar, och vår beslutsamhet att utföra det verk som vi har kommit hit till denna existens för att utföra. När vi ser tillbaka på de erfarenheter vi har haft är det lätt att inse att vår framgång har varit beroende av våra ärliga försök att genomföra Guds verk, av att verka i folkets intresse och att så långt möjligt göra oss av med själviskhet. Eftersom det varit så tidigare, är det rimligt att tro att vår framtida utveckling är beroende av vår beslutsamhet att utföra Guds vilja i alla situationer och av den hjälp han kommer att ge oss.¹³ [Se förslag 4 på sidan 179.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Granska redogörelsen på sidorna 173–174. Varför tror du att de som förtröstar på Gud reagerar annorlunda på provningar än de som inte förtröstar på Gud?
2. Begrunda berättelsen om Frälsaren och den rike unge mannen (s. 174–175). Nämn något som människor fäster sina hjärtan vid och som kan få dem att ”bedrövade gå sin väg”. Varför behöver vi ”fördriva” sådana ting från vårt liv innan vi kan ta emot Herrens största välsignelser?

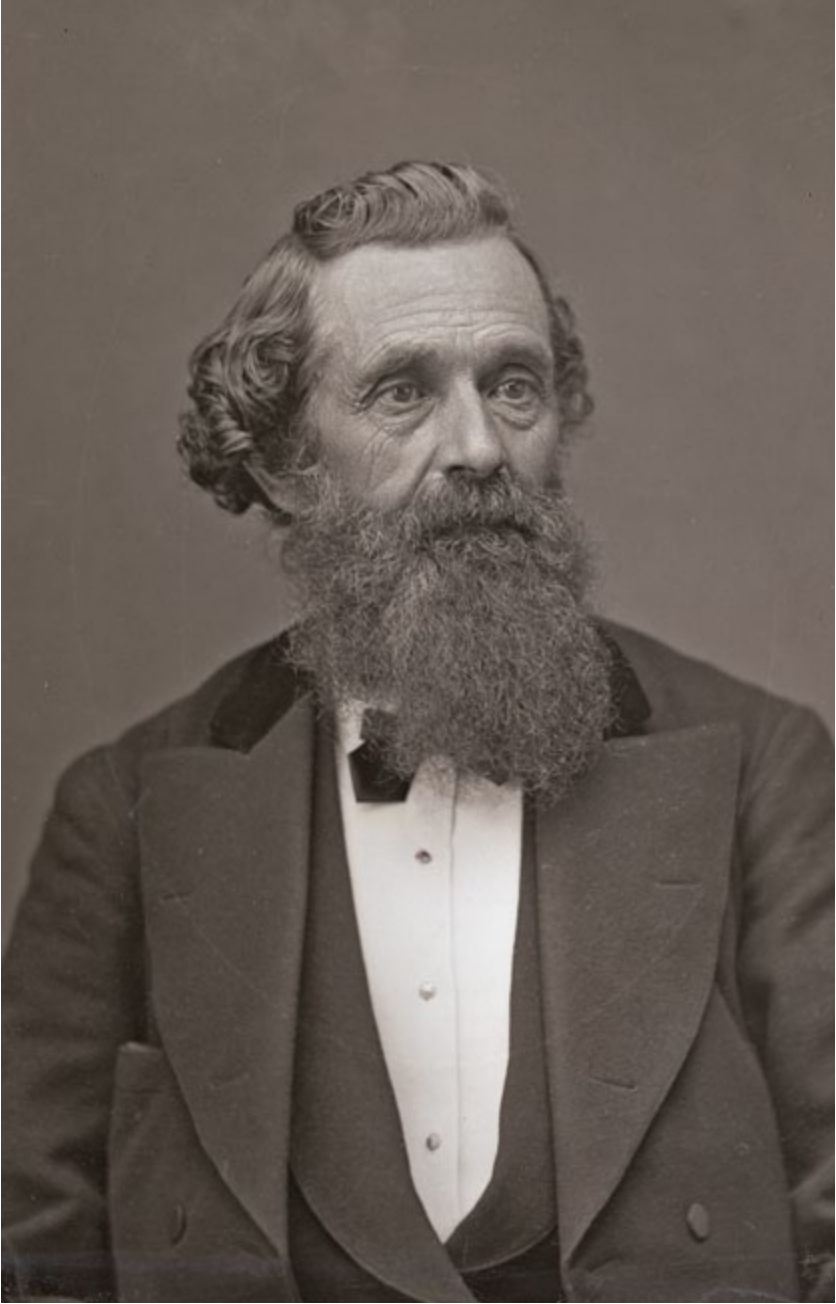
3. President Snow lärde att även Frälsaren behövde ”gudomlig hjälp” för att ”genomföra sitt verk” (s. 176). Hur kan du använda president Snows ord för att hjälpa någon som känner sig otillräcklig inför att uppfylla kraven för ett liv i med evangeliet?
4. Granska det sista avsnittet av det här kapitlet (s. 177–178). Varför tror du att vi ibland inte ber Gud om hans hjälp? Fundera över vad du kan göra för att bli bättre på att ta emot hans hjälp i ditt liv.

Skriftställen: Fil. 4:13; 2 Nephi 10:23–24; 25:23; Jakobs brev 4:6–7; Mosiah 24:8–22; Trosartiklarna 1:3

Undervisningstips: ”Ge deltagarna i uppgift att läsa valda frågor i slutet av kapitlet (antingen enskilt eller i mindre grupper). Be dem leta efter lärdomar i det kapitel som hör samman med frågorna. Be dem sedan låta de övriga få del av vad de diskuterade och vad de kom till insikt om” (s. vii i denna bok).

Hänvisningar

1. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
2. *Deseret News*, 14 jan. 1880, s. 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 aug. 1882, s. 1.
4. *Deseret News*, 28 okt. 1857, s. 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 116–117.
6. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 49.
7. I *Journal History*, 13 sep. 1898, s. 4.
8. *Deseret News*, 14 jan. 1880, s. 786.
9. I *Conference Report*, apr. 1898, s. 12.
10. *Deseret News*, 14 jan. 1880, s. 786.
11. *Improvement Era*, juli 1899, s. 708.
12. *Deseret Weekly*, 12 maj 1894, s. 638.
13. I *Conference Report*, Apr. 1901, s. 1.

Äldste Lorenzo Snow

Trofast, energiskt tjänande i Guds rike

*”Om vi vet att vår religion är sann, borde vi
vara det hängivnaste folket på hela jorden
för den sak som vi anslutit oss till.”*

Ur Lorenzo Snows liv

I slutet av 1851 skrev första presidentskapet ett brev där de bad alla medlemmar av de tolv apostlarnas kворum ”att ordna sina olika missionsangelägenheter” och återvända till Salt Lake City och infinna sig där senast i april 1853.¹ Äldste Lorenzo Snows mission i Italien började därmed närma sig slutet. I februari 1852 gav han en nyomvänd, broder John Daniel Malan, i uppdrag att leda verket i landet och reste med äldste Jabez Woodard till Malta, där han hoppades kunna komma ombord på ett fartyg till Indien. De första missionärerna i det landet verkade där under hans ledning, och det var hans innerliga önskan att få förena sig med dem. Därifrån planerade han att ”göra en världsomsegling” och över Stilla havet återvända hem till västra Förenta staterna.²

Äldste Snows planer ändrades när han och äldste Woodard kom till Malta. Han fick veta att han skulle bli tvungen att vara kvar på ön i flera veckor därför att ett ångfartyg hade fått maskinhaveri på Röda havet. I stället för att klaga över förseningen beslöt han sig för att gripa sig verket an. I ett brev daterat 10 mars 1852 skrev han: ”Jag känner att mycket gott ska komma av det sätt varpå Herren nu kan bestämma hur jag ska använda den tid jag har till mitt förfogande, eftersom jag här är omgiven av ett intressant folk på ett ytterst viktigt arbetsfält, där ett stort verk kommer att utföras, ja, som ska utsträckas till angränsande nationer.” Han rapporterade att han hade skickat efter äldste Thomas Obray, en missionär i Italien, och

bett honom att ”komma omgående, och ta med sig ett rejält förråd av traktater och böcker”. Även om äldste Snow inte visste närmare vad han och hans medarbetare skulle göra på Malta så uttryckte han en önskan att grunda en kyrkans gren där. Han sade att detta ”skulle lossa många nationers andliga bojor eftersom malteserna i sina handelsförbindelser är utspridda längs Europas, Asiens och Afrikas kuster”.³

Den 1 maj 1852 skickade äldste Snow ett brev där han rapporterade hur verket gick framåt på Malta. Han skrev: ”Man kommer ständigt hem till oss för att fråga om den här ’främmande religionen’. För några kvällar sedan hade vi i vår bostad på en och samma gång herrar från åtta olika nationer som kommit från olika delar av staden för att samtala med oss om vår lära, bland andra män från Polen och Grekland, och de läser nu våra publikationer med särskilt stort intresse. Två intelligenta och företagsamma unga män, de första frukterna av vår predikoverksamhet på ön, ska hjälpa till att föra verket framåt på ett dugligt sätt. En av dem har vi ordinerat till äldste. Han talar flera språk flytande.”⁴

Äldste Snow förverkligade aldrig sin dröm att verka i Indien och göra en världsomsegling. I stället utförde han flitigt Herrens vilja under sin oförutsedda vistelse på Malta och lade grunden till missionsarbetet där. När han i maj 1852 slutligen gick ombord på ett fartyg så reste han västerut, inte österut, för att följa sina ledares uppmaning att återvända till Salt Lake City. Omkring två månader senare grundade äldste Woodard och äldste Obray en kyrkans gren på Malta.⁵ [Se förslag 1 på sidan 190.]

Lorenzo Snows lärdomar

Eftersom vi har fått evangeliets fullhet är vi Kristi sändebud.

Vi vittnar för hela världen att vi genom gudomlig uppenbarelse vet, ja, genom den Helige Andens uppenbarelser, att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, och att han uppenbarade sig personligen för Joseph Smith liksom han uppenbarade sig för sina apostlar efter sin uppståndelse från de döda, och att han lät honom få veta [de] himmelska och enda sanningar genom vilka människosläktet

kan frälsas. Det här ... innebär att vi tar på oss ett stort och viktigt ansvar eftersom vi vet att Gud kommer att ställa oss till svars för hur vi handhar det heliga förtroende som han har gett oss.

Liksom apostlarna, efter att ha fått sitt uppdrag av Frälsaren, trädde fram inför världen för att predika evangeliet om riket för alla folk och lovade den Helige Andens gåva genom handpåläggning åt alla som trodde på deras ord, så träder också vi fram. Liksom apostlarna i kraft av sitt uppdrag mitt uppe i förföljelse och motstånd förkunnade med visshet att evangeliet är en Guds kraft som frälser var och en som tror och lyder, så förkunnar också vi det. Liksom apostlarna predikade att det för frälsning krävs tro på Herren Jesus Kristus, dop till syndernas förlåtelse och mottagande av den Helige Anden genom handpåläggning av dem som är vederbörligen bemyndigade, så predikar också vi det. Liksom apostlarna blev vittnen om Herren Jesus Kristus genom den Helige Andens kraft och trofast förde ut hans evangelium till icke-judarna, så har vi genom samme Helige Ande blivit vittnen om honom, och eftersom vi har kallats med samma gudomliga och heliga kallelse tar vi också på oss samma ansvar.

Genom att ta på oss det här ansvaret tar vi på oss alla de plikter som ett Kristi sändebud har och blir ansvariga för våra egna handlingar och för hur vi använder gåvor, talanger och förmåga som Herren har gett oss.⁶ [Se förslag 2 på sidan 190.]

Medlemskap i kyrkan är ett kall att hjälpa andra till frälsning

När Herren kallar en person eller en grupp ut ur världen är det inte alltid i avsikt att gynna just den personen eller den gruppen. Herren har inte för ögonen bara det fåtal människors frälsning som kallas sista dagars heliga ... utan alla människors frälsning, både levande och döda. När Herren kallade Abraham gav han honom vissa löften om den härlighet som han och hans efterkommande skulle få, och i de här löftena finner vi följande anmärkningsvärda ord: att i honom och hans avkomma skulle alla jordens folk bli välsignade [se 1 Mos 22:15–18; Abraham 2:9–11] ... Herrens plan var att välsigna inte bara honom och hans efterkommande utan jordens alla familjer

När Jesus kom var det inte som ett offer i enbart Israels intresse, för Abrahams, Isaks och Jakobs efterkommande, utan i hela människosläktets intresse, för att i honom alla människor skulle kunna bli välsignade, för att i honom alla människor skulle kunna bli frälsta. Hans mission var att sörja för att hela människosläktet och inte enbart Israel skulle kunna få det eviga evangeliets förmåner, inte enbart de som bor på jorden, utan också de i andevärlden ...

Vi har samma prästadöme som Jesus hade och måste göra det som han gjorde: offra egna önskningar och känslor. Kanske inte lida martyrdöden som han, men vi måste göra offer för att kunna utföra Guds avsikter och vara världens frälsare, annars är vi inte värdiga det heliga prästadömet. Gud vill göra oss till frälsare inte bara för de många som bor på jorden nu utan också för många i andevärlden. Han ger oss inte bara möjlighet att frälsa oss själva, utan gör oss också dugliga att hjälpa till att återlösa många av den Allsmåktiges barn.⁷ [Se förslag 3 på sidan 190.]

Varje kallelse och plikt är viktig i Herrens verk

Frågan är om vi inser vårt ansvar, om vi helt förstår det verks natur som vi har åtagit oss att utföra. Ibland får jag den uppfattningen att somliga av våra bröder, äldster i Israel, är alltför snara och villiga att dra sig undan de plikter som åvilar dem på grund av förbunden de slutit. Den tro som de en gång hade tycks nästan helt förbrukad, och de verkar slå sig till ro och vara stillsamt belåtna med att vara medlemmar i kyrkan blott till namnet.

Det finns andra som tror att eftersom deras namn inte är vittbekanta, eftersom kanske ... deras levnads sfär är liten och trång, att det därför inte spelar någon större roll vilka vanor de lägger sig till med eller vad slags föredömen de är för bröderna. Men om de hade förtroendeposter och till exempel var kyrkans president eller dennes rådgivare eller tillhörde de tolvsvorum eller var högrådets eller högprästens eller sjuttios president, så skulle de anse det viktigt hur de betedde sig. Häri röjer de sin stora svaghet eller okunighet. Antingen är deras lampa på väg att slockna eller också insåg de inte vad de ingick när de tog på sig evangeliets plikter.

"Om du fullgör dina plikter så äger du något som världen varken kan ge eller ta ifrån dig."

Vi får i en av Frälsarens liknelser veta att himmelriket är likt en man som lämnade sin förmögenhet åt sina tjänare när han skulle resa utomlands. En gav han fem talenter, en annan två och en tredje en. Den som hade fått fem talenter gick och satte dem i omlopp och tjänade fem talenter till och fördubblade den andel som han hade anförtrotts, och den som hade fått två talenter tjänade på samma sätt två till. Men den som fått en talent gick och grävde ner den i marken och gömde sin herres pengar. Med all sannolikhet tyckte han att det ansvar han fått var så ringa att han inte kunde göra särskilt mycket, och därför ville han inte göra bruk av en sådan oetydlig talent. [Se Matt. 25:14–30.] Passar inte det här in på somliga av våra äldster? Någon av dem menar: ”Jag är bara snickare, eller skräddare, eller kanske bara en murarhantlangare, därför kan det

inte spela någon större roll hur jag uppför mig eller om jag ärligt fullgör mina plikter i min enkla sfär. Men det vore en *helt* annan sak om jag hade en ansvarsfull och framskjuten ställning.”

Stopp, min broder! Låt dig inte luras av sådana frestande tankar. Det är sant, du är kanske bara en murarhantlangare, men kom ihåg att du är en äldste i Israel, du är ett Herren Jesu Kristi sändebud, och om du fullgör dina plikter så äger du något som världen varken kan ge eller ta ifrån dig. Och du ansvarar inför Gud för hur ärligt du gör bruk av den talent som han har satt dig att förvalta, vare sig den är stor eller liten.

Du utövar ett visst inflytande, och hur ringa det än må vara så påverkar det någon person eller flera, och du hålls mer eller mindre ansvarig för följderna av det inflytande du utövar. Du är därför, vare sig du inser det eller ej, av betydelse inför Gud och människor, något som inte kan förbises och som du inte kan avlösas från om du önskar stödja det namn du bär.

Och vilka framtidsutsikter har den personen? Jag säger att om han ärar sin kallelse och visar sig vara trofast i fråga om det förtroende han fått, så är hans framtidsutsikter att få frälsning och upphöjelse i Guds rike lika goda som någon annans. Om han förstår sin ställning och lever därefter har han lika goda framtidsutsikter som någon annan människa som någonsin levt på jorden, från fader Adams dagar tills nu. Och det är lika viktigt för honom att uppföra sig väl i enlighet med den sfär han rör sig i som för någon som kanske kallats att verka i en högre ställning, eller med andra ord, som kanske satts till förvaltare över ett större antal talenter ...

Herren kräver inte lika mycket av den som bara har fått en talent som av den som har fått flera, utan kräver endast av honom alltefter vad han har fått. Alla bör därför spurras att utöka de talenter som var och en har. Den som bara har en talent bör göra bruk av den och inte gömma den i jorden, det vill säga, må den som kanske bara har getts ringa förmåga att utveckla sig inte beklaga sig över att naturen inte har varit lika generös mot honom som mot hans mer gynnade broder. Låt oss alla vara nöjda med vår lott i livet. Är den inte vad vi skulle önska, bör vi sträva att förbättra den med tillbörlig flit, och vi bör alltid vara tacksamma för vår jordiska tillvaro

och i all synnerhet för Guds ande som vi har fått genom att lyda evangeliet ...

Jag minns att jag läste en anekdot ... om en man som vunnit ryktbarhet på grund av sin vishet och patriotism men som på grund av andras avundsjuka gavs en tjänst som ansågs förödmjukande. Det sägs att när han påbörjade sin tjänstgöring han då yttrade följande tankvärda ord: "Om tjänsten inte gör heder åt mig så ska jag göra heder åt tjänsten." Vi skulle undvika många svårigheter och vårt tillstånd och vår situation skulle vara mycket mer hoppingivande, om vi alla gjorde heder åt det ämbete vi kallats att verka i. Vi får veta att Herren själv gjorde kläder åt våra urföräldrar, eller med andra ord: att han vid det tillfället var skraddare, och också att Jesus Kristus var snickare. Frälsaren måste ha varit en hedervärd och ärlig snickare, annars hade han aldrig förtjänat den ställning som han senare innehade. Om vi kunde få bröderna och systrarna att inse vikten av att verka ärligt och trofast i sina respektive ämbeten, så skulle många av de irritationer och besvär vi nu upplever kunna förhindras, och Guds verk skulle rulla fram med fördubblad hastighet och alla hans avsikter skulle förverkligas snabbare. Dessutom skulle vi som ett folk vara mer redo än vi nu är för uppenbarelser av hans vilja ...

Må Gud välsigna och hjälpa er, mina bröder och systrar, att alltid handla som förståndiga förvaltare över det som ni har anförtrotts.⁸ [Se förslag 4 på sidan 190.]

När vi tjänar Gud trofast, energiskt och gladlynt stärker han oss och hjälper oss till framgång.

Jag säger er: Människor bör tjäna Gud trofast, energiskt och gladlynt ... Det finns tillfällen då personer hamnar i omständigheter i vilka det är mycket svårt om inte omöjligt att ha en gladlynt inställning. Men de tillfällena är mycket få.⁹

Om vi vet att vår religion är sann, borde vi vara det hängivnaste folket på hela jorden för den sak som vi anslutit oss till. Eftersom vi vet eller borde veta att det evangelium vi har fått utlovar allt som våra hjärtan kan önska sig, om vi är trofasta, borde vi vara synnerligen trofasta, hängivna, energiska och målmedvetna i fråga om att

förverkliga Herrens avsikter och önskemål som han tid efter annan uppenbarar för sina tjänare. Vi bör inte vara ljumma eller försumliga i fråga om att sköta våra plikter utan av hela vår själ och kraft försöka sätta oss in i och förstå våra kallelser och det verk som vi deltar i.

När Jesus var på jorden befallde han sina lärjungar att gå ut och predika evangeliet utan börs eller lädersäck, att inte göra sig bekymmer för vad de skulle äta eller dricka eller vad de skulle klä sig med. De skulle helt enkelt gå ut och vittna om det som hade uppenbarats för dem. Genom att göra det försäkrade de sig om den Allsmäktiges välsignelser, och alla deras bemödanden åtföljdes av framgång. De kunde inte annat än lyckas, ingen makt kunde komma i vägen för dem och hindra dem från att ha den säkraste framgång, eftersom de gick ut i den Allsmäktiges väldiga kraft för att göra hans vilja, och det var hans sak att stödja och stötta dem och att tillhandahålla allt de behövde för att kunna lyckas. Genom att lyda Herrens befallningar försäkrade de sig om livets välsignelser och förmånen att få uppstå på den första uppståndelsens morgon, och de hade vissheten att ingen jordisk makt framgångsrikt skulle kunna bekämpa dem i deras arbete. Sådana framtidsutsikter hade jag också velat ha om jag vore i deras situation, eller i någon annan situation, ty för den eftertänksamme är föreställningen om en slutlig seger ytterst tilltalande vilken strävan det än är frågan om.

Men om apostlarna i stället för att göra det som de hade blivit befallda att göra hade fått för sig att de genom att göra något annat kunde uppfylla samma syfte, skulle de inte ha lyckats lika väl i sin verksamhet. Inte heller skulle de ha haft den visshet om framgång som utan tvivel var en källa till ständig glädje och tillfredsställelse i alla de prövningar och all den förföljelse de utsattes för.

Hade apostlarna eller de sjuttio på Jesu tid fått för sig att de kunde fullgöra de uppdrag de fått genom att bygga en ark som Noa gjorde eller spannmålsmagasin och lagra säd som Josef, då skulle de tagit grundligt miste.

Josef i Egypten kallades att utföra vissa plikter som ålades honom. Han kallades inte att predika evangelium utan börs eller

lädersäck utan att bygga spannmålsmagasin och att använda det inflytande han ägde hos kungen, adeln och Egyptens folk och lagra livsmedel inför en hungersnöd ... Men om Josef hade satt i gång att bygga en ark i stället, så hade han inte godtagits av Herren, inte heller skulle han ha räddat egyptierna eller sin fars familj. När Noa fick befallning att bygga en ark, antag att han då hade byggt spannmålsmagasin. Då hade han och hans familj inte blivit räddade. Så i fråga oss om själva, när det krävs att vi utför plikter ... vad det än kan krävas av oss att vi gör i den Allsmäktiges rike, så måste vi handla i enlighet med dessa krav och utföra plikterna, för att finna villigt öra hos vår Gud.¹⁰ [Se förslag 5 på sidan 190.]

Herrens verk är ibland svårt men skänker stor glädje.

Vi upplever åtskilligt i samband med det här verket som inte är angenämt, men verket skänker stor glädje. När vi ser tillbaka på vårt beslut att ägna oss åt sanningens sak och hålla våra förbund så känner vi stor glädje därför att andan i våra kallelser vilar mäktigt över oss. Utan den andan kan vi inte hålla jämna steg med Guds rike.¹¹

Vi bör förnya våra förbund inför Gud och de heliga änglarna, att vi med Guds hjälp ska tjäna honom mer trofast under påföljande år än vi gjort tidigare, att vårt privatliv och vårt liv utåt, våra handlingar och den anda och det inflytande vi utövar ska stämma överens med mottot "Guds rike eller intet". Jag hoppas ... att vi ska hänge oss helt åt att tjäna Gud och upprätta Sion på jorden, att arbeta ivrigt i sanningens och rättfärdighetens intresse på jorden tills det har blivit en glädje för oss att göra det, så att det blir en andra natur hos oss att tjäna Gud och hålla hans bud och lyda den celestiala lagen, så att vi får ha den Helige Anden i våra hjärtan i så hög grad att vi kan övervinna världen och så att den celestiala lagen blir fast förankrad i vårt sinne och i vårt handlande. Jag hoppas också att vi ska förstå oss själva och våra förmåner, så att vi i detta livet kan försäkra oss om en ansevärd del av de välsignelser som tillhör den celestiala lagen och vilka kan åtnjutas i den celestiala härligheten.¹² [Se förslag 6 på sidan 190.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

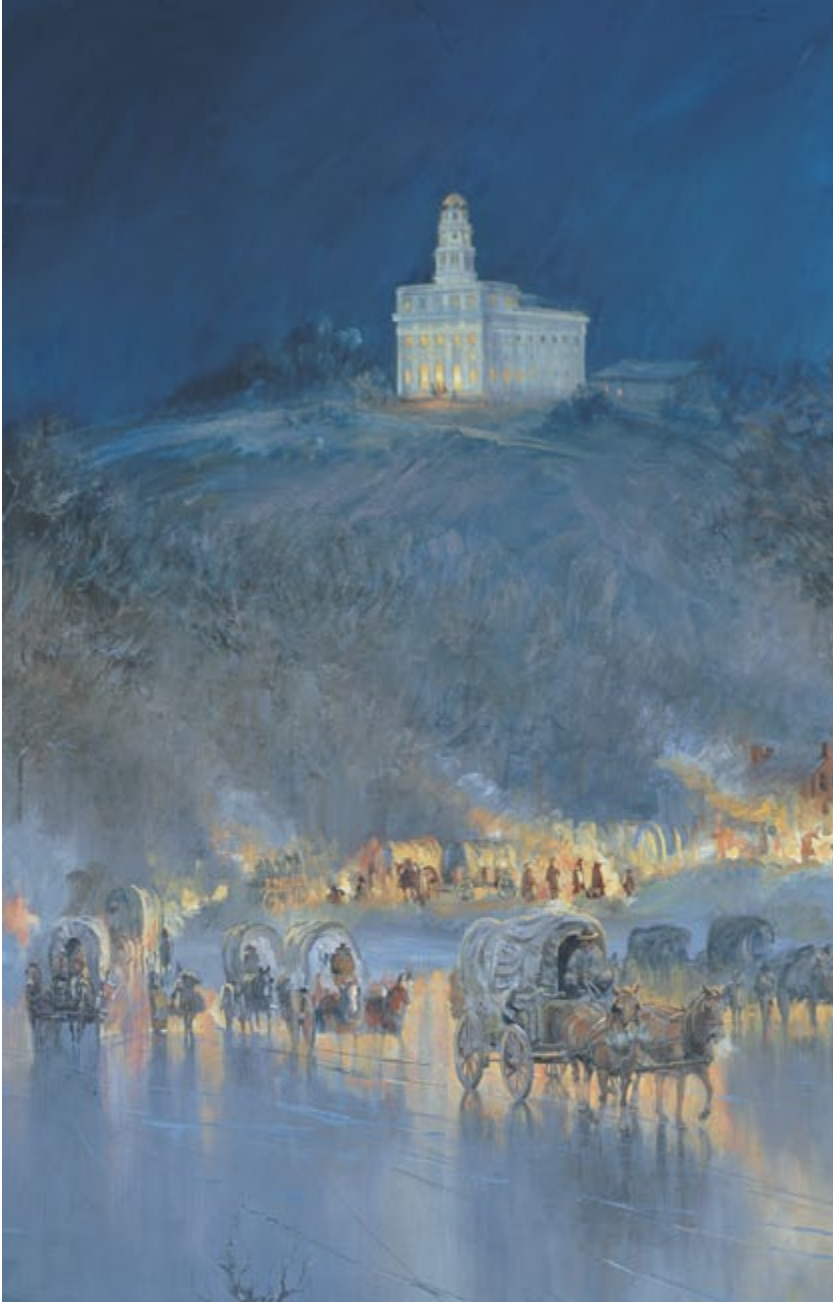
1. Läs skildringen på sidorna 181–182. Hur skulle du beskriva Lorenzo Snows inställning i fråga om att tjäna Herren? Fundera på vad du kan göra för att följa hans exempel.
2. Fundera över det avsnitt som börjar längst ner på sidan 183. Varför tror du medlemskapet i kyrkan medför så stort ansvar? Vad innebär det för dig att vara ett Kristi sändebud?
3. President Snow sade att våra kallelser i kyrkan är möjligheter att "hjälpa till att återlösa" Guds barn (sidan 184). Hur skulle den insikten kunna påverka hur vi tjänar i kyrkan?
4. President Snow sade att vi bör tjäna flitigt oavsett hur ringa vår uppgift tycks vara (sidorna 184–187). När upplevde du att någon ärade en till synes ringa kallelse eller uppgift?
5. Läs det nästa sista stycket på sidan 187. Hur påverkar tro, energi och gladlynthet vårt tjänande?
6. Läs sista avsnittet i kapitlet (sidan 189). När har du upplevt den glädje som tjänande i Herrens rike skänker? Hur kan vi finna glädje i vårt tjänande även då våra uppgifter inte är angenäma? Vad kan vi göra för att hjälpa barn och ungdomar att tjäna Herren trofast?

Skriftställen: Psaltaren 100:2; 1 Korintierbrevet 12:12–31; Jakob [MB] 1:6–7; 2:3; Mosiah 4:26–27; L&F 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Undervisningstips: "Lyssna uppriktigt på elevernas kommentarer. Ditt exempel kommer att uppmuntra dem att lyssna noga på varandra. Om du inte förstår någons inlägg, så säg till. Du kan säga: 'Jag är inte säker på att jag förstår. Kan du förklara det en gång till?' eller 'Kan du ge mig ett exempel på vad du menar?'" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64.)

Hänvisningar

1. Se Brigham Young, Heber C. Kimball och Willard Richards, "Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", *Millennial Star*, 15 jan. 1852, s. 25.
2. Se "Address to the Saints in Great Britain", *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 365.
3. "The Gospel in Malta", *Millennial Star*, 24 apr. 1852, s. 141–142.
4. "The Malta Mission", *Millennial Star*, 5 juni 1852, s. 236.
5. Se Jabez Woodard, "Italian Correspondence", *Millennial Star*, 18 sep. 1852, s. 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1877, s. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1883, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1877, s. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mars 1897, s. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mars 1868, s. 2.
11. *Millennial Star*, 29 okt. 1888, s. 690.
12. I Conference Report, apr. 1880, s. 81.

Innan de heliga lämnade Nauvoo slöt prästadömsledare förbund att hjälpa alla de heliga som ville emigrera.

”För att vi ska bli ett”

”Den Allsmäktiges röst kallade oss ut ur tillståndet av förvirring ... för att vi skulle förenas och ingå ett underbart broderskap där vi skulle älska varandra som oss själva.”

Ur Lorenzo Snows liv

Innan de heliga drevs bort från Nauvoo höll de ledande bröderna i kyrkan ett möte i templet. De slöt förbund att ”aldrig upphöra med [sina] ansträngningar, med alla de medel och det inflytande som stod till buds, förrän alla heliga som tvingades lämna Nauvoo skulle ha slagit sig ner på en samlingsplats för de heliga”.¹ President Brigham Young var fast besluten att hålla detta förbund. År 1849 inrättade han Ständiga emigrationsfonden, vilken byggde på principen att kyrkan lånade pengar till heliga som emigrerade med överenskommelsen att de skulle betala tillbaka lånen efter att ha kommit till Utah och fått arbete där.

President Young kallade äldste Lorenzo Snow och andra att samla in pengar till fonden. Det var svårt för äldste Snow att be de heliga om bidrag. De var fattiga efter att ha drivits från plats till plats innan de slog sig ner i Saltsjödalen. Han skrev i sin dagbok: ”När jag skulle samla medel från de heliga som efter att ha blivit rånade och utplundrade gjort en resa på över 160 mil och just slagit sig ner i ett obebottat och ödsligt hörn av den stora ’amerikanska öknen’, så var det ett allt annat än lätt uppdrag. Med ytterst få undantag hade de föga eller intet att avvara.” Men vart äldste Snow än kom gav de allt de kunde ge. Han sade: ”Mitt hjärta fylldes av stor glädje när jag överallt såg och upplevde ansträngningarna och beredvilligheten att ge av det ytterst lilla, frikostigheten och storsinnet mitt i fattigdom, det varmhjärtade mottagande jag fick också där armod rådde. En man insisterade på att jag skulle ta hans enda ko. Han sade att

eftersom Herren hade befriat honom och välsignat honom så att han kunde lämna hemlandet och komma till ett fredligt land, så kände han att han enbart gjorde sin plikt när han gav sin enda ko och gjorde vad han förväntade sig att andra skulle göra om rollerna var ombytta.”

Efter att ha samlat bidrag i norra Utah gjorde äldste Snow följande iakttagelse: ”De heliga hade öppna hjärtan, och med tanke på deras omständigheter gav de frikostigt och rikligt och — det behöver jag väl knappast säga — också glatt.²

Även om de hade lite att ge enskilt så blev deras förenade insats till välsignelse för många människor. Ständiga emigrationsfonden kom att vidgas utöver det ursprungliga syftet och hjälpte fler än enbart de kyrkans medlemmar som hade varit i Nauvoo. Den fortsatte i 38 år och hjälpte tiotusentals nyomvända i många olika länder att samlas med andra heliga. [Se förslag 1 på sidan 200.]

Lorenzo Snows lärdomar

När vi är förenade i evangeliet visar Herren världen sina egenskaper genom oss.

Jesus bad till sin Fader att de som Fadern hade tagit ut ur världen och gett honom skulle vara ett såsom han och Fadern var ett. Han säger: Jag ber att du ska ge dem samma kärlek som du har för mig, så att jag kan vara i dem och du i mig, för att alla ska vara ett. Det ligger något mycket viktigt i det här, och vi måste öva oss i det tills vi blir som Fadern och Sonen: ett i allt.³

Vi ser i de verser jag läste [Joh 17:19–21] att det är viktigt och nödvändigt att apostlarna är enade för att Herrens avsikter ska kunna sättas i verket i världen. För om inte apostlarna och de som trodde på dem var enade kunde världen inte tro på Frälsarens kallelse och avsikter. Därför bad Jesus till Fadern att alla som Fadern hade gett honom skulle vara ett liksom han och Fadern var ett, för att världen skulle tro att Fadern hade sänt honom. Det var det Herren ville åstadkomma genom Israel när han förde ut dem ur fångenskapen i Egypten. Han ville göra dem till ett enat folk, ett egendomsfolk, ett folk som Gud kunde ära och respektera, för att världen skulle tro och få de välsignelser som han ville ge dem,

eftersom hela människosläktet är hans barn. Om Israel hade uppfyllt hans krav så hade världen otvivelaktigt dragit stor nytta av det, och Guds avsikter hade mer fullständigt kunnat sättas i verket. Herren ville visa sina egenskaper, himlens egenskaper, och ville genom Israel utsträcka sin kärlek och sina välsignelser till hela människosläktet, men Israel ville inte lyda hans röst ...

Om det finns oenighet ibland oss, om vi är splittrade i andligt eller timligt avseende, kan vi aldrig vara det folk som Gud har avsett oss att bli. Inte heller kan vi någonsin bli redskap i hans hand att få världen att tro att det heliga prästadömet har blivit återställt och att vi har det eviga evangeliet. För att kunna sätta Guds avsikter i verket måste vi göra som Jesus: rätta vår egen vilja efter Guds vilja, inte bara i en sak, utan i allt, och leva på ett sådant sätt att vi bär Guds vilja inom oss.⁴ [Se förslag 2 på sidan 200.]

Enighet är livsviktig i kyrkan och i våra familjer

Vi bör ha större enighet ibland oss än vi har i dag. Det råder fullkomlig enighet i de tolv kvorum. Bör det inte råda fullkomlig enhet i det kvorumet? Säkerligen skulle alla svara: Jo, det bör råda fullkomlig enhet i de tolv apostlarnas kvorum ... Och det råder också fullkomlig enighet i första presidentskapet. Bör det inte göra det? Alla svarar: Naturligtvis bör det göra det. Och bör det inte råda fullkomlig enighet ibland de sju presidenterna för de sjuttio? Naturligtvis. Vi svarar alla jo. Bör det inte råda fullkomlig enighet i högråden i Sions olika stavar? Naturligtvis bör det göra det, och det finns ett sätt att åstadkomma den enigheten. Och detsamma gäller för de andra organisationerna och kvorumen. Bör det inte råda fullkomlig enighet i stavspreidentskapen? Naturligtvis, och om jag vore stavspreident så skulle jag inte få någon ro förrän jag uppnått enighet med mina rådgivare. Bör det inte råda enighet i biskopsråden? Visst borde det det.

Och vad är än viktigare? Bör det inte råda enighet i familjen? ... Jo, absolut. Och varför skulle någon man vara nöjd eller en make och familjefar få någon ro förrän han uppnått fullkomlig enighet, det vill säga, så fullkomlig enighet som möjligt? Och när det gäller den saken bör fadern bli så fullkomlig som en man någonsin kan

bli här i livet inför sin familj. Och hustrun bör bli så fullkomlig som en kvinna någonsin kan bli här i livet. Då är de förberedda och kan hjälpa sina barn att bli så fullkomliga som de vill och kan bli. Och fadern och modern bör vara mycket försiktiga. Hustrun bör aldrig inför barnen yttra sig respektlöst om sin make. Om hon anser att maken har handlat orätt (det kan han ha gjort) så bör hon aldrig prata om det inför barnen. Hon bör ta honom avsidet och vänligt nämna hans fel för honom, men aldrig yttra sig respektlöst om honom inför barnen. Detsamma gäller för fadern. Han har ingen rätt att yttra sig respektlöst om hustrun inför hennes barn. Jag ber att Gud ska ge maken och hustrun kraft och förstånd att ändra sig när det gäller sådant. Jag vet att många av de svårigheter som nu visar sig, den respektlöshet vi finner ibland ungdomar i fråga om prästadömet, härrör från svårigheter i familjekretsen. Modern har yttrat sig respektlöst om fadern inför barnen eller omvänt. Jag vet att det är så.⁵ [Se förslag 3 på sidan 200.]

Vi förenas när vi hjälper varandra att finna frid och lycka.

Vi pratar mycket om principen att älska vår nästa som oss själva. Vi pratar om den och funderar ibland över den, men begriper vi verkligen innebörden av den och inser att svårigheten ligger hos oss själva? Vi måste inse att vi måste handla efter vissa principer genom vilka vi kan förenas med varandra som ett folk, principer genom vilka våra känslor kan förenas med varandra, för att vi ska bli ett. Och det här kan aldrig åstadkommas om inte vissa saker görs, saker som kräver ansträngning från vår sida.

Hur skulle ni gå till väga för att förenas med varandra? Hur skulle en man kunna gå till väga för att förenas med sin nästa? Hur skulle två män som har med varandra att göra men utan att vara bekanta kunna gå till väga för att vinna varandras vänskap och tillgivenhet? Något måste göras, men inte bara av den ene utan också av den andre. Det vore inte rätt att en av dem fick göra allt själv. Det räcker inte att bara en av dem besvarar dessa känslor. Nej, för att de ska kunna bli ett i fråga om känslor och tillgivenhet krävs det att båda handlar ...

"Bör det inte råda enighet i familjen? ... Jo, absolut."

Något måste göras av [båda] parterna för att de ska vinna varandras vänskap och för att vi ska förenas med varandra som ett folk ...

Vidga ert sinne så att ni förstår och tänker på era vänners bästa, på dem som ni har runtomkring er, och om ni kan vara till nytta för era vänner så var det. Gör det, så ska ni upptäcka att ni snabbare får de saker ni behöver än om ni enbart ägnade tiden åt att skaffa er dessa saker utan tanke på era vänners bästa. Jag vet att det här är en bra och viktig princip ...

Vi måste inse att det är vår uppgift att lära oss att hjälpa vår omgivning finna frid och lycka, att aldrig tillåta oss att trampa vår nästas känslor och rättigheter under fötterna. Om en man går och trampar en broders rättigheter under fötterna, hur lång tid skulle det ta honom att förstöra det förtroende som ditintills hade funnits mellan dem? Och när det en gång förstörts hur lång tid tar det då att på nytt bygga upp den känsla som en gång fanns mellan dem? Det tar lång, lång tid. Det är det här vi ska rikta blicken på. Så känner jag det. I varje tanke, i varje rörelse, i varje fundering i det fördolda

ska vi tänka på vår omgivnings bästa och på att den precis som vi har rättigheter och förmåner. Det här bör vara stadigt förankrat i vårt sinne.

Ta till exempel en man som ständigt tänker på omgivningens bästa och låt honom ivrigt önska att hans bröder ska bli välsignade i fråga om allt de äger och har. Då skapar han på det här sättet lycka hos sig själv och hos omgivningen. Låt en man göra raka motsatsen och klandra och riva ner i stället för att vara till välsignelse och verka till förmån för andra. Gör han då samma framsteg? Förvisso inte.

Om vi känner att det är vår plikt att arbeta mer målmedvetet än tidigare på att vinna förtroende, om det står i vår makt att ge timliga välsignelser och förmåner, då bör vi göra det för att vinna omgivningens vänskap. Endast så och på inget annat sätt kan vi vara förenade med varandra och visa att vi hyser vänskapliga och broderliga känslor. Vi måste visa dessa känslor i våra handlingar ... i stället för att skaka hand med någon och säga Gud välsigne dig och sedan dagen därpå inte bry oss om det vi sade tidigare utan trampa hans ömmaste känslor under fötterna. ⁶

När en man inte är villig att göra uppoffringar för sina bröders skull, när han vet att han inkräktar på sina bröders känslor ... är den mannen inte uppriktig inför Gud. Och var är hans kärlek till sin broder?

När en broder inte är villig att lida för sin broder, hur ska han då kunna visa att han älskar sin broder? Jag säger att det är på grund av vår dåraktighet och svaghet som vi inte har tålmod med våra bröder utan genast hämnas om de inkräktar på våra rättigheter. Om de trampar oss på tårna så trampar vi genast på deras ... När jag ser en broder som någon försyndat sig mot och ser honom vända sig om och angripa den skyldige, då säger jag hur långt bort från pliktens väg har inte den brodern kommit, och jag säger till honom att du måste lära dig att behärska dig, annars kan du inte bli frälst i Guds rike. ⁷

Jag ska läsa några stycken ur Läran och förbunden:

”Mina lärjungar i forna dagar sökte sak mot varandra och förlät inte varandra i sina hjärtan. Och för detta onda led de bedrövelser och tuktades svårt.

Därför säger jag er att ni bör förlåta varandra, ty den som inte förlåter sin broder hans överträdelser är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom.” [L&F 64:8–9.] ...

Som jag läser här fanns det något som Frälsarens lärjungar inte åstadkom — de lyckades inte skapa den enighet i andligt och känslomässigt avseende som de borde ha haft. Herren tillrättavisade dem på grund av det. Herren kräver att människor ska förlåta varandra, ja, sjuttio gånger sju gånger. Och även om motparten inte ber om förlåtelse så ska vi förlåta ... Den som inte förlåter sin broder, får vi veta, på honom vilar den större synden, det vill säga, han är en större syndare än den som försyndade sig mot honom. Herren kräver att vi älskar vår nästa som oss själva, vilket kan vara rätt svårt i många situationer, ändå måste vi uppnå den graden av fullkomlighet, och det ska vi också göra.⁸ [Se förslag 4 på sidan 200.]

**När vi förenas med varandra i evangeliet
så tillväxer vi i ljus och intelligens och
förbereder oss för att bo i Guds närhet.**

Vi bör vara förenade liksom David och Jonatan och handla som de: med ett hjärta [se 1 Sam 18:1], ja, hellre bli av med en arm än att såra varandra. Vilket mäktigt folk vi skulle vara om vi befann oss i ett sådant tillstånd, och vi måste komma dithän, hur svaga våra vänskapliga känslor än må vara för tillfället. Jag säger er att den dagen kommer då vi måste vara förenade med varandra på det här sättet om vi någonsin ska få se Guds närhet. Vi måste lära oss att älska vår nästa som oss själva. Vi måste sysselsätta oss med det här, hur långt ifrån det vi än är för närvarande. Vi måste lära oss de här principerna och se till att de blir stadigt förankrade i vårt bröst. Jag ser det här tydligt, och det är skälet till att jag talar om de här sakerna på det sätt som jag gör, för jag vill inplanta dem i de heligas sinnen, för att de ska finnas där bland deras all dagliga känslor.⁹

Den Allsmäktiges röst kallade oss ut ur tillståndet av förvirring, vilket är Babylon, för att vi skulle förenas och bilda ett underbart

broderskap i vilket vi skulle älska varandra som oss själva. När vi avviker från det syftet så drar sig Guds ande bort från oss i proportion till avvikelsen. Men om vi fortsätter att fullgöra de förbund vi ingick när vi tog emot evangeliet så finns det en motsvarande tillväxt i ljus och sanning, och det är också en effektiv förberedelse för det som ska komma. Och tack vare vår trofasthet och vår trohet mot förbunden som vi slutit blir den grund vi står på lik himlens pelare — orubblig.¹⁰ [Se förslag 5 på sidan 200.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs Lorenzo Snows upplevelser i samband med Ständiga emigrationsfonden (sidorna 193–194). Vilka möjligheter har vi i kyrkan i dag att ge pengar eller förnödenheter och hjälpa andra? Hur hjälper det här oss att bli ett?
2. Begrunda president Snows lärdomar om varför Herren vill att vi ska vara förenade (sidorna 194–195). Varför tror du att det är sannolikare att andra får ett vittnesbörd om Herren och hans återställda kyrka när de ser att vi är förenade? Hur skulle deras känslor kanske förändras om de såg att vi är splittrade?
3. Studera avsnittet som börjar nedtill på sidan 195. På vilket sätt gäller det här i våra hem? Fundera på vad du kan göra för att uppmuntra till större enighet i familjerelationer.
4. Hur kan vi uppleva enighet i Hjälpföreningen eller i vårt prästadömskvorum även när vi har olika intressen och åsikter? (Se exempel på sidorna 195–196.) Hur har du vunnit på enighet i din familj? På enighet i kyrkan? På enighet i orten där du bor?
5. Varför tror du att kärleken till varandra kan göra oss till ett ”mäktigt folk”? Hur påverkar kärleken till varandra vårt sätt att leva? När du funderar över eller diskuterar de här frågorna gå då igenom de två sista styckena i kapitlet (sidorna 199–200).

Skriftställen: Psaltaren 133; Johannes 13:34–35; Romarbrevet 12:5; Mosiah 18:21; 4 Nephi 1:15–17; L&F 51:9; Moses 7:18

Undervisningstips: ”Den högsta, övertygande, omvandlande kraften i evangelieundervisning kommer till uttryck när en inspirerad lärare säger: ’Jag vet genom den Helige Andens kraft, genom att den Helige Anden uppenbarat det för min själ, att de lärdomar jag undervisat om är sanna’” (Bruce R. McConkie, *citerad i Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 43).

Hänvisningar

1. Citerad i Brigham Young, Heber C. Kimball och Willard Richards, ”Important from Salt Lake City”, *Millennial Star*, 15 apr. 1850, s. 120; se också Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 107.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 108.
3. *Deseret News*, 14 jan. 1857, s. 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1883, s. 1.
5. I Conference Report, okt. 1897, s. 32–33.
6. *Deseret News*, 11 mar. 1857, 3–4; i originalkällan anges sidan 3 felaktigt som sidan 419.
7. *Deseret News*, 14 jan. 1857, s. 355.
8. I Conference Report, apr. 1898, s. 61, 63.
9. *Deseret News*, 11 mar. 1857, s. 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.

Ett nutida fotografi av Piemonteregionen i Italien där äldste Lorenzo Snow var missionär i början av 1850-talet.

Prästadömet — ”för människosläktets frälsning”

”Det prästadöme vi bär har uppenbarats för människosläktets frälsning. Vi måste ha ett vaket sinne i fråga om prästadömet.”

Ur Lorenzo Snows liv

Äldste Lorenzo Snow ordinerades till apostel den 12 februari 1849. Åtta månader senare kallades han att grunda en mission i Italien. Han gav sig i väg den 19 oktober 1849 tillsammans med andra bröder som blivit kallade. De gjorde den långa resan till fots, till häst och med båt.

De anlände till Italien i juni 1850 och upptäckte där snart att invånarna i de större italienska städerna ännu inte var redo att ta emot evangeliet. Men ett folk som kallades valdensare tilldrog sig hans uppmärksamhet, och han inspirerades att börja verka bland dem. Valdenserna hade i århundraden bott i den avsides Piemonteregionen, en bergsdal strax söder om gränsen till Schweiz och öster om gränsen till Frankrike. De hade grundat sitt samfund utifrån en önskan om religiösa reformer och ägnade sig åt bibelstudier och ett liv i Frälsarens apostlars efterföljd.

Äldste Snow berättade att när han övervägde att predika evangeliet bland valdenserna så ”var det som om en ström av ljus plötsligt trängde in i mitt sinne”.¹ Men trots denna tillförsikt kände han att det vore oklokt att genast påbörja missionsarbetet, eftersom kyrkans fiender hade spritt skrifter bland folket med lögner om kyrkan.² Äldste Snow berättade: ”Eftersom jag kände att Anden ville att vi skulle börja långsamt och försiktigt så underordnade jag mig himlens vilja.”³

Även om missionärerna inte började predika omedelbart, såg äldste Snow till att traktat publicerades på italienska och franska. Dessutom skaffade sig han och hans följeslagare vänner i omgivningen. ”Vi försökte lägga en grund som skulle gagna oss i framtiden”, sade han, ”att i all stillhet, genom att odla omgivningens vänskap, bereda folkets sinnen på att ta emot evangeliet. Likväl var det besynnerligt, och det var inte lite prövande för mitt tålamod, att befinna sig veckor, ja, månader bland ett intressant folk utan att vara aktivt och offentligt engagerad i att förmedla de storslagna principer som jag kommit dit för att förkunna.”⁴

Valdensarnas inställning till kyrkan började ändras påtagligt efter att äldste Snow hade gett en döende pojke en prästadömsvälsignelse. Äldste Snow skrev följande i sin dagbok:

”6 sep. — I dag på morgonen riktades min uppmärksamhet på Joseph Guy, en pojke på tre år, vår värds yngsta barn. Många vänner hade besökt barnet eftersom det av allt att döma låg för döden. Jag besökte honom på eftermiddagen. Ja, döden var i färd med att förstöra hans kropp — hans tidigare friska gestalt var nu alldeles utmärglad, och det var bara genom noggrann iakttagelse som vi kunde upptäcka att han levde.”

Äldste Snow var orolig för lille Joseph Guy och bekymrad över motståndet mot att man predikade evangeliet och vände sig den kvällen till Herren för att få hjälp. Han erinrade sig senare: ”I flera timmar innan jag gick till sängs åkallade jag Herren om att hjälpa oss vid denna tidpunkt. De känslor jag hade vid det tillfället lät sig svårligen utplånas ur minnet.”

”7 sep. — I dag på morgonen föreslog jag ... att vi skulle fasta och dra oss undan till bergen och be. När vi gav oss i väg besökte vi pojken. Hans ögon rullade uppåt, hans ögonlock föll ner och slöts. Hans ansikte och öron var avmagrade och hade den marmorliknande blekhet som tyder på att slutet nalkas. Hans kropp var överdragen med dödens kallsvett och hans livskraft nästan förbrukad. Madame Guy och andra kvinnor snyftade, monsieur Guy hängde med huvudet.” Monsieur Guy viskade till äldste Snow och de andra missionärerna och sade: ”Han dör, han dör.”

Äldste Snow fortsatte: ”Efter en kort vila uppe på berget, där det var föga troligt att vi skulle störas, åkallade vi Herren i högtidlig bön och bad att han skulle rädda barnets liv. När jag begrundade den väg vi ville gå, de anspråk vi snart skulle komma med inför världen, betraktade jag denna situation som mycket betydelsefull. Jag känner inte till någon uppoffring som det är möjligt för mig att göra, som jag inte vore villig att göra för att Herren skulle uppfylla våra önskningar.”

När de återvände till familjen Guy den eftermiddagen gav äldste Snow pojken en prästadömsvälsignelse. De besökte familjen några timmar senare, den här gången hade Josephs far ”ett leende på läpparna av tacksamhet” och sade att pojken mådde mycket bättre.

”8 sep. 8. Barnet mår så bra att föräldrarna kunde vila, vilket de inte hade gjort på ett bra tag. I dag kunde de lämna honom och sköta sina angelägenheter.” När Josephs mor uttryckte sin glädje över att hennes pojke mådde bättre, sade äldste Snow: ”Det var himlens Gud som gjorde det här för dig.”

”Från den stunden började han bli bättre”, erinrade sig äldste Snow, ”och jag är innerligt tacksam mot vår himmelske Fader att jag kan säga att pojken efter några dagar steg upp och förenade sig med sina kamrater.”⁵

Efter den här upplevelsen kände äldste Snow att omständigheterna nu var så ”gynnsamma som man kunde förvänta sig” för att Herrens verk skulle gå framåt bland folket. Den 19 september 1850, på dagen elva månader efter att han hade rest hemifrån för att tjäna i Italien, sade han till sina följeslagare att de nu skulle ”påbörja [sin] offentliga verksamhet”. Än en gång gick de upp på ett berg, där äldste Snow invigde landet för predikandet av det återställda evangeliet.⁶

Äldste Snows ord till madame Guy — ”det var himlens Gud som gjorde det här för dig” — återspeglar hans undervisning om prästadömet under ett långt liv. Han påminde de heliga om att det är genom prästadömsbärarnas arbete som ”Guds härlighet och makt uppenbaras” till andras nytta.⁷ [Se förslag 1 på sidan 211.]

Lorenzo Snows lärdomar

Prästadsömsbärare är den Allsmäktiges budbärare, med myndighet som delegerats från himlen att utföra heliga förrättningar.

Vi, de sista dagars heliga, gör anspråk på att av Gud ha fått det eviga evangeliets fullhet. Vi gör anspråk på att vara i besittning av det heliga prästadömet: Guds delegerade myndighet till människan, och det är med det prästadömet som vi utför dess förrättningar på ett sätt som han godkänner.⁸

Varje människa som ödmjucar sig inför Gud och efter omvändelse blir nedsänkt i vatten till syndernas förlåtelse, får genom handpåläggning den Helige Andens gåva. Kan jag ge henne den? Nej, jag utför bara själva nedsänkningen till syndernas förlåtelse som en Allsmäktiges budbärare som delegerats myndighet. Jag sänker bara ner henne i vatten, vilket jag har myndighet att göra. Jag lägger bara händerna på henne för mottagandet av den Helige Anden, sedan bekräftar Gud från sin boning min myndighet, att jag är hans budbärare, och förlämnar den personen den Helige Anden.⁹

När [jag har] döpt personer och utfört det heliga prästadörets förrättningar så har Gud bekräftat de förrättningarna genom att sända den Helige Anden, vilken gav kunskap åt personerna som jag utförde förrättningarna för och övertygade dem om att myndigheten blivit delegerad från himlen. Och varje äldste som gått ut för att predika detta eviga evangelium och som verkat i enlighet med sin kallelse, i dess anda, kan bära samma vittnesbörd: att Guds härlighet och makt uppenbarats på ett övertygande sätt för dem som han utförde dessa heliga förrättningar för. Detta är vårt vittnesbörd, detta var den persons vittnesbörd [år 1830] som trädde fram och gjorde anspråk på att Gud hade gett honom myndighet att döpa andra till syndernas förlåtelse och lägga händerna på dem för mottagandet av den Helige Anden, vilket skulle ge dem kunskap från de eviga världarna om att han innehade den myndigheten. Denne person var Joseph Smith. Han förlänade den här myndigheten som han fått av heliga änglar åt andra personer som sändes ut för att vittna för världen att de som skulle ta emot dessa heliga förrättningar, skulle

*Prästadömets förrättningar och förbund blir till
välsignelse för alla trofasta medlemmar i kyrkan.*

få ett vittnesbörd från den Allsmäktige om att de här männen var bemyndigade att utföra dem. Detta är vårt vittnesbörd, och detta är mitt vittnesbörd inför detta folk och inför världen.¹⁰

Var i världen finner man en grupp präster som vågar resa samma anspråk som våra äldster gör? Var är den man eller den grupp av män som vågar träda fram inför världen och säga att de har bemyndigats av Gud att utföra bestämda förrättningar för folket, genom vilka dessa kan få uppenbarelse från Gud? Var och en som kom med en sådan lära skulle snart bli avslöjad om han var en bedragare. Han skulle försätta sig i en farlig situation och skulle snart bli upptäckt om han inte hade en sådan myndighet. Men våra äldster vågar göra ett sådant anspråk ... Gud har sänt sina heliga änglar från himlen och återställt myndigheten till människan att utföra evangeliets förrättningar.¹¹ [Se förslag 2 på sidan 211.]

Prästadömet hjälper oss att finna lycka i det här livet och evigheten igenom.

Prästadömet har återställts och har förlänats människan för att alla som vill vara goda och lyckliga, genom det här medlet också ska få den förmånen. Evangeliet lär oss hur vi blir stora, goda och lyckliga. Syftet med Kristi evangelium är att vi ska lära oss allt som är nödvändigt för vår nuvarande och framtida välgång.

Vi har de här målen för ögonen i dag och bör ständigt ha dem för ögonen. Tänk på de senaste tjugofem åren eller enbart de senaste tio åren. Många, många har tillhört kyrkan under den tidsperioden. Lägg märke till vad vi har åstadkommit. Vi ser nu längre och förstår mer och är därför bättre rustade för det som ska ske på jorden än vi var för tio, femton, tjuugo eller tjugofem år sedan. Vi vet hur vi ska vara till nytta, vet hur vi gör saker och ting så som de ska göras ...

Syftet med prästadömet är att göra alla [människor] lyckliga, att sprida kunskap så att de i sin tur ska göra alla delaktiga av samma välsignelser.¹²

Just därför har det heliga prästadömet blivit förlänat i vår tid, för att Guds heliga ska få vägledning och fullkomnas här, och i förhållande till hur vi uppnått intelligens i den här världen och redbarhet och trofasthet ... ska det upphöjda tillstånd vara som vi ska träda fram i bakom förlåten.¹³

Herren har sagt att han ska ge oss allt han har, och det i enlighet med den ed och det förbund som tillhör prästadömet [se L&F 84:33–44]. Ingen bör tvivla på vad Jesus säger, och han tillkännager, vilket vi läser i Johannes Uppenbarelse: ”Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron” [[Upp 3:21]. Kan något sägas som är större än det? Innefattar inte det här allt?¹⁴

Detta evangelium som vi har fått har uppenbarats från himlen, och det prästadöme vi bär har uppenbarats för människosläktets frälsning. Vi måste ha ett vaket sinne i fråga om det.¹⁵ [Se förslag 3 på sidan 211.]

De forntida apostlarna Petrus, Jakob och Johannes förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery melkisedekska prästadömet.

Rättfärdiga prästadömsbärare söker flitigt och energiskt efter andliga gåvor för att kunna tjäna andra.

Jag vill ge några råd, undervisning och uppmaningar till mina bröder i prästadömet. Ni har ett stort och heligt ansvar på era axlar inte bara i fråga om det här släktets frälsning utan också i fråga om många svunna släkten och många kommande. Immanuels rikes härliga baner som åter upprättats i världen måste vecklas ut i varje nation, rike och imperium. Den varnande rösten ... måste föras ut till alla folk. Ni är de som Herren har valt ut att göra detta, ja, ni är Josefs horn som ska stänga ihop folket [se 5 Mos 33:13–17]. Ni kan inte verka med iver nog, med flit nog för att ta reda på hur ni på bästa sätt — det sätt som mest gagnar människosläktet och er själva — ärar era heliga kallelser.¹⁶

Det finns män i den här kyrkan som har lika goda hjärtan och känslor som andra män någonsin haft, men som saknar tro och

energi och därför inte får det som det är deras förmån att kunna få. Om deras tro, energi och beslutsamhet skulle motsvara deras goda känslor och önsknings, deras ärlighet och godhet, skulle de vara mäktiga män i Israel, och sjukdomar och krämpor och den ondes makt skulle fly för dem som agnar för vinden. Vi säger att vi är ett bra folk och att vi inte bara håller stånd utan också gör stora framsteg i fråga om rättfärdighet. Utan tvivel är det så. Men jag vill betona för er, mina bröder och systrar, att det finns äldster bland oss som har getts andliga gåvor som skulle kunna komma till användning med den Helige Andens hjälp. Evangeliets gåvor måste utvecklas genom flit och uthållighet. Ibland när de forntida profeterna önskade någon särskild välsignelse eller någon viktig kunskap, uppenbarelse eller syn så fastade de och bad i flera dagar och till och med i veckor i det syftet.¹⁷

Mina unga bröder, när ni har motgångar, när det ser mörkt ut, gör då er plikt, så blir ni starka och kraftfulla män. Sjuka blir botade under era händer, onda andar flyr för er, döda står upp. Och allt som någonsin gjorts av män sedan Adams dagar kommer ni också att kunna göra genom Guds makt och med rätt iver.¹⁸

Vi måste ivrigt eftersträva renhet, dygd, äktenskaplig trohet, gudsfruktan, annars kan vi inte vinna kronan. Dessa principer måste införlivas med oss, vävas in i vår kropp och vårt sinne och bli del av oss, så att vi blir en tyngdpunkt, en sanningens, redbarhetens, rättens och barmhärtighetens källa, en källa till allt som är gott och stort, så att från oss ljuset, livet, kraften och lagen kan komma att leda, styra och hjälpa till att rädda en vilsegången värld och som Guds söner vara ombud för vår Fader i himlen. Vi väntar oss att vid uppståndelsen få utöva vårt prästadömes kraft, men den kan bara utövas i förhållande till hur vi uppnått dess rättfärdighet och fullkomning. Dessa kvalifikationer måste eftersträvas och förvärfvas. På uppståndelsens morgon kommer vi bara att vara i besittning av det vi förvärfvade här i världen! Gudaktighet kan inte *förlänas*, den måste *förvärfvas*, något som den religiösa världen märkligt, ja, sorgligt nog tycks vara omedveten om. Sträva efter att vara till nytta för andra så ska andra sträva efter att vara till nytta för er. Och den som vill vara stor måste sätta sig in i andras önsknings och behov och bli allas tjänare.¹⁹

Som Guds heliga, äldster i Israel, bör vi vara villiga att lägga ner tid och arbete, göra varje offer som krävs för att förvärva de andliga egenskaper vi behöver för att vara till stor nytta i våra olika kallelser. Må Herren fylla varje hjärta med insikt om vikten av allt detta så att vi flitigt och energiskt söker de gåvor och den förmåga som utlovas i det evangelium som vi lytt.²⁰ [Se förslag 4 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs skildringen på sidorna 203–205. Hur kan en bärare av melkisedekska prästadömet förbereda sig att ge en prästadömsvälsignelse? Vad kan vi alla göra för att förbereda oss att få en prästadömsvälsignelse?
2. Läs stycket nedtill på sidan 206. Hur uppenbaras Guds makt för oss genom prästadömet's förrättningar?
3. Hur hjälper prästadömet's förrättningar och välsignelser oss att finna lycka i det här livet? Hur hjälper de oss att uppnå evig lycka? Fundera över president Snows lärdomar på sidan 208 i samband med de här frågorna.
4. Gå igenom de andliga gåvor som president Snow på sidorna 209–211 uppmuntrade prästadömsbärare att utveckla. Vad tror du det innebär att utveckla en andlig gåva? Hur relaterar det här rådet till alla medlemmars strävan i kyrkan?

Skriptställen: Jakobs brev 5:14–15; Alma 13:2–16; L&F 84:19–22; 128:8–14; Trosartiklarna 1:3, 5

Undervisningstips: ... ”För att hjälpa eleverna förbereda sig på att besvara frågor, kanske du innan något läses eller framförs vill berätta för dem att du kommer att vilja höra deras åsikter. ... Du kan till exempel säga: ’Lyssna när jag läser det här avsnittet, så att ni kan berätta vad ni tycker är mest intressant i det.’ Eller: ’Se om ni kan förstå vad Herren säger oss om tro, när vi läser skriptstället’” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 69).

Hänvisningar

1. Se brev till Brigham Young, i *The Italian Mission* (1851), s. 11.
2. Se "Organization of the Church in Italy", *Millennial Star*, 15 dec. 1850, s. 371.
3. Se brev till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 14.
4. Se brev till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 14.
5. Citerad i "Organization of the Church in Italy", s. 371.
6. Se brev till Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 15.
7. I Conference Report, apr. 1880, s. 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, s 1.
9. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 598.
10. I Conference Report, apr. 1880, s. 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, Dec. 2, 1879, s 1.
12. *Deseret News*, 15 maj 1861, s. 81–82.
13. *Deseret Evening News*, 6 okt. 1880, s. 2; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll vid generalkonferensen i oktober 1880.
14. "The Object of This Probation", *Deseret Semi-Weekly News*, 4 maj 1894, s. 7.
15. I Journal History, 11 juli 1865, s. 2.
16. "Address to the Saints in Great Britain", *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, s 1.
18. I "Anniversary Exercises", *Deseret Evening News*, 7 apr 1899., s. 9.
19. "Address to the Saints in Great Britain", s. 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, s 1.

Ledarskap i kyrkan och osjälviskt tjänande

”Vi är era tjänare i Herren och vill er välgång och hela människosläktets välgång.”

Ur Lorenzo Snows liv

Från oktober 1840 till januari 1843 presiderade Lorenzo Snow över kyrkan i London med omgivning och vakade över prästadömsledare där. Ibland undervisade han dem personligen och ibland gav han råd brevledes. Mot slutet av sin mission i England skrev han brev till två ”presiderande äldster i grenar i London”, ledare som i stort sett fungerade som grenspresidenter gör i dag. I sitt brev berättade han om en upplevelse tillsammans med en annan grensledare i området.

Äldste Snow skrev att ledaren inte hade ”några yttre fel”. Mannen var ”ivrig att främja saken” och hade förmågan att se till att ”var och en var på sin plats och gjorde sin plikt”. Han var flitig och ”strävsammare i verket än de alla”. Men trots att mannen utåt sett var trofast hade grenen ständigt problem som tycktes kretsa kring honom. Äldste Snow försökte under en tid sätta fingret på problemet, och han tillrättavisade grenens medlemmar mildt för att de inte stödde sin ledare. Men sedan började han undra om ledaren ”kan-ske hade någon dold inre drivfjäder som han inte [var] medveten om, som även om den inte var synbar” på ett eller annat sätt ledde till svårigheterna i grenen. Äldste Snow berättade:

”Därför bad jag att Herren skulle ge mig urskillningens gåva i saken. Min bön besvarades och jag upptäckte att brodern hade något slags halvt dold självupphöjelsens ande i sig som styrde många av hans handlingar. Han kunde till exempel skicka i väg en broder till ett avtalat möte men hade en dold önskan att själv ta åt

*Trofasta ledare i kyrkan följer Herrens uppmaning till
Petrus: För mina får på bete.” (Joh 21:16-17)*

sig äran för mötet. Om brodern inte gick dit och mötet inte blev av så tillrättavisade han den försumlige, inte därför att Herrens verk kanske hade blivit lidande eller brodern gått miste om en välsignelse, utan därför att man inte hade åttlytt och därigenom visat ringaktning för honom. I [ett] fall när ett antal döptes av en broder så gladdes han storligen, inte så mycket därför att personer fördes in i förbundet, utan därför att det skedde under hans överinseende. Han önskade hemligt att inte någon under honom skulle äras såvida inte hans eget namn nämndes i sammanhanget.”

Äldste Snow gjorde iakttagelsen att om en grensmedlem lyckades med en uppgift men inte i varje detalj hade följt ledarens anvisningar, låg ”missunnksamheten ... på lur under det gillande som kom till uttryck”. Han fortsatte: ”Den här anden var dold, dess verkningar inte genast synbara men skulle komma i öppen dag om den inte hölls i schack. Det var en ond inre drivfjäder som till sist skulle göra brodern oanvändbar. Den vållade honom onödigt besvär när han utförde uppgifterna i sin kallelse, och var också en källa till ständigt obehag i hans sinne. Han var angelägen om att främja Guds sak men alltid på ett sådant sätt att man tydligt skulle se hans hand i allt. Han var ivrig att ge goda råd och anvisningar men noga med att alltid sätta hela sitt namn under dem.”

Äldste Snow skrev inte det här brevet för att brännmärka den lokale ledaren. Syftet med brevet var att hjälpa andra ledare att ”se, känna igen och undvika” den högmodsanke han beskrivit. Han varnade och sade att många ”som uppriktigt tror att de själva är helt fria från den här självupphöjelsens ande, till sin förvåning skulle upptäcka att det var den som drev på dem och fick dem att göra mycket av det de gör”.

Efter att ha kommit med den varningen, sade han: ”För att bli det som Gud önskar att vi ska bli, måste vi vänja vårt sinne vid att glädjas åt att se att det går lika bra för andra som för oss själva, glädja oss åt att se Sions sak stärkas oavsett med vilka händers hjälp Försynen låter det ske. Vårt hjärtas port måste vara stängd för avund när vi ser ett svagare redskap än vi kallas till större ära. Vi måste vara nöjda med att ära en lägre kallelse tills vi blir kallade till en högre, vara nöjda med att göra små saker och inte göra anspråk på att få äran att göra stora saker.” Han jämförde kyrkan med en

stor byggnad, med enskilda heliga som ingående delar i byggnaden och sade att vi ”aldrig ska känna att vi är för höga och resliga för att ibland fällas, kanthuggas och yxas till så att vi kan passas in i den plats som vi ska inta i den andliga byggnaden”.

Äldste Snow avslutade brevet med dessa ord: ”Om bara en presiderande äldste skulle försöka bli det som han kan och bör bli, göra sig av med själviska principer, alltid handla för sitt folks bästa, vara ödmjuk, inte försöka göra för mycket på kort tid eller vara för stor innan han hunnit växa, så skulle han aldrig vara rådlös hur han ska ära sin kallelse på rätt sätt, inte heller skulle han någonsin sakna Guds kraft att förverkliga hans avsikter.”¹ [Se förslag 1 på sidan 220.]

Lorenzo Snows lärdomar

Herren har gett sin kyrkas ledare ett gudomligt uppdrag: ”Var en herde för mina får.”

Må varje man i officiell ställning som Gud förlänat sitt heliga och gudomliga prästadöme tänka på vad Frälsaren sade till de tolv apostlarna strax innan han gick till Faderns närhet: ”Var en herde för mina får.” [Joh 21:16–17.] Och han fortsatte att säga det tills det bedrövade apostlarna att han uppmanade dem på det här sättet. Men han sade: ”Var en herde för mina får.” Det vill säga: ”Gå ut av allt hjärta, helga er helt och hållet åt min sak. Människorna i världen är mina bröder och systrar. Jag känner starkt för dem. Ta hand om mitt folk. Var en herde för min hjord. Gå ut och predika evangelium. Jag ska belöna er för alla era uppoffringar. Tro inte att ni kan göra ett för stort offer för att utföra det här verket.” Han uppmanade dem innerligt att utföra detta verk. Och nu uppmanar jag alla som bär detta prästadöme, de presiderande stavsämbetsmännen och biskoparna och högrådet, att gå ut och vara en herde för hjorden. Intressera er för dem ... Verka för dem. Tänk inte på hur ni kan öka ert personliga anseende. Då ska Gud ge er uppenbarelse på uppenbarelse, ingivelse på ingivelse och lära er hur ni tillförsäkrar de sista dagars heliga välsignelser i timligt och andligt avseende.² [Se förslag 2 på sidan 220.]

Ledare och lärare har kallats att följa Frälsarens exempel och tjäna kärleksfullt, inte att upphöja sig själva.

Varför kallas [en] man till president i en grupp? Är det för att han ska skaffa sig inflytande och sedan använda det inflytandet till att upphöja sig själv? Nej, tvärtom, han kallas att verka i en sådan ställning enligt samma princip som Guds Son gjorde när prästadömet gavs till honom: genom offer. För sin egen skull? Nej, för gruppens bästa som han presiderar över. Kan det komma att krävas av honom att han offrar sig själv på korset som Frälsaren gjorde? Nej, men att han blir sina bröders tjänare, inte deras herre, och verkar för deras välgång och bästa. Inte för att för sin egen del och för familjens och släkt och vänners del utöva det inflytande han fått, utan för att högakta alla sina bröder, som har rättigheter liksom han har, och sträva att vara till välsignelse och nytta för alla alltefter de gåvor och den värdighet de må ha och på så vis hos sig själv utveckla den faderskänsla som alltid finns i Faderns bröst ...

Alla som predikar bland [de] heliga bör inse varför de fått prästadömet, bör veta och helt förstå varför de kallats till ett visst ämbete, nämligen för att de skulle verka i vår Mästares anda som var allas tjänare, så att de lär sig att med samma tillgivenhet tänka och sätta värde på allas välgång liksom sin egen ... Då förstår de den djupare innebörden av de två stora buden, på vilka Frälsaren sade att ”hela lagen och profeterna [hänger]”, nämligen att älska Herren av hela vår förmåga och kraft, av hela vårt förstånd, och vår nästa som oss själva [se Matt 22:37–40].³

Be en bön innan du [undervisar], enligt följande: Be Herren att du ska kunna säga något i ditt tal som gagnar dem du vänder dig till. Tänk inte på om det blir något som ger dig ära eller inte, tänk bara på att du har fått i uppgift att hålla tal och att åhörarna önskar höra något som blir till nytta för dem. Detta kan bara komma från Herren. Oroa dig inte över om ... de som lyssnar på dig ska säga att du höll ett vackert tal. Ägna inte en tanke åt det utan gör dig av med all själviskhet som kan finnas i ditt sinne, så att Herren kan inge dig något som blir till nytta för människorna.⁴ [Se förslag 3 på sidan 220.]

"Förmåga är något som vanligtvis är utspritt på många och sällan återfinns hos en enda person."

Visa ledare uppskattar andras förmåga och ger dem tillfällen att tjäna.

När [en ledare] fått en plats i folkets hjärtan och de vet att han är ärlig och redbar, att han vill främja Guds verk och deras intressen, att han är villig att göra varje offer som kan komma att krävas av honom, då har [den ledaren] folkets förtroende. Men när han en gång äger detta heliga förtroende, vad kan han då göra för att de ska vara tillfreds? För de vill ju alla, mer eller mindre, att det hela tiden ska gå framåt. Låt den mannen kalla de dugligaste bröderna till hjälp och låt dem dela hans ansvar. Förmåga är nämligen något som vanligtvis är utspritt på många och sällan återfinns hos en enda person. Den behöver bara få möjlighet att utvecklas. Till den ene skulle han till exempel kunna säga: "Broder NN, du är mer lämpad att inneha det eller det ämbetet än jag", eller till den andre: "Du är den mest kvalificerade för den här avdelningen", och så vidare tills han fått fram allas förmåga. Genom ett sådant tillvägagångssätt skulle folkets förtroende för honom öka, inte minska.⁵ [Se förslag 4 på sidan 220.]

Det rätta sättet att leda är med ödmjukhet, genom föredöme och med stark känsla för andras välgång.

Det rätta sättet att styra de heliga är inte med auktoritär maktutövning, utan genom att tjäna dem, ödmjukt, klokt, vänligt, och undervisa dem, snarare genom föredöme än i teorin. Även om man vore vältalig som en ängel när man undervisade dem, så undervisar ens goda vanor, goda föredöme, ens handlingar mycket mer verkningsfullt, om de tydligt visar att man ständigt och helhjärtat har människornas bästa för ögonen.⁶

Om ni är lika trofasta och eniga som första presidentskapet och de tolv är trofasta och eniga, om ni följer oss som vi följer Kristus, ska det gå er väl. Vi är fast beslutna att göra vår plikt och tjäna Herren och arbeta för hans folks bästa och för att hans verk ska bli utfört. Vi är era tjänare i Herren och vill er välgång och hela människosläktets välgång.

Herren har inte utvalt de stora och lärda i världen att utföra hans verk på jorden. Det är inte de som fått sin utbildning vid ett universitet eller ett prästseminarium som Herren har utvalt att sköta sin kyrkas angelägenheter, utan enkla män som är hängivna hans sak, som är villiga att låta sig vägledas av den Helige Anden och som av nödvändighet vill ge Gud äran eftersom de vet att de ingenting kan göra av sig själva. Jag kan försäkra er, bröder och systrar, att jag inte hade någon som helst ambition att ta på mig det ansvar som nu vilar på mig. Hade det funnits ett redbart sätt att slippa undan hade man aldrig påträffat mig i mitt nuvarande ämbete. Jag har aldrig bett att få det, inte heller har jag någonsin bett någon av bröderna att hjälpa mig att få det. Herren uppenbarade för mig och bröderna att det var hans vilja, och jag har ingen önskan att dra mig undan ett ansvar eller avböja ett ämbete som Herren kräver av mig att jag ska inneha.⁷

Jag ska sträva efter att vara till nytta för er och för Guds rike. Jag ska tjäna er efter bästa kunskap och förstånd när det gäller sådant som kommer att gagna er i samband med den Allsmåktiges intressen. Det ska jag göra, Herren är min hjälpare.⁸ [Se förslag 5 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Hur skulle Lorenzo Snows brev till ledare i England (sidorna 213, 215–216) också kunna gälla oss? Vad kan till exempel bli följderna om vi har en "självupphöjelsens ande" i våra ämbeten i kyrkan? Hur ärar vi våra kallelser utan att ära oss själva?
2. Studera avsnittet som börjar mitt på sidan 216. Hur kan ledare vara "en herde för" Kristi hjord? Hur har kyrkans ledare varit "en herde" för dig? Vilka karaktärssegenskaper beundrar du hos de här ledarna?
3. Läs president Snows varningsord om självupphöjelse (sidan 217). Gå därefter igenom hela andra stycket på sidan 215. Varför bör vi titta närmare på våra motiv när vi tjänar? Begrunda i bön dina motiv till att tjäna i kyrkan.
4. Begrunda stycket på sidan 218. Hur påverkas en församling eller gren av att ledare låter andra medlemmar dela ansvar? Vad har du sett för resultat när medlemmar i kyrkan med olika förmåga och erfarenhet verkar för ett gemensamt mål?
5. President Snow sade: "Det rätta sättet att styra de heliga är inte med auktoritär maktutövning" (sidan 219). Vad kan bli följderna av auktoritär maktutövning av kyrkans ledare? Av föräldrar? Vad kan bli följderna av ödmjukt ledarskap?

Skriftställen: Matteus 6:24; 20:25–28; 23:5; Markus 10:42–45; Johannes 13:13–17; 2 Nephi 26:29; 28:30–31; Mosiah 2:11–19; 3 Nephi 27:27; L&F 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Undervisningstips: "Frågor som skrivits på tavlan före lektionen hjälper eleverna att börja tänka på ämnet redan innan lektionen börjar" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 93).

Hänvisningar

1. Brev från Lorenzo Snow till William Lewzey och William Major, nov. 1842, i Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, kyrkans historiska bibliotek.
2. *Deseret News*, 14 jan. 1880, s. 787.
3. *Deseret News*, 13 juni 1877, s. 290–291.
4. *Improvement Era*, juli 1899, s. 709.
5. *Deseret News*, 13 juni 1877, s. 290.
6. "Address to the Saints in Great Britain", *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 okt. 1898, s. 1.
8. I Conference Report, okt. 1898, s. 54.

"När en man har fått kunskap och insikt känner han sig manad att delge andra den. När en man blivit lycklig lär honom anden som han omges av att sträva efter att andra ska bli lyckliga."

Missionsarbete: ”Att nå fram till varje människohjärta”

”Det finns ett sätt att nå fram till varje människohjärta, och det är er uppgift att finna vägen till deras hjärtan som ni blivit kallade att gå till.”

Ur Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow döptes i Kirtland i Ohio, där han studerade hebreiska i en grupp tillsammans med profeten Joseph Smith och andra ledare i kyrkan. Han hoppades att en dag kunna studera på universitet på den amerikanska östkusten och skaffa sig ”klassisk bildning”.¹ Men när han arbetade för att nå det målet kände han hur han började dras mot ett annat mål. Han erinrade sig senare:

”Jag tog emot [evangeliets sanningar] av uppriktigt hjärta och var fast besluten att inte bli stående ... Jag började oroa mig för om det var rätt av mig, efter att ha tagit emot denna underbara kunskap, att förbli där jag var, utan att vittna om den. Unga män som blivit utsända som missionärer återvände och vittnade om de välsignelser de hade fått ... Jag började undra om jag inte i stället för att förbereda mig för att studera på college eller universitet på östkusten borde sätta i gång att vittna om det som Herren hade gett mig så stor kunskap om. Å andra sidan ville jag inte ge upp möjligheten att skaffa mig en utbildning, eftersom det ju varit mitt mål under lång tid och jag nu hade chansen och medlen att förverkliga det målet.”

Han brottades med sina känslor och vände sig därför till en trogen vän för att få ett gott råd: ”Jag talade om för honom vad jag ville, och han sade: ’Broder Snow, jag skulle inte ge någon annan det råd jag känner att jag ska ge dig under de här omständigheterna. I ditt ställe skulle jag göra som jag tänkt och skaffa

mig en utbildning.' Det var precis det jag ville att han skulle säga och hans ord glädde mig. Jag var nöjd och belåten under en tid, men när vintern kom och jag hörde de unga äldsterna vittna om hur de hade predikat evangelium med framgång, började jag tänka ännu mer på det. Herren hade gett mig kunskap om att han skulle komma till jorden och att det här krävde förberedelser. Han hade gett mig allt jag bett om och mer därtill, för dopet med den Helige Anden och den fullkomliga kunskap jag då fick var mer verklig och övertygande än nedsänkandet av mig i det kalla vattnet hade varit. Jag kände att det vilade ett ansvar på mig. Så jag slog igen mina böcker [och] lade latinet och grekiskan på hyllan."²

Efter att ha fattat det beslutet gick Lorenzo Snow 1837 ut som missionär till delstaten Ohio. Senare verkade han som missionär i Missouri, Illinois, Kentucky och återigen i Ohio, och därefter i England, Italien, Hawaii, nordvästra USA och delstaten Wyoming. När han var i England skrev han brev till sin faster och förklarade varför han varit villig att resa hemifrån för att verka som missionär: "Tänker jag på att jag är sju- eller åttahundra mil från mitt barndomshem och alla mina nära och kära, inställer sig lätt frågan: *Varför är jag här?* ... Jag är här därför att Gud har talat och låtit en profet träda fram genom vilken han återställt det eviga evangeliets fullhet med all dess makt, alla dess gåvor, förrättningar och välsignelser, med kungörelsen till alla folk: *'Omvänd er, ty himmelriket är nära.'* Jag har genom Guds försyn blivit kallad till sändebud för att föra ut det här budskapet till folken på jorden, och jag inser att jag har ett stort ansvar på mina axlar som jag inte kan fullgöra utan den Allsmäktiges hjälp."³

President Snow var alltid tacksam över att han fattade beslutet att tjäna Herren som missionär. I september 1901, vid 87 års ålder, sade han: "Jag gläder mig fortfarande när jag tänker tillbaka på mitt arbete som missionär. De känslor som de här alldeles särskilda upplevelserna framkallade har blivit en del av mitt innersta väsen."⁴ [Se förslag 1 på sidan 231.]

Lorenzo Snows lärdomar

Eftersom vi har fått evangeliets fullhet vill vi hjälpa andra att få glädja sig åt samma välsignelser.

När en man har fått kunskap och insikt känner han sig manad att delge andra den. När en man blivit lycklig lär honom anden som han omges av att sträva efter att andra ska bli lyckliga ... Kan en människa bli lycklig utan att ha kunskap om Kristi evangelium? ... Även om [människor] i världen försöker bli lyckliga på egen hand så kan de inte uppnå det de strävar efter. Det finns bara ett sätt för dem att bli lyckliga och det är genom att ta emot evangeliets fullhet som lär oss att inte vänta med att bli lyckliga tills vi kommit in i evigheten, utan sträva efter att vi och omgivningen ska få glädja oss åt den Allsmäktiges välsignelser redan här på jorden.

Vårt mål bör alltså vara: att lära oss hur vi är till nytta, att vara frälsare för vår nästa, att lära oss hur vi räddar dem, att delge dem kunskap om de principer som är nödvändiga för att de ska kunna uppnå samma grad av intelligens som vi själva har.⁵

Skaffa dig vänner i din omgivning eller välj ut en person och försök få fart på hans känslor, hans tro, hans sinne och hjälpa honom i hans livssituation. Försök att ge dem andlig insikt, och om de är syndare, försök då att frälsa dem från deras synder och befria dem ur fångenskapen, så att de kan få del av det ljus och den frihet som du har, för på så vis kan du göra gott mot dem, genom att använda den kunskap som Herren har gett dig.⁶ [Se förslag 2 på sidan 232.]

Missionärer är villiga att göra uppoffringar för att hjälpa andra komma till insikt om sanningen.

De heliga hade knappt slagit sig ner i dessa dalar [i Utah] förrän Herrens tjänare riktade deras uppmärksamhet på det stora missionsverk som det tillkom kyrkan att utföra.

Vi levde i armod, vi hade all möda i världen att göra området beboeligt, men vi kunde inte försumma den förpliktelse vi hade att sprida evangeliet utomlands, för Herren hade gett befallning om att evangelium skulle predikas i hela världen. Ett av bevisen på att detta

verk är gudomligt är att de sista dagars heliga trofast sökt utföra denna Herrens befallning också när man fördrivit och förföljt dem.

Vid kyrkans generalkonferens i oktober 1849, endast två år efter att pionjärerna hade kommit till [Saltsjö]dalen, blev ett antal äldster kallade att öppna missioner i olika delar av världen. Fyra av de tolv apostlarna utsågs att ta ledningen. Aposteln Erastus Snow kallades att åka till Skandinavien, aposteln John Taylor till Frankrike, jag till Italien och aposteln Franklin D. Richards till England, där vi redan hade en mission. Med tanke på den svåra situation vi befann oss i — våra familjer var nästan utblottade — var det här ett stort åtagande för oss, men Herren hade kallat och vi ville lyda oavsett vilka offer det skulle medföra.⁷

Vi helgar vårt liv som vi inte anser ha något värde för oss, för att världen ska förstå att det finns en Gud i de eviga världarna och att han har med människornas angelägenheter att göra. Världen övergår alltmer till känslor av otro eller vantro. Till och med bland de kristna finns det hundratusentals, även om de inte medger det, som tror att Gud inte har med människorna att göra, eftersom det inte är populärt att tänka så. Vi måste träda fram, vi måste göra offer för att människorna ska få tro och kunskap.⁸

När vi kallar våra unga missionärer att gå ut till jordens folk så överväger de det hela, och eftersom de har hört andras upplevelser som varit ute som missionärer i världen så är det nog inte det allra trevligaste för dem att räkna med att drabbas av de prövningar och svårigheter som de förstår att de måste gå igenom. Men dygd i det här fallet är att vara villig att gå ut och att rätta sig efter kraven.⁹

Det finns somligt i samband med en mission som kanske inte är enbart angenämt för våra unga äldster. De inser att de måste offra hemlivets behag, och de begriper att de kommer att verka bland människor som inte alltid finner glädje i det de har att säga till dem. Å andra sidan känner de att de är i besittning av det eviga livets frön, och om de kan finna en uppriktig man eller kvinna så ska Herrens ande verka i hans eller hennes hjärta och kanske tar de då emot detta härliga budskap som de har att framföra. Detta skänker missionärer glädje och tillfredsställelse. Dessutom ser de i den här erfarenheten en chans att tillägna sig sådant som blir till

"Bortse från era egna intressen, så får ni stor framgång och hela kyrkan ska påverkas av ert arbete."

stort värde för dem i framtida uppgifter. Det är sällsamt att bland alla de tusentals brev jag fått från dem som blivit kallade att gå ut som missionärer — för de mesta unga män — kan jag bara komma på ett enda fall när någon avböjde kallelsen. Varför är det så? Det beror på att odödlighetens och kärlekens ande, den Allsmäktiges ande, är över dessa unga äldster, och de har fått uppenbarelser som inspirerar dem att göra sådant som annars inget annat skulle kunna förmå dem att göra.¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 232.]

Missionärer bör aldrig glömma att de är himlens sändebud, överbringare av det glada budskapet.

Vi sänder ut våra äldster för att predika evangelium. Vem sänder ut dem? ... Israels Gud sänder ut dem. Det är hans verk. Ingen dödlig människa intresserar sig så för en äldstes framgång när han predikar evangelium som den Herre gör som sände ut honom att predika för det folk som är Herrens barn. De är hans barn från den andra världen och kom hit därför att han ville att de skulle komma hit.¹¹

Vi känner att ni [missionärer] ska ha stor framgång eftersom vi vet att ni har blivit kallade av Gud. Människors visdom kunde aldrig ha tänkt ut ett verk som detta. Jag förundras när jag tänker på dess storslagenhet. Jag kan säga att det är precis det verk som är nödvändigt nu, och jag känner att ni kommer att ägna er åt det med hela er själ. Utveckla den anda som Jesus gav uttryck för när han sade att han inte kunde göra något av sig själv utom det som Fadern hade sänt honom att göra [se Joh. 5:30].

Bry er inte om era svårigheter och skenbara förluster, bortse från era egna intressen, så får ni stor framgång och hela kyrkan ska påverkas av ert arbete.

Bry er inte om ointresset hos somliga där ni verkar och de små besvikelser ni får uppleva. Herrens ande ska vara över er och ni ska kunna väcka anden hos dem ni tjänar och övervinna deras likgiltighet ... ni ska kunna vara helt säkra på att ni utfört det verk som ni kallades att utföra ...

Ni har förlänats fullständig myndighet, men det är inget som ni behöver prata om. Ni ska upptäcka att det inte finns något behov av att prata om det. Herrens ande ska bekräfta er myndighet och människorna känna att ni har den. Den här bekräftelsen och känslan blir er myndighet.

Ni ska upptäcka att somliga tror att de vet mer än ni gör, men om ni gör er plikt som föreslagits, så ska de innan ni går känna att ni har lite mer än de har och att ni varit till välsignelse och hjälp för dem ...

Försök att vara sådana att de ni skickats till tycker att ni är sympatiska. Den ödmjukhet man iakttar hos er och Herrens ande som vilar över er kommer att visa att ni är kvalificerade att inneha den ställning som ni har kallats till. Försök att förstå den mänskliga naturen och handla därefter, för att alla ska bli lyckliga och allting angenämt ...

Det finns ett sätt att nå fram till varje människohjärta, och det är er uppgift att finna vägen till deras hjärtan som ni blivit kallade att gå till ...

Mitt hjärta manar mig att säga: Gud välsigne er. Ni kommer att bli avskilda innan ni ger er av, och vi ska be för er och vara djupt

intresserade av hur det går för er. Var ödmjuka. Ni kan påverkas av två motiv när ni ser på en åhörarskara. För det första, önskan att göra intryck på dem som vältalare, men sedan kommer frågan upp: Varför är jag här? För att så livets frön i hjärtat hos dina åhörare. Du bör be i ditt hjärta: "Herre, låt mig få göra det. Låt mig ha kraften genom din Ande att röra vid ditt folks hjärtan!" Allt en äldste behöver göra är att uppsända den här korta bönen. Det är allt du behöver göra. "Låt mig få säga någonting som kan rädda dessa själar!" Det här är det som första presidentskapet ... och alla dina bröder vill att du ska göra.¹²

Se till att koncentrera er på att putsa er andliga vapenrustning. Jag märker att när jag lägger mina jordiska angelägenheter åt sidan så är jag odelad i fråga om andliga ting. Be, bröder, och det skadar inte att fasta ... Skämta inte för mycket, akta er för att bedröva Anden. Jag upptäckte efter en vecka eller två på missionsfältet att det var möjligt för mig att glömma mitt hem. Guds ande stödde mig. Naturlighet och gladlynthet tilltalar Anden, men akta er för uppsluppenhet ... Fortsätt att be så att Guds ande kan vila över er, från hjässan till fotsulorna.¹³

Äldsterna som arbetar i vingården bör aldrig glömma att de är himlens sändebud, bärare av det glada budskapet till folken som inte känner Herren ...

När profeten Joseph Smith sände de första äldsterna utomlands förutsåg han mottagandet som de skulle få. Han talade om för dem att även om en liten del av befolkningen skulle ta emot dem såsom Guds tjänare, skulle den stora massan förkasta dem och inte bry sig om deras budskap. Det här har varit Guds tjänares lott ända från tidernas begynnelse. Vi måste nöja oss med frukterna av trofast arbete, även om bara ett fåtal genom vår medverkan får kunskap om sanningen ...

Jag hoppas innerligt och ber att ingen äldste på fältet ... ska glömma sig så till den grad att han faller offer för världens lockelser. Det enda säkra sättet att undvika dem är att sky allt ont, ja, blotta anblicken av det onda. De kommer att ställas inför frestelser i en eller annan form. Fienden till vår frälsning har gjort detta till sin uppgift, men Israels äldsters uppgift är att höja sig över frestelsen. För att lyckas med det måste de hålla sig obesmittade av världen ...

Om de utvecklar och vårdar missionärsandan och inser betydelsen av den höga kallelse som de fått genom Jesus Kristus och lever därefter, då kan de vara människors vägledare och frälsare och återspegla himlens ljus för dem och skilja sig från andra människor. Men om de går in på fiendens område och tar del av världens ande, då förlorar de sin styrka och blir som andra människor. Då duger de inte till någonting annat än att återvända hem och tömma sorgelbägaren, i likhet med andra som fallit. Och deras nära och kära ska sörja över deras tillstånd ... Om de ständigt söker sig till Herren i ödmjukhet, med blicken endast fäst på hans ära och härlighet, om deras hjärtans önskan är att människosjälarna ska bli frälsta, om de gör allt de kan för att uppnå deras frälsning, då ska de känna en obeskrivlig glädje i arbetet här på jorden och ska till sist med Fadern och Sonen få del av ting som är alltför stora och härliga för att vanliga dödliga ska kunna förstå eller begrunda dem.¹⁴ [Se förslag 4 och 5 på sidan 232.]

**Vi känner en stor glädje när vi hjälper
andra ta emot evangeliets fullhet.**

Vi räknar med att ... det för vår del ska krävas stort tålamod, stor tro och stor uthållighet för att fullborda det här verket. I städerna ... där tusentals till slut tog emot evangeliet, tillbringade vi i många fall månader med till synes fruktlöst arbete innan vi lyckades uppnå att man gav akt på och levde efter dessa principer ... I några [fall] måste vi kanske inte bara ägna månader utan till och med år, men vi är förvissade om att vi med tro, bön, gärningar och Herrens välsignelse till slut ska övervinna alla dessa svårigheter, till Guds ära och härlighet. Dessutom ska vi själva ha tillfredsställelsen av att veta att vi har *gjort vår plikt* och renat våra kläder från alla människors blod.¹⁵

Innan jag fortsatte till Italien besökte jag vid [ett] tillfälle Manchester, Macclesfield, Birmingham, Cheltenham, London, Southampton och South Conferences [i England]. ... Jag hade nöjet att få träffa många som jag hjälpt till att föra in i kyrkan [åtta år tidigare]. Jag behöver knappast säga att det var en sann glädje att få träffa dem igen. Det är alltid underbart att tänka tillbaka på den glädjen. Aposteln Johannes sade på sin tid: "Vi vet att vi har gått över från

döden till livet, ty vi älskar bröderna.” [1 Joh. 3:14.] Den kärlek som missionärsäldsterna känner för jordens alla folk, vilka är mer eller mindre främlingar för dem, och som folken känner för äldsterna som överlämnar evangeliets budskap till dem, är i sig vittnesbörd nog för att övertyga den som har ett uppriktigt hjärta om att dess källa är gudomlig och att Gud är med oss. Denna heliga känsla som den Helige Anden har väckt hos oss har redan åstadkommit att vi skiljer oss som grupp från resten av människosläktet. Det är den känsla som till sist ska förändra hela världen och övertyga de icke troende inte bara om att Gud är allas vår Fader utan också om att vi är hans vänner och tjänare.¹⁶

Jag har vigt mitt liv åt att tjäna Herren, jag har lagt mitt *allt* på offeraltaret för att kunna ära honom, göra hans vilja på ett sätt som behagar honom och sprida livets principer bland människorna. När jag blickar tillbaka på de gångna åren och ser hur Herrens hand på ett förunderligt sätt öppnade vägen för mig och skänkte mig framgång i allt som rörde dessa missioner, och detta långt utöver mina förväntningar, då känner jag mig extra sporrade att fortsätta framåt in i framtiden. Jag saknar ord för min djupa tacksamhet över hans välsignelser. Dessa bröder och heliga vars frikostiga själar och engagemang i Guds verk kommit till uttryck i synnerhet i deras tjänande som missionärer — måtte den Allsmäktiges välsignelser strömma ut över dem med samma frikostighet! Och när de senare i livet hör det underbara ljudet av tusentals, ja, tiotusentals bland dessa folk som lovprisar Gud för det uppenbarelsens ljus som de fick, så ska också de glädja sig åt att veta att de hade del i att åstadkomma denna återlösning.¹⁷ [Se förslag 6 på sidan 232.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Läs sidorna 223–224 och fundera på Lorenzo Snows svar på frågan: ”Varför är jag här?” Hur skulle den här frågan kunna påverka alla medlemmar i kyrkan med tanke på tillfällena att berätta för andra om evangeliet?

2. Fundera på president Snows råd i avsnittet som börjar överst på sidan 225. Tänk på hur du skulle kunna följa det här rådet och hjälpa någon att bli verkligt lycklig.
3. President Snow berättade om uppoffringar som han och andra gjorde för att kunna predika evangeliet (sidorna 225–227). Vad har du sett för exempel på uppoffringar som människor gjort för att berätta för andra om evangeliet? Varför tror du att man är beredd att göra sådana uppoffringar?
4. Den förvissning som kommer till uttryck på sidorna 227–228, hur skulle den kunna hjälpa en heltidsmissionär? Hur kan den hjälpa var och en av oss när vi berättar för andra om evangeliet? Hur skulle vi kunna använda de här lärdomarna och hjälpa någon som tvekar att gå ut som missionär?
5. När du går igenom president Snows råd på sidorna 228–230, fundera då på hur de kan tillämpas på alla medlemmars liv. Till exempel: Vad tror du menas med att ”bortse från sina egna intressen”? Hur skulle vi kunna ”nå fram till varje människohjärta”?
6. Läs sista stycket i kapitlet, där president Snow berättar om den varaktiga glädje som missionsarbete ger. När har du upplevt missionsarbetets glädje? Varför måste vi ibland ha tålamod innan vi får uppleva den här glädjen?

Skriftställen: Alma 26:1–8, 35–37; L&F 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Undervisningstips: ”Be deltagarna att välja ett avsnitt som de finner intressant och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valde samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig” (från sidan vii i den här boken).

Hänvisningar

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, kyrkans historiska bibliotek, s. 33; se också ”The Grand Destiny of Man” *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.
2. ”The Grand Destiny of Man”, s. 22.
3. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 48.
4. ”Letter from President Snow”, *Millennial Star*, 12 sep. 1901, s. 595.
5. *Deseret News*, 15 maj 1861, s. 82.
6. *Deseret News*, 11 mars 1857, s. 3; i originalkällan anges sidan 3 felaktigt som sidan 419.
7. I ”Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 aug. 1901, s. 8.

8. I "Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave", *Millennial Star*, 29 aug. 1887, s. 549.
9. I "Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant", *Millennial Star*, 20 juni 1895, s. 386.
10. I Conference Report, apr. 1901, s. 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 12 maj 1894, s. 637.
12. "Instructions to Missionaries", *Improvement Era*, dec. 1899, s. 126–129; Lorenzo Snow gav dessa råd till bröder som nyligen hade kallats att vara missionärer för Mutual Improvement Association [Gemensamma utbildningsföreningen]. Hans tal trycktes i *Improvement Era* med förklaringen att det var "fullt av nyttiga råd för varje arbetare i verket".
13. I Journal History, 9 apr. 1862, s. 4.
14. "Letter from President Snow", s. 595–596.
15. "The Malta Mission", *Millennial Star*, 5 juni 1852, s. 237.
16. "Letter from President Snow", s. 595.
17. "Address to the Saints in Great Britain", *Millennial Star*, 1 dec. 1851, s. 365.

President Lorenzo Snow vittnade om att evangeliet återställts genom profeten Joseph Smith.

Guds rike går framåt

”Alla som gör anspråk på att delta i [Guds] verk har till uppgift att fortsätta, att gå framåt ... Så länge det finns kvar ett steg att ta framåt, ska vi ta det steget.”

Ur Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow befann sig på uppdrag i östra USA när han 1844 fick veta att profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum hade dött martyrdöden. Han sade: ”Dödsbudet kom helt oväntat och fyllde mig med ousäglich häpnad och sorg.” Han följde anvisningarna från de tolv apostlarnas kворum och förberedde sig för att återvända hem till Nauvoo.¹

Han erinrade sig senare: ”På Josephs tid fanns det de som trodde att kyrkan inte kunde ha framgång om inte Joseph styrde dess öden, och när dagen kom då han skulle lämna den här världen som martyr och gå till andevärlden så var de heliga djupt oroade överallt i Guds rike. Det var helt oväntat. De visste knappt hur saker och ting då skulle utveckla sig. Ansvar att [leda kyrkan] föll på de tolv apostlarna kворum. Genom Guds välsignelser över dem och den inspirationens ande som bodde i dem, gick Guds rike framåt under den Allsmäktiges ledning.”²

Kyrkans andre president Brigham Young dog 1877 efter att ha lett kyrkan i 33 år. Äldste Lorenzo Snow, då medlem av de tolv apostlarnas kворum, upplevde än en gång en förändring i kyrkans jordiska ledning. Han sade senare att president Young ”avled nästan oväntat. De heliga var knappt beredda på det. Och ändå gick Guds rike framåt.”³

När kyrkans tredje president John Taylor dog 1887 tröstade äldste Snow de heliga och sade: ”Herren har ansett det lämpligt att kalla

bort vår älskade broder president Taylor från dessa skådeplatser för lidande och martyrskap, och kyrkan går fortfarande framåt.”⁴

År 1898, elva år efter att han vid John Taylors begravning hade försökt få de heliga att känna tillförsikt, skulle Lorenzo Snow själv komma att behöva den tillförsikten inför framtiden. Han var president i de tolv apostlarnas kворum vid det tillfället. President Wilford Woodruff var kyrkans president och klen till hälsan. President Snow visste att han enligt fastställd successionsordning skulle presidera över kyrkan om han levde längre än president Woodruff. En kväll kände han sig särskilt nedtyngd vid tanken på den möjligheten: Han ansåg sig inte vara uppgiften vuxen att leda kyrkan. Han drog sig undan till ett rum i templet i Salt Lake City för att be. Han bad Gud att skona president Woodruffs liv, men han lovade samtidigt att han skulle fullgöra varje plikt som Gud fordrade av honom.

President Woodruff dog den 2 september 1898, inte långt efter att president Snow hade bett så innerligt i templet. President Snow befann sig i Brigham City, omkring tio mil norr om Salt Lake City, när han fick dödsbudet. Han ordnade så att han kunde ta tåget till Salt Lake City samma kväll. Efter ankomsten gick han återigen till ett enskilt rum i templet för att be. Han sade att han kände sig otillräcklig men också att han var villig att göra Herrens vilja. Han bad om vägledning och väntade på ett svar, men utan framgång. Så han lämnade rummet.

När han kom ut i en stor hall fick han det svar — och den tillförsikt — han sökt. Framför honom stod den uppståndne Frälsaren, som talade om för honom vad han skulle göra. President Snow berättade senare om den här upplevelsen för sitt barnbarn Alice Pond. Alice skrev ner samtalet som hon haft med sin farfar i templet i Salt Lake City.

”Jag gick flera steg framför farfar i den stora korridor som leder till det celestials rummet när han bad mig stanna och sade: ‘Vänta lite, Allie, jag vill berätta något för dig. Det var precis här som Herren Jesus Kristus visade sig för mig vid tiden för president Woodruffs död. Han sade till mig att jag genast skulle omorganisera kyrkans första presidentskap, att inte vänta som man gjort vid tidigare presidents bortgång, och att jag skulle efterträda president Woodruff.’

”Sedan kom farfar ett steg närmare, räckte ut vänster hand och sade: ’Han stod precis här, omkring en meter över golvet. Det såg ut som om han stod på en platta av massivt guld.’

Farfar berättade för mig vilken majestätisk person Frälsaren är och beskrev hans händer, fötter, ansikte och vackra vita skrud, att allt var så lysande vitt att han knappt kunde titta på honom.

Sedan kom [farfar] ännu ett steg närmare och lade högra handen på mitt huvud och sade: ’Jag vill att du ska komma ihåg att detta är din farfars vittnesbörd, att han med sin egen mun talade om för dig att han verkligen såg Frälsaren här i templet och talade med honom ansikte mot ansikte.’”⁵

President Snows möte med Frälsaren var en helig bekräftelse på något han hade vetat i många år: att Jesus Kristus är kyrkans överhuvud. Den här sanningen inspirerade president Snow att ofta vittna om att kyrkan skulle fortsätta gå framåt trots motstånd. Han uttryckte sin tacksamhet över förmånen att få ta del i Herrens verk och dess framåtskridande i de sista dagarna. Vid generalkonferensen i oktober 1898 då han blev inröstad som kyrkans president, sade han: ”Låt oss besluta i våra hjärtan och vittna för Herren i vårt innersta att vi ska vara ett bättre folk, ett enigare folk vid nästa konferens än vi är i dag. Varje man och kvinna som närvarar vid denna högtidliga församling bör ha den inställningen och fatta det beslutet. Jag känner i hjärtat att jag ska försöka vara mer hängiven än jag varit i det förflutna när det gäller att främja Guds rikes intressen och förverkliga hans avsikter.”⁶ [Se förslag 1 på sidan 243.]

Lorenzo Snows lärdomar

Herren har som profeterats återställt sin kyrka på jorden.

Som Guds tjänare vittnar jag om att hans vilja uppenbarades på 1800-talet. Det skedde genom hans egen röst från himlen, genom hans Sons personliga uppenbarelse och genom heliga änglars betjäning. Han befäller alla människor överallt att omvända sig, att vända om från sina onda vägar och orättfärdiga önskningsar, att bli döpta till syndernas förlåtelse, så att de får ta emot den Helige Anden och får umgänge med honom. Han har inlett det

återlösningsverk som alla heliga profeter, vise och siare av varje ras talat om i alla tidsåldrar.⁷

Mormonismen, som man ibland kallar de sista dagars heligas sanna religion, påstår inte att den är någonting nytt, förutom för detta släkte. Den förklarar sig vara den ursprungliga frälsningsplanen som upprättades innan världen var till och som Gud uppenbarat för människan i olika tidsåldrar. Vi tror som ett folk att Adam, Enok, Noa, Abraham, Mose och andra forntida värdiga män i tur och ordning hade den här religionen under en rad tidsutdelningar ... Mormonismen är kort sagt den ursprungliga kristna tron som nu har återställts, det forntida evangeliet som förts tillbaka, den här gången för att inleda den sista tidsutdelningen, bli inledningen på tusenårsriket och avsluta återlösningsverket vad beträffar den här planeten.⁸

Vi ser den Allsmäktiges hand upprätta ett rike som ska växa och utbredas tills det uppfyller hela jorden [se Dan. 2:44], när ljus och intelligens ska vara så vitt spridda att ingen ska behöva säga till sina medmänniskor: "Lär känna Herren, ty alla ska känna honom från den minste bland dem till den störste" [se Jer. 31:34], och när Herrens ande ska vara utgjuten till den grad över allt kött att deras söner och döttrar ska profetera, deras gamla män ha drömmar, deras unga män se syner [se Joel 2:28] och ingen ska göra något ont eller förstöra något på hela Guds heliga berg [se Jes. 11:9].⁹ [Se förslag 2 på sidan 243.]

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är byggd på säker grund och ska fortsätta att gå framåt trots motstånd.

Bröder och systrar, Gud har upprättat sin kyrka och sitt rike på jorden till nytta och välsignelse för människosläktet, för att leda dem på sanningens väg, för att bereda dem för upphöjelse i hans närhet och för sin egen och sitt rikets ankomst i härlighet. Hans avsikter ska förverkligas trots allt det motstånd som onda människor och mörkrets makter kan uppbringa. Allt som är i vägen för det här verket kommer att avlägsnas. Ingenting kan stå emot hans makt, allt som han har beslutat kommer att fullbordas in i minsta detalj. Guds kärlek till sitt folk består och de ska segra med hans makt.¹⁰

"Bröder och systrar, Gud har upprättat sin kyrka och sitt rike på jorden till nytta och välsignelse för människosläktet."

Kan det här riket någonsin förgöras? ... Man kan lika gärna försöka plocka ner stjärnorna från himlavalvet eller månen eller solen från dess bana! Det är omöjligt, för det är den Allsmäktiges verk.¹¹

Guds rike går framåt med kraft och makt och med storslagen och lysande framgång.¹²

Det här verket är byggt på säker grund, det står på evighetens klippa ... Oavsett vem som går vilse och lider skeppsbrott i tron, kyrkan fortsätter.¹³

Denna kyrka består eftersom den har en fast grund. Den är inte människors verk, den är inte resultatet av människors studium av Nya testamentet eller Gamla testamentet, av kunskaper som vi förvärvat på universitet eller prästseminarier, utan det har kommit direkt från Herren. Herren har visat oss den genom uppenbarelsens princip, genom den Helige Andens ljus, och varje människa kan få samma ande ...

Han ger oss kunskap om vad vi ska göra, så att vi hellre offerar livet än att handla i strid med den kunskapen. Han öppnar det celestials rikets hemligheter för oss och låter oss ständigt få veta sådant som vi inte visste. Och den här kunskapen och intelligensen fördjupas mer och mer hos oss ...

Vi har för stor kunskap för att man ska kunna hindra oss i våra avsikter. Låt dem hållas som vill förfölja och tillintetgöra mormonismen ... Vårt verk är att växa till i kunskap om Gud, att hålla Guds bud, att vara trofasta, att fortsätta att växa till och bli allt fullkomligare med stigande ålder.¹⁴ [Se förslag 3 på sidan 243.]

Vi är Guds folk och han beskyddar oss när vi går framåt och gör allt han fordrar.

I många fall ... när Guds folk hotades av snar undergång och det inte tycktes finnas någon möjlighet att undkomma ... så öppnades plötsligt en möjlighet för dem vilken beretts för att avvärja den hotande förgörelsen. Så var det när Mose ledde israeliterna. När de kom till Röda havet och hotades att förgöras av egyptiernas här bakom dem, tycktes det inte finnas något sätt att undkomma, men

just i det ögonblick när räddning behövdes så kom den, och de blev räddade [se 1 Mos. 14:10–25].

Så har det varit och så kommer det alltid att vara i vårt fall. Även om vi kan tyckas stå inför stora svårigheter så kommer vi alltid ges en möjlighet att undkomma om vi själva fullgör de plikter som åvilar oss som Guds barn. Men det kan bli nödvändigt i framtiden — det är det jag vill ha sagt — att några heliga agerar som drottning Ester gjorde, att de är beredda att offra vad som än fordras av dem för att kunna rädda de sista dagars heliga.

För det första bör vi veta att vi är Guds folk ... Det är vår uppgift att stiga fram som Ester gjorde och vara beredda att riskera allt för att rädda Guds folk. Hon sade: ”Skall jag gå förlorad, så må jag gå förlorad.” [Se Est. 4:3–16.] ... Men Guds folk går inte förlorat. Det ska alltid finnas en bagge som fastnat i ett snår till deras räddning [se 1 Mos. 22:13] ...

Herren har sagt: ”Jag har fastslagit i mitt hjärta att jag skall pröva er i allt för att se om ni förblir i mitt förbund ända till döden, så att ni kan befinnas värdiga. Ty om ni inte förblir i mitt förbund, är ni mig inte värdiga.” [Se L&F 98:14–15.] Vi har någonting att leva för, vi har allting att dö för. Men det finns ingen död i detta. Det finns frälsning och det finns liv om Guds folk — de som uppkallar sig efter Herren Jesus Kristus — håller hans bud och gör det som behagar honom. Det ingår inte i den Allsmäktiges planer att tillåta att hans folk förgörs. Om vi gör det rätta och håller hans bud så ska han rädda oss ur varje svårighet.¹⁵ [Se förslag 4 på sidan 243.]

Tiden är kommen att ödmjuka oss inför Gud och utföra det verk som han har anförtrott åt oss.

Alla som gör anspråk på att delta i hans verk har till uppgift att fortsätta, att gå framåt ... utan att knota, utan att bli manade därtill. Så länge det fortfarande finns ett steg att ta framåt, ska vi ta det steget.¹⁶

Tiden är kommen för de sista dagars heliga att ödmjuka sig inför den Allsmäktige ... Tiden är kommen för de sista dagars heliga att ta reda på vad de har förpliktat sig att göra. Tiden är inne för de sista dagars heliga att omvända sig från sina synder och dårskaper och

åkalla den Allsmäktige så att han kan hjälpa dem ... så att vi kan gå framåt och utföra det stora verk vi har anförtrotts.¹⁷

Vi deltar i Guds verk. Framtidsutsikterna är lysande, men låt oss alltid minnas i allt vi gör, att vi är Guds tjänare och gör hans vilja. Må vi inte göra någonting som förminskar vår redbarhet utan fortsätta att växa till i tro. Jag bör vara nöjd med att verka där Försynen har satt mig och fråga Herren vad jag kan göra för att bygga upp Guds rike på den platsen, och också be honom att hjälpa mig att kunna försörja min familj.¹⁸

Vi kan växa till i kunskap och makt och i vår förmåga att bygga upp Guds rike på jorden genom flit och ödmjukhet och genom att trofast hålla förbunden vi slutit.¹⁹

På grund av vår okunnighet — vi förstår inte till fullo Herrens vägar och avsikter — kan det tyckas som om vi på vår väg framåt i verket ibland kommer till en punkt när det tills vidare är stopp, men faktum är att något sådant inte ingår i planen, det kan det inte heller göra om folket fortsätter att sträva och förlitar sig på Guds löften ...

Må var och en trofast och flitigt hålla Guds bud och utveckla önskan att göra gott mot omgivningen. Och om vi inser att vi inte i allt har följt den inre rösten och gjort vår plikt, må vi då se till att bli rättsinniga i Guds och människors ögon så att vi är beredda på allt som kan inträffa. Vi ska fortsätta att bygga tempel och bönehus, fortsätta att undervisa [våra] barn och fostra dem i gudsfruktan, och vi ska alltjämt föra evangeliet till fjärran länder ...

Det här är Guds verk och han bestämmer och ger anvisningar om dess inriktning och utveckling på jorden. Det verket bör uppta våra tankar mer än någonting annat. Och om vi gör vår plikt då förblir vi orubbliga och fast beslutna i vårt syfte och visar världen vår tro och vår trohet mot de sanningens principer som Herren har uppenbarat ...

Det är mycket möjligt att Herren låter oss utsättas för svåra påfrestningar som kräver ett stort offer av hans folk. Frågan är: Kommer vi att göra det offret? Det här är den Allsmäktiges verk och de utlovade välsignelser vi hoppas på får vi först efter att ha bevisat att vi är trofasta, efter att ha bestått provet. Jag försöker inte säga något till detta folk om huruvida de i framtiden ska kallas att gå

igenom ett eldprov. Min fråga är: Är jag beredd att ta emot och på rätt sätt använda varje välsignelse som Herren har i beredskap för mig eller sitt folk? Eller, å andra sidan, är jag beredd att göra varje offer som han kan komma att fordra av mig? Jag ger inte en vittnen för en religion som inte förtjänar att man lever eller dör för den. Och jag ger inte mycket för en människa som inte är beredd att offra allt för sin religion.

Jag [säger] till alla och envar: Fortsätt framåt! så ska ni få bevittna den frälsning som Herren ska ge er. Stanna inte upp!²⁰ [Se förslag 5 på sidan 243.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Gå igenom skildringarna på sidorna 235–237. Vad tror du menas med att Guds rike går framåt? Vilka upplevelser har hjälpt dig att märka att Guds rike går framåt?
2. Mitt på sidan 238 nämner president Snow fyra profetior i Gamla testamentet. På vilka sätt går de här profetiorna i uppfyllelse i vår tid?
3. Studera president Snows lärdomar om att kyrkan går framåt trots motstånd (sidorna 240–241). Hur skulle de här lärdomarna kunna hjälpa oss när man förföljer oss på grund av vår tro? Hur har du handskats med motstånd mot ditt vittnesbörd?
4. Läs och fundera över tredje och fjärde stycket på sidan 241. När det fordras av oss att vi gör uppoffringar, vilken lärdom kan vi då dra av Esters exempel? Hur hjälper det oss i sådana situationer att ”veta att vi är Guds folk”?
5. I sista avsnittet i kapitlet uppmanar president Snow medlemmar att bygga upp Guds rike varhelst Herren har satt dem. Hur bidrar föräldrarnas arbete i hemmet till att bygga upp Guds rike över hela världen? Hur kan hemlärare och besökslärare bygga upp Guds rike?

Skrifställan: Matteus 24:14; Ether 12:27; Moroni 7:33; L&F 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Undervisningstips: ”Det hjälper ofta att börja tänka på nästa lektion så snart du har hållit den föregående. Du vet troligtvis mest om dem du undervisar och om deras behov och intressen när du nyss har träffat dem” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 97).

Hänvisningar

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 79–82.
2. I ”Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 aug. 1887, s. 549.
3. I ”Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, s. 549.
4. I ”Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, s. 549.
5. Alice Pond, i LeRoi C. Snow, ”An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, sep. 1933, s. 677; se också korrespondens mellan äldste John A. Widtsoe och Noah S. Pond, make till Alice Armeda Snow Young Pond, 30 okt 1945 och 12 nov. 1946, kyrkans historiska bibliotek. Alice var lite över tjugo, hade fått sin begåvning och var besegrad till sin make när president Snow i templet berättade för henne om den här upplevelsen.
6. I Conference Report, okt. 1898, s. 55.
7. ”Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1 jan. 1901, s. 5.
8. ”Mormonism’ by Its Head”, *Land of Sunshine*, okt. 1901, s. 252.
9. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 okt. 1898, s. 1.
11. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 598.
12. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, s. 609.
13. *Millennial Star*, 12 maj 1890, s. 293; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll vid generalkonferensen i april 1890.
14. I Conference Report, apr. 1900, s. 3–4.
15. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 juni 1882, s. 1.
17. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
18. I Journal History, 11 juli 1865, s. 2.
19. *Deseret News*, 15 maj 1861, s. 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 juni 1882, s. 1.

Att älska Gud mer än vi älskar världen

*”Vi måste ... nå ett högre plan: vi måste
älska Gud mer än vi älskar världen.”*

Ur Lorenzo Snows liv

En kort tid efter att Lorenzo Snow blivit döpt och konfirmerad i Kirtland, vände sig ett antal sista dagars heliga mot profeten Joseph Smith, däribland några av kyrkans ledare. Enligt Lorenzo Snow underblåstes det här avfallet av spekulationsaffärer, av stort ekonomiskt risktagande i hopp om att bli rik snabbt. Man förblindades av begäret efter världens förgängliga ting och vände sig bort från evangeliets eviga välsignelser.

Femtio år senare talade president Snow, då president i de tolv apostlarnas kворum, till en grupp sista dagars heliga i Logan i Utah. Han berättade för dem om den sorgliga händelseutveckling han hade bevittnat i Kirtland och varnade dem och sade att de snart skulle få uppleva liknande prövningar. ”Det är något på väg som ska pröva er kanske mer än någonsin tidigare”, sade han. ”Men allt vi behöver göra nu är att se vilka fel och brister vi har, om vi har några. Om vi inte har varit plikttrogna, låt oss då förnya våra förbund med Gud och besluta oss för, genom fasta och bön, att vi ska få förlåtelse för våra synder så att den Allsmäktiges ande kan vila över oss, så att vi om möjligt kan undfly de stora frestelser som är i annalkande. Mörka moln hopar sig. Ni vet vad den här spekulationsandan ledde till i Kirtland. Låt detta bli er en varning.”¹

Eftersom president Snows varning också gäller för sista dagars heliga i vår tid, ingår en stor del av hans predikan i det här kapitlet. Han sade: ”Några ord om det tillstånd vi befann oss i på den tiden

Till och med efter de stora uppenbarelserna i templet i Kirtland var det många heliga i Kirtland som avföll.

[i Kirtland] ska kanske visa sig vara till nytta för oss i framtiden, ska kanske vara till lärdom för oss.”² [Se förslag 1 på sidan 252.]

Lorenzo Snows lärdomar

När människor tillåter att sinne och hjärta påverkas av världslighet, vänder de ryggen åt eviga principer.

Jag minns tydligt de besvärliga tider vi upplevde i Kirtland ... där profeten Joseph Smith bodde, där Gud själv, ja, Jesus Kristus, Guds Son, uppenbarade sig för honom och visade sig i sin härlighet. Han stod på talarstolens bröstvärn i templet som uppförts på hans befallning. Under hans fötter var ett golv belagt med rent guld, till färgen likt bärnsten. Hans hår var vitt som ren snö. Hans ögon lyste som solen när den är som starkast. Hans röst var som ljudet av väldiga vattens brus. [Se L&F 110.] Den här uppenbarelsen ägde rum i det tempel som hade uppförts till hans ära. Jag befann mig i Kirtland vid den tiden, där vi upplevde scener som jag ibland tror att vi är på väg att börja upprepa. De förhållanden som de sista dagars heliga omgavs av på den tiden var säregna, åtminstone hade de ett säreget inflytande på vårt folk ... Vid den tidpunkten hade människorna i det här landet gripits av spekulationsandan. Man spekulerade i pengar, i banker, i mark, i stadstomter och i mycket annat. Den här spekulationsandan uppstod i världen och sköljde över de heligas hjärtan som en väldig våg eller en störtflod, och många föll, och avföll.³

Några av dem [de heliga i Kirtland] började spekulera och glömde sin religion. De glömde de principer som hade blivit uppenbarade för dem, och många föll för tidsandan och rycktes med av spekulationsvågen. Det uppstod svårigheter — avundsjuka och strid — och Herren blev missnöjd med dem och lät dem drabbas av förstörelse, och deras nybyggarsamhälle splittrades.⁴

Kort före det här stora avfallet hade Herren låtit underbara välsignelser strömma ut över folket. Evangeliets gåvor hade strömmat ut i rikt mått — evighetens rikedomar! Änglar hade besökt dem. Guds Son hade talat med sina tjänare, som jag nämnde tidigare. Folket hade fått oerhörda välsignelser vid invigningen av templet. Under den här tiden då Guds välsignelser flödade så

rikligt närvarade jag själv vid de olika möten som hölls i templet. Vi hade bönemöten och vittnesbördsmöten, och de vittnesbörd som bröderna och systrarna kunde bära var underbara. De profeterade, de talade med tungor och kunde uttyda tungomålen i anmärkningsvärd grad. Nästan alla i Kirtland hade de här välsignelserna. Då var deras hjärtan hängivna, då kände de det som om de kunde offra allt de ägde. De kände de det nästan som om de bodde i Guds närhet, och det vara bara naturligt att de gjorde det med tanke på det underbara inflytande de upplevde.

De sista dagars heliga hade alla dessa välsignelser och många andra, som jag inte har tid att räkna upp här, och det kort innan deras hjärtan började gripas av den här spekulationsandan. Man kunde ha trott att ingen frestelse skulle kunna få de heliga på fall efter att de hade upplevt dessa underbara manifestationer. Men de föll och skingrades så att säga för alla vindar.

Hur märkligt det än kan tyckas så påverkades också de tolv apostlarnas kворum och de sjuttiosju presidenters kворum av den här spekulationsandan. Ja, det fanns inte ett enda kворum i kyrkan som inte i någon grad påverkades av den. Och när den andan tilltog följde oenighet. Bröder och systrar började förtala varandra och gräla eftersom deras intressen inte sammanföll.

Ska det här bli fallet med de sista dagars heliga som jag nu talar till? Jag befarar att det är på väg, men i vilken mån det ska påverka er tillkommer inte mig att säga. Men ni kommer att få göra den erfarenheten, kanske är det också nödvändigt att ni gör den ...

Hälften av de tolv apostlarnas kворum i Kirtland dukade under för denna onda påverkan. Det var det här spekulerandet, den här kärleken till guld — denna världens gud — som fick så sorgliga följder. Och om det hade en sådan inverkan på dem som bar det högsta prästadömet på jorden, hur skulle det då påverka oss som kanske inte har den intelligens, den kunskap och den erfarenhet som de hade? ...

Men ni är goda människor ... Gud älskar er. Han gläds åt er rättfärdighet, och han vill inte se de scener utspelas ... som utspelades i Kirtland. Och det behövs inte. Vi har makten i vår egen hand att bevara oss från det som splittrade de heliga i Kirtland och fick

hälften av de tolv på fall. Herren vill inte att dessa scener ska behöva bevittnas på nytt i vår tid.⁵

De sista dagars heliga borde ha kommit så långt i fråga om visdom och intelligens att de inte går i sådana här fällor. Det lönar sig inte. Det lönar sig inte för någon att vända ryggen åt dessa stora och härliga principer och åt det som vi har fått från de eviga världarna — att vända ryggen åt dem och bli invecklade i och hänge oss åt denna världens ömkliga ting. Det lönar sig inte för oss. Oavsett vilka frestelser vi kan komma att drabbas av eller som vi just nu är utsatta för, bör vi lyssna till historiens röst och inte låta oss övervinnas, för annars får vi djupt ångra det.⁶ [Se förslag 2 på sidan 252.]

Vi har slutit förbund att skilja oss från världslighet och ägna oss åt Guds rike.

Guldet och silvret är världens gud. Världen dyrkar den guden. Den är allsmäktig för dem även om de kanske inte är villiga att erkänna det. Enligt Guds försyn är planen att de sista dagars heliga ska visa huruvida de har kommit så långt i fråga om kunskapen om Gud, i fråga om Guds vishet och kraft att de inte kan övervinnas av denna världens gud. Vi måste komma dithän. Ja, vi måste följa högre normer, nå ett högre plan: vi måste älska Gud mer än vi älskar världen, mer än vi älskar guld och silver och älska vår nästa som oss själva⁷

Om vi ... inte håller förbunden som vi har slutit, nämligen att använda vår tid, våra talanger och vår förmåga till att bygga upp Guds rike på jorden, hur kan vi då rimligtvis förvänta oss att komma fram på den första uppståndelsens morgon och sättas i samband med det stora återlösungsverket? Om vi i vårt sätt att vara och bete oss, i våra vanor och vårt handlande tar efter ... världen och därmed identifierar oss med världen, tror ni då, mina bröder, att Gud ska skänka oss de välsignelser som vi önskar ärva? Jag säger nej, det kommer han inte göra! ... Vi måste låta den rättfärdighet som kommer från himlen växa och utvecklas hos oss, låta den rättfärdighet som kommer från Gud få fäste i våra hjärtan. Till profeten Jeremia sade Herren: ”Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt

folk” [Jer. 31:33]. Det är det här som Herren försöker göra, och det kommer han också att åstadkomma i oss om vi rättar oss efter hans vilja.⁸

Jag tackar Gud att vi i denna tid av förfall och ogudaktighet i världen har heliga och rättfärdiga män och kvinnor som till Guds ära kan helga de stora gåvor och talanger som han har gett dem. Och jag skulle kunna tillägga att det finns tusentals dygdiga och hedervärda män och kvinnor som Herren har samlat från folken som också är villiga att ägna sin tid och sina gåvor och talanger åt att hjälpa till att utföra Guds verk för hans barns bästa.⁹ [Se förslag 3 på sidan 252.]

Vi följer Frälsarens exempel när vi vägrar byta bort evig härlighet mot världslig rikedom.

Ni kan förvänta er ... att stöta på hinder på livets väg som sätter era bästa föresatser på hårt prov, och somliga av er kan komma att frestas att avvika från dygdens och hederns väg och som Esau avstå från evig härlighet för flyktig njutning [se 1 Mos 25:29–34]. Så ... grip tillfället att följa Frälsarens exempel då han erbjöds denna världens härlighet om han nedlät sig till en dåraktig handling, då han svarade sin frestare och sade: *”Gå bort ifrån mig, Satan!”* [Se King James-bibeln Luk 4:5–8].¹⁰

Jag kommer fram till när jag reflekterar över livet att denna världen är kortvarig jämförd med evigheten, att vår intelligens, det gudomliga inom oss, alltid har funnits, att den inte blev skapad, och att den ska fortsätta att finnas i all evighet [se L&F 93:29]. Med tanke på detta bör vi som intelligenta varelser inse att detta livet är över på ett par tre dagar och sedan kommer det eviga livet. I förhållande till hur väl vi hållit buden har vi då en fördel framför dem som inte gjorde de framstegen.¹¹

Evangeliet förenar alla efterföljares hjärtan, det gör inte skillnad på folk och folk, på rika och fattiga. Vi ska som en man fullgöra de plikter som åligger oss ... Låt mig få ställa frågan: Vem av oss som har någon världslig ägodel kan verkligen kalla den sin egen? Jag gör inte anspråk på det, jag är bara en förvaltare över ytterst lite, och jag är ansvarig inför Gud för vad jag gör med det jag förvaltar. De sista

I likhet med den rike unge mannen som talade med Frälsaren (se Matteus 19:16–22) frestas somliga i vår tid att vända sig bort från behövande.

dagars heliga har fått evangeliets lag genom Guds uppenbarelser, och det står skrivet med så tydliga ord att alla kan förstå det. Och om vi förstår den hållning vi intog i och med att vi anslöt oss till det och ingick dess förbund genom dop till syndernas förlåtelse, måste vi också vara medvetna om att lagen kräver att vi *först* söker Guds rike och att vår tid, våra talanger och vår förmåga måste underordnas dess intressen [se Matt. 6:33; 3 Nephi 13:33]. Om det inte vore så, hur kan vi då i livet efter detta, när jorden har blivit Guds och hans Sons boning, förvänta oss att få ärva evigt liv och leva och regera med honom?

Vem säger att de rika eller de som har många gåvor eller talanger har större hopp eller bättre utsikter att ärva dessa välsignelser än de fattiga eller de som bara har en enda gåva eller talang? Som jag har förstått saken är den man som arbetar i verkstaden, vare sig det är som skräddare, snickare, skomakare eller något annat slags hantverkare och som lyder evangeliets lag och är ärlig och trofast i sin kallelse, lika berättigad som någon annan man att få dessa och det nya och eviga förbundets alla välsignelser. Genom sin trofasthet ska

han äga troner, furstendömen och makter, och hans barn ska vara lika oräkneliga som stjärnorna på himlavalvet eller som sanden på havets strand. Jag frågar: Vem har större utsikter än så?¹² [Se förslag 3 och 4 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Fundera över skildringen på sidan 247–249. Varför får världslighet människor att glömma sin religion? Hur kan vi tillgodose våra timliga behov utan att övervinnas av världslighet?
2. Fundera över det som står på sidan 247. Hur kan vår kärlek till Gud hjälpa oss undgå att övervinnas av världen?
3. President Snow sade att vi har slutit förbund att ”använda vår tid, våra talanger och vår förmåga till att bygga upp Guds rike på jorden” (sidan 249). Fundera över vad du kan göra för att hålla det förbundet.
4. Gå igenom sista avsnittet i kapitlet. Hur kan följande sanningar hjälpa oss att hålla våra förbund? ”Denna världen är kortvarig jämförd med evigheten.” Ingen ”som har någon världslig ägodel kan verkligen kalla den sin egen”.

Skriftställen: Matteus 6:19–24; Johannes 17:15; 1 Johannes 2:15–17; Jakob [MB] 2:13–19; Mormon 8:35–39; L&F 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Undervisningstips: Diskussioner i små grupper ”ger ett stort antal personer möjlighet att delta i en lektion. Personer som vanligtvis är tveksamma till att delta kanske kommer med idéer i en liten grupp som de inte skulle gjort framför hela gruppen” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 167).

Hänvisningar

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
2. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
4. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll vid generalkonferensen i april 1888.
5. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
6. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1877, s. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 juni 1889, s. 4.
10. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 486.
11. *Brigham City Bugler, Supplement*, 1 aug. 1891, s. 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1877, s. 1.

När familjen Snow färdades genom delstaten Iowa fick de hjälp av någon som de hade hjälpt en dag tidigare.

Att göra gott mot andra

”Odlå den kristliga kärleken till andra. Var beredd att göra mer för andra än du skulle förvänta dig av dem om rollerna var ombyttå.”

Ur Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow och hans familj ingick i den första gruppen sista dagars heliga som lämnade Nauvoo. I februari 1846 gav de sig i väg västerut i delstaten Iowa. Vädret försvårade resan: dag efter dag hade de att kämpa med regn, snö och lera.

En dag bad en man i kompaniet familjen Snow om hjälp. Lorenzo Snow skrev i sin dagbok att mannen ”frågade mig om han fick ställa sin koffert i min vagn. Han sade att han inte hade lyckats få någon annan att ta med sig den.” Vagnen var ”redan fullstuvad med allt det vi trodde vi kunde få in i den”, erinrade sig Lorenzo, men ”ändå sade jag åt honom att ställa in kofferten och följa med oss och dela med oss”.

Kvällen därpå upplevde familjen någonting som Lorenzo beskrev som ”ytterst obehagligt”: en vagnsaxel bröts av på deras vagn. Han erinrade sig: ”Regnet öste ner vid tillfället i fråga och det [var] kallt. Vi reste omedelbart vårt tält [och] gjorde upp eld med hickoryved ... Lervällingen var så djup att vi måste vada för att komma till vagnen ... Vi var väl en två och en halv mil från lägret och det var fortfarande drygt en och halv mil till det första huset, och eftersom ingen av oss var mekaniker var utsikterna inte särskilt goda att vi skulle få vagnen reparerad.”

Räddningen kom från oväntat håll: från den man som de hade hjälpt dagen före. ”Jag gick och jämrade mig över min olycka”, sade Lorenzo, ”när han kom fram till mig och berättade att han var vagnmakare till yrket och lätt kunde laga min vagn ... Så snart

vädret tillät gick broder Wilson (så hette han) till verket och gjorde en hjulaxel som var mycket bättre än den som hade gått av. När vagnen var lagad lämnade vi den här platsen, där vi hade suttit fast i flera dagar på grund av regnet och leran.”

Den här upplevelsen hjälpte Lorenzo Snow att än bättre förstå vikten av tjänande och gemenskap. Han skrev i sin dagbok: ”Att göra någon en tjänst leder ofta till att man får en gentjänst.”¹ [Se förslag 1 på sidan 260.]

Lorenzo Snows lärdomar

Vi är barn till samme himmelske Fader och har sänts till världen för att göra gott mot varandra.

Vi är barn till samme Fader i de celestiala världarna ... Om vi kände varandra så väl som vi borde ... skulle vi uppskatta varandra mycket mer än vi gör för tillfället, och var och en skulle fundera över hur han skulle kunna göra gott mot sina bröder, hur han skulle kunna lindra deras sorger och styrka dem i sanningen, hur [han skulle kunna] få bort mörkret från deras sinnen. Om vi förstod varandra och vår faktiska släktskap, skulle vi känna annorlunda än vi nu gör, men den här insikten kan vi bara få om vi får livets Ande och om vi har en önskan att stärka varandra i rättfärdighet.²

Vi har sänts till världen för att göra gott mot andra, och genom att göra gott mot andra gör vi gott mot oss själva. Vi bör alltid ha det här i minnet, mannen när det gäller hustrun, hustrun när det gäller mannen, barnen när det gäller föräldrarna och föräldrarna när det gäller barnen. Det finns alltid tillfällena att göra gott mot varandra.³

Jag ber till Gud i Jesu namn att ni och jag varje dag ska försöka vara lite trofastare, att vi ska försöka vara lite bättre i dag än vi var i går, att vi ska försöka känna lite större kärlek och tillgivenhet till vår nästa. Vi har ju fått veta att på det här hänger hela lagen och profeterna: ”att älska Herren vår Gud av hela vår kraft och av hela vårt förstånd och vår nästa som oss själva”. [Se Matt. 22:37–40.] ”Vad vi vill att människorna skall göra oss, det skall vi också göra dem.” Detta är enligt lagen och profeterna. [Se Matt 7:12.] De här principerna bör och måste vi lära oss. ... Vi bör vara vänner överallt och till alla. Ingen sista dagars helig hatar världen, vi är vänner till dem,

det är vi förpliktade att vara vad dem beträffar. Vi måste lära oss att erbjuda och låta andra få del av vår kärlek och vårt arbete för mänsklighetens bästa. Det här är de sista dagars heligas mission: att inte behålla vår kärlek och vårt arbete för oss själva utan att sprida dem vitt och brett eftersom de med nödvändighet måste utsträckas till hela mänskligheten.⁴

Var rättskaffens och barmhärtig, visa ett ädelt och fromt sinnelag i alla dina avsikter och beslut, i allt ditt handlande. Odlå den kristliga kärleken till andra. Var beredd att göra mer för andra än du skulle förvänta dig av dem om rollerna var ombytta. Ha en önskan att vara stor, inte i världsliga människors ögon men i Guds ögon, att vara stor i den här bemärkelsen: *"Älska Herren vår Gud av hela din kraft, av hela ditt förstånd och din nästa som dig själv."* Du måste älska människorna, för de är dina bröder, Guds barn. Be innerligt att du ska få den här människokärleken, att dina tankar och känslor ska vidgas, be om kraft och förmåga att målmedvetet och flitigt främja Messias rikes intressen.⁵ [Se förslag 2 på sidan 260.]

Vi blir lyckligare om vi hjälper andra att bli lyckliga.

Vi bör ha en stark önskan att göra gott mot andra och inte bry oss så mycket om oss själva. Visst kommer det goda även oss till del om vi i någon grad koncentrerar oss lite mer på andra än att tänka på oss själva och försöker hjälpa dem att bli lyckliga och komma lite närmare Gud ... När du är lite nere, se dig då om och hitta någon som har det värre än du själv. Gå till honom och ta reda på vad som bekymrar honom. Försök sedan hjälpa honom med den visdom som Herren ger dig. Innan du vet ordet av är din dysterhet som bortblåst och du känner dig lätt till sinnes och Herrens ande är över dig och allt tycks ljusst.⁶ [Se förslag 3 på sidan 261.]

När vi först och främst tänker på andras bästa så går vi själva framåt snabbare.

Något av det viktigaste en ung man eller en ung kvinna kan inrikta sig på när de försöker bli någonting stort är att också hjälpa andra att bli det och att inte ha något emot att lägga ner lite tid på

att hjälpa andra att bli bättre. Det bästa sättet att själv gå framåt är att flitigt göra gott mot andra. Tänk alltid på det.⁷

Den som studerar måste ligga i oavsett studieinriktning. När han har klarat av en kurs så måste han klara av nästa, och han måste fortsätta att ligga i för att grundligt behärska sina ämnen. Och han kommer aldrig kunna behärska dem tillnärmelsevis så väl som om han lät andra få del av den kunskap som han är i färd med att skaffa sig. Om han samlar sina vänner och försöker ge dem den kunskap han själv har fått så ska han märka att han börja begripa sådant som han annars aldrig skulle ha begripit om han inte hade undervisat andra om det och vidarebefordrat informationen. Varje lärare förstår mig på den här punkten ...

Om en man har dem i åtanke som är okunniga och inte har kommit så långt i fråga om kunskap, visdom och intelligens och bibringar sina vänner och bröder den kunskapen, intelligensen och kraften, eftersom han har kommit längre än de, så ska han snart upptäcka att hans sinne vidgas och att det ljus och den kunskap han lyckats skaffa sig växer mycket snabbare än annars ...

Om ni vill försäkra er om era vänners vänskap och tillgivenhet värm dem då med det ljus som ni själva har fått. Tänk på att de välsignelserna kom från Gud och att ni bara gör det som varje människa borde göra ...

För att någon ska kunna få de högsta och största välsignelserna för egen del, för att kunna få den Allsmäktiges godkännande och för att oavbrutet kunna växa till i rättfärdighet, måste han göra allt på fördelaktigaste sätt. Han måste gå till verket och vara villig att göra uppoffringar för sina vänner skull. Om han vill bli stärkt, då är den bästa principen för att åstadkomma det att stärka sina vänner ...

Vidga ert sinne så att ni förstår och tänker på era vänners bästa, på dem som ni har omkring er, och om ni kan vara till nytta för era vänner så var det. Gör ni det så ska ni upptäcka att ni snabbare får de saker ni behöver än om ni enbart ägnade tiden åt att skaffa er dessa saker, utan en tanke på era vänners bästa. Jag vet att det här en bra och viktig princip.⁸ [Se förslag 4 på sidan 261.]

"Vidga ert sinne så att ni förstår och tänker på era vänners bästa, på dem som ni har runtomkring er."

**När vi uppoffrar oss för andras skull
får vi himlen i vårt hjärta.**

Vi måste bli medvetna om ... att det finns andra personer förutom oss. Vi måste se in i andras hjärtan, bli varse deras känslor, och bli gudfruktigare än vi nu är ...

Det krävs att vi gör uppoffringar för människorna runtomkring oss. Vi ser det här hos Frälsaren, hos broder Joseph, och vi ser det hos president [Brigham Young]. Jesus, broder Joseph och broder Brigham har alltid varit villiga att offra allt de äger för folkets skull. Och därför finner broder Brigham också villigt öra hos Gud och hos folket, därför att han alltid visar den här offerviljan. Och så är det med andra: I den mån de är villiga att göra uppoffringar för andras skull blir de mer lika Gud och den eviga världens välsignelser vilar över dem, och det är de som tillförsäkrar sig inte bara den här världens rättigheter utan också evighetens välsignelser. I samma

mån som ni ... gör uppoffringar för varandra, i samma mån går ni framåt i fråga om det som hör Gud till. Om ni vill ha himlen inom er och komma till himlen så ska ni hålla den kurs som änglarna i himlen gör. Om ni vill veta hur ni kan växa till så kan jag tala om det för er: genom att ha gudsfruktan inom er.

Man kan ha himlen runtomkring sig, överallt. Vi måste gå till verket och göra detta, vi måste gå till verket och upprätta himlen på jorden. Trots det fördärv som finns runtomkring oss, de onda andar som finns runtomkring oss, oavsett den rådande ondskan, måste vi gå till verket och upprätta himlen på jorden.

Man kan inte äga himlen förrän man har lärt sig hur man uppnår himlen och lär sig att handla efter dess principer. Tänk på några personer, tänk på de omständigheter de levde under för tjugo år sedan ... när de hade ett visst mått av glädje, frid och lycka även om tillvaron då inte var bekväm. Det må vara att de nu har lyckats skaffa sig en bekväm tillvaro och ekonomiska resurser som sörjer för deras timliga behov, men om de inte har lyckats skaffa sig vänner, om de inte har sina bröders tillgivenhet, då är de olyckliga, ja, olyckligare än för tjugo år sedan.

Må Herren välsigna er bröder och systrar, och må ni tänka på det här och må vi älska varandra och leva på ett sådant sätt att vi kan upphöja oss själva i den utsträckning som Herren ger oss visdom och förmåga och vi har förtroende för varandra.⁹ [Se förslag 5 på sidan 261.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Gå igenom skildringen på sidorna 255 och 256. När har du har upplevt att "en tjänst" ofta "leder till en gentjänst"?
2. President Snow påminde oss om att vi alla är Guds barn (sidorna 256–257). Hur bör den här insikten påverka vårt sätt att behandla varandra? Vilka tillfällen att göra gott mot andra har kvinnorna genom Hjälpföreningen? Vilka tillfällen att göra gott mot andra har männen genom prästadömskvorumet?

3. Fundera över sista stycket på sidan 257. Varför blir vi gladare när vi hjälper andra bli lyckliga? Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att lära sig den här sanningen?
4. Varför tror du vi blir visare om vi låter andra få del av vår kunskap? (Se exempel på sidorna 257–258.) Vilka erfarenheter har du gjort som har visat dig att den här principen är sann?
5. Studera avsnittet som börjar på sidan 259. Varför tror du att små tjänster gör att vi kommer närmare himlen? När du funderar över budskapen i det här kapitlet tänk då på hur du kan göra ditt hem till en mer himmelsk plats.

Skriftställen: Matteus 25:31–45; Lukas 6:36–38; Mosiah 2:17; 4:14–27; L&F 81:5; 82:3

Undervisningstips: ”Det är bättre att bara ha med några bra tankar och ha en bra diskussion — och bra lärande — än att bli förtvivlad av att försöka lära ut varje ord i lektionsboken ... En lugn atmosfär är absolut nödvändig för att Herrens ande ska kunna råda under er lektion” (Jeffrey R. Holland, ”Undervisning och inläring i kyrkan”, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Hänvisningar

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, kyrkans historiska bibliotek, s. 39–42.
2. *Deseret News*, 28 jan. 1857, s. 371.
3. I Conference Report, apr. 1899, s. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 okt. 1887, s. 2.
5. I Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s. 486–487.
6. I Conference Report, apr. 1899, s. 2–3.
7. *Improvement Era*, juli 1901, s. 714.
8. *Deseret News*, 11 mars 1857, s. 3; i originalkällan anges sidan 3 felaktigt som sidan 419.
9. *Deseret News*, 11 mar. 1857, s. 4.

Profeten Joseph Smith var "en gudsman, uppfylld av en önskan att fullgöra sin kallelse".

Profeten Joseph Smith

”Jag vet att Joseph Smith var en ärlig man, pålitlig, hedervärd och trogen, att han var beredd att offra allt han ägde, ja, sitt eget liv, som ett vittnesbörd för himlen och jorden att han hade framfört sanningen till människorna.”

Ur Lorenzo Snows liv

”Det finns kanske bara ett fåtal nu levande personer som kände profeten Joseph Smith lika väl som jag”, sade president Lorenzo Snow år 1890. ”Jag var ofta tillsammans med honom. Jag besökte honom i familjekretsen, satt vid hans bord, umgicks med honom under olika omständigheter och fick råd av honom i samtal mellan fyra ögon.”¹

Förutom denna personliga bekantskap upplevde Lorenzo Snow också Joseph Smith i hans offentliga verksamhet som de sista dagars heligas vän och som återställsens profet. Han berättade om ett möte som Joseph Smith deltog i på tempelbygget i Nauvoo. Profeten gick upp på tribunen åtföljd av en präst från en annan kyrka. Prästen ”var gravallvarlig. När någonting sades som väckte munterhet hos de närvarande, förblev [han] allvarlig, ja, rörde inte en min.” Joseph Smith däremot ”mådde utmärkt den där morgonen” och sade någonting före mötet som ”fick de närvarande att skratta”. ”Efter mötets inledning reste sig president Smith”, erinrade sig Lorenzo, ”och jag har väl aldrig hört honom tala med större makt än vid det tillfället. De närvarande var hänfödda. Han var fylld av Guds ande och talade kraftfullt och vältaligt.”²

Även om president Snows erfarenheter av Joseph Smith gjorde starkt intryck på honom så grundade sig inte hans vittnesbörd om profetens mission på dessa erfarenheter. Han förklarade gång på

gång att han hade fått sitt vittnesbörd från den Helige Anden. Han sade: "Att [Joseph Smith] var pålitlig och hedervärd har varken jag eller någon annan som kände honom någon som helst anledning att tvivla på. Men jag gick inte ut och predikade det här evangeliets principer enbart på grundval av kunskap som jag fått genom honom eller någon annan man, men jag trodde på hans ord eftersom de kom till mig som sanningens ord från en inspirerad gudsmän ... Guds ande, den Helige Anden som alla människor kan ta emot och ha ... bekräftade sanningen i det han hade berättat för mig, och det blev till en kunskap hos mig som ingen människa varken kan ge eller ta bort."³ [Se förslag 1 på sidan 270.]

Lorenzo Snows lärdomar

Joseph Smith var en ren, uppriktig, ärlig ung man när han fick sin gudomliga kallelse.

Joseph Smith, som Gud utvalde att upprätta detta verk, var fattig och olärd. Han tillhörde inte något populärt kristet samfund. Han vara bara en pojke, ärlig, redbar, okunnig om de knep, lister och spetsfundigheter som politiker och skenheliga använder sig av för att nå sina mål. I likhet med Mose kände han sig oduglig och okvalificerad för uppgiften, att träda fram som religiös reformator i en ytterst impopulär sak: att kämpa mot åsikter och trosuppfattningar som hade bestått i århundraden och som de lärdaste av teologer gav sitt bifall åt, men Gud hade kallat honom att befria de fattiga och de i hjärtat uppriktiga från deras andliga och timliga trældom. Och Gud lovade honom att alla som tog emot och lydde hans budskap och som i ärligt uppsåt döptes till syndernas förlåtelse, skulle kunna få gudomliga uppenbarelser, ta emot den Helige Anden, samma välsignelser som utlovades och togs emot genom evangeliet när det predikades av de forntida apostlarna. Och det här budskapet, det här löftet, skulle gälla oavsett var och till vem det överlämnades av äldsterna, Guds bemyndigade sändebud. Det sade Joseph Smith, denna olärda, enkla, uppriktiga pojke.⁴

Jag var i artonårsåldern när jag såg profeten Joseph Smith för första gången. Det var på hösten 1832. Det ryktades att profeten skulle hålla ett möte i Hiram [i Ohio], tre kilometer från min fars

hus. Jag hade hört åtskilligt om honom och det hade väckt min nyfikenhet, så jag tänkte att jag skulle ta tillfället i akt att lyssna på honom. Så jag begav mig till Hiram tillsammans med några andra i familjen. När vi kom dit hade redan etthundrafemtio eller tvåhundra personer församlat sig där i en lövsal (övertäckt utomhuslokal). Mötet hade börjat och Joseph Smith stod i dörren till [John] Johnsons hus och såg in i lokalen och talade till de närvarande. Jag iakttog honom uppmärksamt medan han talade, hans yttre, hans klädsel och sätt. Han inskränkte sig i stort sett till att tala om sina egna upplevelser, framförallt om ängelns besök, och bar ett kraftfull vittnesbörd om de här uppenbarelserna. I början verkade han lätt osäker och talade med låg röst, men allteftersom han talade blev han synnerligen kraftfull och tycktes påverka alla åhörare och inge dem känslan att han var ärlig och uppriktig. Jag påverkades på det sättet och fick intryck som har förblivit hos mig intill den dag som i dag är.⁵

När jag såg på honom [den första gången] och lyssnade, tänkte jag för mig själv att en man som bär ett så underbart vittnesbörd och har en sådan utstrålning knappast kunde vara en falsk profet.⁶ [Se förslag 2 på sidan 270.]

Profeten Joseph Smith förblev ärlig och uppriktig och moraliskt högtstående livet ut.

Jag vet att Joseph Smith, profeten, som jag under många år var lika nära bekant med som med min egen bror, var en redbar man, en man som ägnade varje dag han fick leva åt mänsklighetens bästa och åt Guds krav. Det har aldrig funnits en redbarare människa än profeten Joseph Smith eller någon som mer hängivet ägnat sig åt människosläktets bästa.⁷

Jag vet att Joseph Smith var en ärlig man, pålitlig, hedervärd och trogen, att han var beredd att offra allt han ägde, ja, sitt eget liv, som ett vittnesbörd för himlen och jorden att han hade framfört sanningen till människorna.⁸

Jag vet att han var en gudsman, uppfylld av en önskan att fullgöra sin kallelse, en man vars redbarhet var obestridlig och som var ärlig i alla sina strävanden. Ingen som kände honom lika bra som

jag kunde finna något fel hos honom i moraliskt avseende ... Jag vittnar om broder Joseph Smiths goda karaktär, om hans ärlighet, hans trohet, hans trofasthet, hans storsinhet och välvilja både som man och som Guds tjänare.⁹ [Se förslag 2 på sidan 270.]

Joseph Smith var fri från hyckleri och kunde delta i oskyldiga nöjen såväl som undervisa med Guds kraft.

Jag deltog ... regelbundet vid möten i templet och hörde profeten tala om de mest storslagna och upphöjda ämnen. Ibland var han uppfylld av den Helige Anden och talade som med en ärkeängels röst och uppfylld av Guds kraft strålade hela hans person och hans ansikte sken ...

Ibland talade han i lättare ton, vid andra tillfällen förklarade han himmelrikets hemligheter. Förändringen var så tydlig att han tycktes vara en himmelsk varelse som talade till folket här på jorden. Sedan återgick han till att tala om mer näraliggande ämnen ...

Joseph Smith var alltid naturlig och fullkomligt lugn, han varken förvirrades eller irriterades av personer eller händelser i sin omgivning. Många präster besökte honom för att finna något att slå ner på när han inte var på sin vakt, men hans handlingar var alltid desamma vare sig han var i sällskap eller ensam. Han gjorde sig aldrig skyldig till hyckleri. Han deltog i alla sunda friluftaktiviteter och tyckte inte att det var opassande att spela boll, springa i kapp eller liknande. En präst som var på besök hemma hos profeten råkade titta ut genom fönstret och såg profeten brottas i trädgården med en vän. Det här och andra oskyldiga nöjen övertygade prästen om att Joseph var uppriktig och helt fri från hyckleri ...

Vid ett annat tillfälle hade Joseph Smith spelat boll med några unga män i Nauvoo. När hans broder Hyrum såg det, tillrättavisade han profeten och sade att det inte passade sig för en Herrens profet att bete sig på det sättet. Profeten svarade milt: "Hyrum, att jag är tillsammans med pojkarna i sådana här oförargliga nöjen skadar mig inte på något sätt och vis, men pojkarna gläder sig och deras hjärtan dras till mitt."¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 270.]

Joseph Smith tyckte om "oskyldiga nöjen" tillsammans med familjemedlemmar och vänner.

Styrkt av den Helige Anden fick Joseph Smith större andlig kraft och inflytande.

Joseph Smith, den store profeten, var en olärd pojke när Gud valde ut honom och uppenbarade hans mission för honom. Herren ger dem som är olärdas andliga gåvor och kunskap, och genom den Helige Anden uppenbaras rikets storhet för dem. Undan för undan blir de stora i kunskapen om det som hör Gud till.¹¹

Mot slutet av sitt liv ägde Joseph Smith den största kraft och var mycket skicklig i att leda sina följeslagare. Det här upplevde jag på ett slående sätt när jag återvände från min mission i Europa. Jag lade märke till, och det talade jag också om för honom, att han hade förändrats mycket sedan jag senast såg honom, att han hade blivit

starkare och kraftfullare. Han medgav det och sade att Herren hade gett honom sin Ande i rikare mått.

En dag sammankallade han bröderna i de tolv apostlarnas kворum och andra framträdande äldster i kyrkan för att ge dem olika uppdrag och missionskallelser. Var och en satt och väntade spánt på vad profeten skulle säga om hans framtida uppgifter. De kände att de befann sig i en överlägsen varelses närvaro. I Kirtland hade profeten inte gett intryck av att ha denna kraft och styrka ...men mot slutet av sitt liv hade han blivit så stark i Herren och hans kraft att folket kände det. Så var det vid det här tillfället. Äldsterna insåg hans överlägsna kraft. ”Broder Brigham”, sade han, ”jag vill att du reser österut och ombesörjer kyrkans angelägenheter på östkusten, och broder Kimball kan följa med dig.” Han vände sig till någon annan och sade: ”Du tar hand om utgivningen av vår tidning”, och så gav han var och en ett särskilt uppdrag, och alla antog hans ord som Herrens vilja ...

Profeten hade förmågan att göra starkt intryck på alla som närmade sig honom. Någoting hos honom påverkade deras hjärtan. Särskilt när han gav bröderna deras uppdrag att gå ut och predika evangelium. Deras själar fylldes av den inspiration som strömmade ut ur honom och hans ord trängde in i deras innersta. De älskade honom och trodde på honom och var beredda att göra allt han sade åt dem att göra för att främja Guds verk. De uppfylldes av den kraft som han utstrålade och hänfördes av hans vittnesbörd om sin profetiska mission. Det finns många i världen som utstrålar en alldeles särskild vänskap och värme och som alla som möter dem känner. Jag har träffat många sådana personer men aldrig någon annan i vars sällskap jag kände det säregna och kraftfulla inflytande som jag kände i profeten Joseph Smiths närhet. Det berodde på att han hade Guds ande i så rikt mått. Man behövde bara skaka hand med honom för att bli uppfylld av detta inflytande. Varje känslig person visste att han skakade hand med en enastående människa.¹² [Se förslag 4 på sidan 270.]

**Var och en av oss kan få ett vittnesbörd
om att Joseph Smith var en profet och att
evangeliet blev återställt genom honom.**

I mitt hjärtas redbarhet, i det ärliga uppsåtet att få veta sanningen, tog jag emot [Joseph Smiths] budskap och lydde den här läran och fick en mycket påtaglig och tillfredsställande gudomlig uppenbarelse — den utlovade välsignelsen — och kunskap om detta verk. Är jag det enda vittnet? Vad har de tusentals upplevt som jag nu vänder mig till? Är ni också vittnen?¹³

Vad består vårt vittnesbörd i? Det här: Att detta är tidernas fullbordans utdelning, att den ängel som Johannes uppenbararen såg flyga över himlens mitt och som hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag, att den ängeln har uppenbarat sig och återställt evangeliet till jorden, att Joseph Smith var redskapet genom vilket återställelsen kom till stånd [se Upp 14:6].¹⁴

Joseph Smith försäkrade att Petrus, Jakob och Johannes besökte honom och förlänade honom myndigheten att utföra evangeliets heliga förrättningar genom vilka varje man och kvinna som har ett uppriktigt hjärta utlovades den Helige Anden och fullkomlig kunskap om läran.¹⁵

Joseph Smith bemyndigades att öppna en väg och upprätta en plan genom vilken människan kunde få kunskap om dessa ting, så att vi inte måste förlita oss enbart på profeternas vittnesbörd eller de forntida apostlarnas vittnesbörd eller de nutida apostlarnas vittnesbörd eller på någonting som gjordes eller sades i det förflutna, utan så att vi kan veta för egen del. Det är en personlig kunskap.¹⁶

Jag vet att Joseph Smith var en sann profet för den levande Guden. Jag vittnar om att han såg och talade med Gud och hans Son Jesus Kristus. Herren gav mig detta levande vittnesbörd och det har brunnit i min själ ända sedan jag fick det. Och nu ger jag det till hela världen. Jag vittnar inte bara för alla människor om att Joseph Smith sändes av Gud och att det verk som upprättades genom honom är Guds verk, utan varnar också jordens alla folk i fråga om profetens förutsägelser och vittnar med största allvar om att jag vet att de är sanna.¹⁷ [Se förslag 5 och 6 på sidan 270.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Föreställ dig den händelse som beskrivs på sidan 264. Vad säger oss skildringen av Joseph Smith?
2. Gå igenom president Snows beskrivning av Joseph Smiths karaktär (sidorna 265–266). Hur tror du Joseph Smiths karaktärsdrag hjälpte honom att vara ett redskap i Herrens hand?
3. Vad anser du om att profeten Joseph Smith tog sig tid till ”oskyldiga nöjen”? (Se sidan 266.) Hur kan vi se till att våra nöjen bidrar till snarare än nedsätter vår förmåga att vara fyllda av den Helige Anden?
4. Hur blev Joseph Smith ”undan för undan stor i kunskapen om det som hör Gud till”? (Se exempel på sidorna 267–268.) Hur kan vi följa profetens exempel när vi försöker utveckla oss andligen?
5. Läs hela första stycket på sidan 269 som om president Snow talade till dig. Hur skulle du besvara hans frågor?
6. Studera avsnittet som börjar på sidan 269 noggrant. Vilka situationer har du upplevt då du behövde veta för egen del att evangeliet blivit återställt genom profeten Joseph Smith? Vilket råd skulle du ge en familjemedlem eller vän som vill få det här vittnesbördet?

Skrifställena: L&F 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Joseph Smith — Historien 1:1–26

Undervisningstips: När en person ställer en fråga, försök då uppmuntra andra att svara i stället för att själv besvara frågan. Du kan till exempel säga: ’Det var en intressant fråga. Vad tror ni andra?’ eller ’Kan någon hjälpa mig att svara på frågan?’ (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64.)

Hänvisningar

1. I Conference Report, okt. 1900, s. 61.
2. "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith", *Deseret Semi-Weekly News*, 29 dec. 1899, s. 1.
3. *Deseret News Semi-Weekly*, 27 juni 1882, s. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mars 1886, s. 1.
5. "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith", s. 1.
6. "The Grand Destiny of Man", *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.
7. I Conference Report, apr. 1898, s. 64.
8. *Millennial Star*, 25 nov. 1889, s. 738; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll vid generalkonferensen i april 1889.
9. *Millennial Star*, 27 juni 1895, s. 402.
10. "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith", s. 1.
11. I Journal History, 14 nov. 1898, s. 4; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll i november 1898 vid stavskonferensen i Box Elder stav.
12. "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith", s. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mars 1886, s. 1.
14. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mars 1886, s. 1.
16. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
17. "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith", s. 1.

"Vi vittnar för hela världen att vi genom gudomlig uppenbarelse vet, ja, genom den Helige Andens uppenbarelser, att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son."

Betraktelser över Jesu Kristi mission

”Vi är alla beroende av Jesus Kristus, av att han kom till världen för att öppna den väg genom vilken vi kan få frid, lycka och upphöjelse.”

Ur Lorenzo Snows liv

I oktober 1872 gav president Brigham Young sin förste rådgivare president George A. Smith i uppdrag att resa genom delar av Europa och Mellanöstern. I ett brev till president Smith skrev president Young och dennes andre rådgivare president Daniel H. Wells: ”Vi vill att du noggrant iakttar vilka möjligheter som finns, eller var de kan skapas, att föra in evangeliet i de olika länder du ska besöka.” Resan skulle avslutas i det heliga landet, där president Smith skulle ”inviga och helga det landet åt Herren”. President Young och president Wells skrev: ”Vår bön är att du ska bevaras och kunna resa i frid och trygghet, att du ska bli rikligen välsignad med vishetsord och flödande ingivelser i alla dina samtal om det heliga evangeliet och kunna skingra fördomar och så ett rättfärdighetens frö bland folket.”¹ I den lilla grupp sista dagars heliga som president Smith tog med sig ingick äldste Lorenzo Snow, då medlem av de tolv apostlarnas kворum, och dennes syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens generalpresident.

Äldste Snow skrev ofta brev under resans gång och skildrade naturen, byggnaderna och folkets seder och bruk och tillstånd. Men när han och hans resällskap besökte platser i det heliga landet ändrades tonen i breven. Hans tankar vändes till Guds Son som århundraden tidigare ofta hade besökt samma platser. Han skrev till exempel om sin upplevelse när gruppen i februari 1873 närmade sig staden Jerusalem:

”En timmes ritt ... tills vi är i Jerusalem. Vi fortsätter och kommer så småningom upp på en kulle och skådar ut över den ’heliga staden’, Jerusalem. Borta till höger är Sions berg, Davids stad. Och till vänster den höjd som utgör en så karg anblick: Oljeberget, dit vår Frälsare helst tog sin tillflykt, den sista plats som hans heliga fötter stod på innan han for upp till Guds närhet. Dessa intressanta historiska platser och alla de heliga associationer de ger, inspirerar till djup och allvarlig eftertanke. Ja, där ligger Jerusalem! Där Jesus levde och undervisade, där han blev korsfäst, där han ropade: ’Det är fullbordat’, och böjde ner huvudet och dog! Vi följer sakta och eftertänksamt den slingrande stigen nerför kullen ... tills vi kommer till staden.”²

Efter att ha varit vid Jordanfloden skrev äldste Snow: ”När vi drack dess ljuva och svalkande vatten och tvättade oss i dess heliga flöde, tänkte vi tillbaka på barndomens dagar när vi läste i den heliga skrift som beskrev de viktiga händelser som ägde rum på denna plats: hur israeliterna gick över floden på torr mark efter att prästerna som bar den heliga förbundsarken på axlarna hade stigit ner i den strömmande floden; hur Elia delade vattnet och gick över floden torrskodd och togs upp i en stormvind till himlen från motsatta sidan; hur Elisa när han vände tillbaka tog upp Elias mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: ’Var är Herren, Elias Gud?’ och åstadkom att Jordanfloden delades en tredje gång. Men det finns en annan händelse av mycket större intresse som förknippas med den här platsen: Frälsarens dop, vilket beskrivs med följande ord: ’Johannes trädde fram och predikade i Judéens öken, och Jesus kom från Galiléen till Jordan för att döpas av honom’ [se Matt 3]. Vi befann oss på exakt samma plats, eller alldeles i närheten av den, där alla dessa minnesvärda händelser hade ägt rum. Vi stod på stranden med utsikt över samma dalgång, och vi badade i samma flod, vilken hade varit ett stumt vittne till dessa enastående händelser.”³ [Se förslag 1 på sidan 279.]

Lorenzo Snows lärdomar

Jesus Kristus kom till världen för att göra Faderns vilja och öppna vägen så att vi kan få frid, glädje och upphöjelse.

Det här evangeliet har överlämnats vid olika tider i världen. Profeterna kände till det. De förstod klart och tydligt att Jesus var Lammet som är slaktat från världens grundläggning [se Upp. 13:8; Moses 7:47] och att han när tiden var inne skulle uppenbara sig för människorna, att han skulle dö för deras synder och bli korsfäst, för att fullborda frälsningsplanen.⁴

När Jesus låg i krubban som litet hjälplöst spädbarn, visste han inte att han var Guds Son och att han tidigare hade skapat jorden. När Herodes utfärdade sitt påbud visste Jesus ingenting om det. Han hade inte makt att rädda sig själv. [Josef och Maria] måste ta med sig honom och [fly] till Egypten för att bevara honom från följderna av det påbudet ... Han växte upp, och under hans utvecklingstid uppenbarades det för honom vem han var och varför han hade kommit till världen. Han fick veta vilken härlighet och makt han innehade innan han kom hit.⁵

När Jesus vandrade här på jorden för att fullborda sin mission betonade han för folket att det inte var med egen kraft eller vishet som han gjorde undren ibland dem, utan att han var där för att göra sin Faders vilja. Han kom inte för att söka den ära och härlighet som kommer från människor utan för att söka sin Faders härlighet och ära som hade sänt honom. Han sade: "Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn, honom tar ni emot." [Joh. 5:43.]

Utmärkande för hans mission och det som skilde den från andras var detta: Han kom inte för att söka den ära och härlighet som kommer från människor utan för att söka sin Faders härlighet och ära och utföra sin Faders verk vilken hade sänt honom. Häri ligger hemligheten bakom hans framgång, och häri ligger också hemligheten bakom varje persons framgång som verkar enligt samma princip.⁶

Jesus Kristus, Guds Son, sattes i ett tillstånd där det fordrades att han gjorde sitt absolut yttersta för att kunna åstadkomma det som

*I slutet av 1872 och i början av 1873 reste äldste
Lorenzo Snow och andra i det heliga landet.*

krävdes för att frälsa miljontals av Guds barn. Det krävdes den yttersta ansträngning och beslutsamhet innan Guds Son kunde klara av det svåra provet, det offer som fordrades.⁷

Jesus, Guds Son, sändes till världen för att göra det möjligt för dig och mig att få dessa utomordentliga välsignelser. Han måste göra ett stort offer. Det krävdes all den kraft han hade och all den tro han kunde uppbjuda för att utföra det som Fadern fordrade av honom ... Han svek inte, trots att provet var så svårt att han svettades stora blodsdroppar ... Hans känslor måste ha varit obeskrivliga. Han säger själv, vilket vi kan läsa i Läran och förbunden kapitel 19, att hans lidande var så stort att det fick till och med honom "att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ — och önska att han inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga". Men i sitt hjärta sade han alltid: "Fader, ske inte min vilja utan din." [Se L&F 19:15–19.]⁸

Vi är alla beroende av Jesus Kristus, av att han kom till världen för att öppna den väg genom vilken vi kan få frid, lycka och upphöjelse. Hade han inte fullbordat det verket kunde vi aldrig ha fått de välsignelser och förmåner som evangeliet garanterar oss genom Jesu Kristi medling, för han utförde det verk som krävdes ...

Även om han frambar sig själv som offer och gjorde sin del i frälsningsplanen för människorna, så kan deras frälsning aldrig komma till stånd om de inte strävar efter att uppnå denna enhet med honom.⁹

Vi vet att vi är berättigade till samma välsignelse, samma upphöjelse och samma härlighet som Jesus Kristus som bodde här i en kropp och som fått den kroppen och nu bor i denna förhärligade kropp.¹⁰ [Se förslag 2 och 3 på sidorna 279–280.]

Jesus Kristus har besökt jorden i de sista dagarna och uppenbarat himmelska sanningar till vår frälsning.

Den varelse som bor i himlen, som var konung där innan världen var till, som skapade jorden och som i tidens mitt kom ner för att fullkomliggöra och frälsa det som han hade skapat, har uppenbarat sig för människorna i denna tidsålder.¹¹

Vi vittnar för hela världen att vi genom gudomlig uppenbarelse vet, genom den Helige Andens uppenbarelse, att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, och att han uppenbarade sig personligen för Joseph Smith liksom han uppenbarade sig för sina apostlar efter sin uppståndelse från de döda, och att han lät honom få veta [de] himmelska och enda sanningar genom vilka människosläktet kan frälsas.¹²

Två män såg honom i templet i Kirtland ... Guds Son visade sig för dem, han som dräptes av judarna, och de sade: "Slöjan togs bort från våra sinnens ögon och vårt förstånd öppnades, och vi såg Herren stående på talarstolens bröstvärn framför oss ... Under hans fötter var rent guld. Hans ansikte lyste klarare än solen. Hans röst var som ljudet av väldiga vattens brus. Det var Jehovas röst som sade: "Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev dödad. Jag är er förespråkare inför Fadern. Se, era synder är er förlåtna. Ni är rena inför mig, lyft därför upp era huvuden och gläd er. Ni har byggt detta hus åt mitt namn. Jag ska godta detta hus och utgjuta min Ande över alla som håller mina bud. Jag ska inte tillåta att detta heliga hus vanhelgas. [Se L&F 110:1–8.] Detta var samma persons röst som judarna förkastade. Han sågs där i templet. Jag vet att detta är lika verkligt som Gud är verklig. Men folken på

jorden känner inte till det, att Jesus, Guds Son, har kommit och uppenbarat sig för män och gett dem myndighet att predika evangelium och utlova den Helige Anden till alla som tror på och lyder de här principerna. Och dessa ska få kunskap om att principerna är sanna.¹³ [Se förslag 4 på sidan 280.]

**Frälsaren ska komma tillbaka, och vi bör
bereda oss för den dag då han kommer.**

Vi har ett vittnesbörd om Kristus, att han ska komma till jorden och regera.¹⁴

Jesus kommer så småningom och visar sig mitt ibland oss, som han visade sig på den tiden då han var på jorden bland judarna. Han ska äta och dricka med oss och tala med oss och förklara himmelrikets hemligheter och berätta sådant för oss som det inte är tillåtet att tala om nu.¹⁵

Om du är på ett tåg i rörelse så kommer du fram dit du vill komma bara du sitter still på din plats, men om du hoppar av tåget blir det farligt, och det kan dröja länge innan nästa tåg kommer. Så är det också med oss: Om vi lever rätt och gör vårt arbete, då går det framåt, och om vi håller våra förbund så utför vi Guds verk och förverkligar hans avsikter. Då är vi redo för den dag när Jesus, Guds Son, ska komma i ära och härlighet och ge alla som varit trofasta alla de välsignelser som de sett fram emot — och tusen gånger mer ...

Jag säger er sista dagars heliga att om någon av er är sömnig, läs då de ord som Frälsaren talade när han var på jorden i fråga om de tio jungfrurna. Fem av dem var förståndiga och tog olja med sig till lamporna. När brudgummen kom var bara hälften av jungfrurna redo att gå ut och möta honom [se Matt. 25:1–13; L&F 45:56–59]. Så får det inte vara med oss sista dagars heliga. Låt oss försöka vara trogna de eviga förbund som vi har slutit och vara trogna Gud. Må Gud välsigna de sista dagars heliga och låta sin Ande strömma ut över er. Må ni vara trofasta mot Gud, trofasta mot era familjer, alltid handla klokt och verka för att främja Guds rikes sak. Må vi inte vara bland de oförståndiga jungfrurna utan befinnas värdiga att vara

President Snow uppmanade sista dagars heliga att följa de fem förståndiga jungfrurnas exempel i Frälsarens liknelse om de tio jungfrurna.

bland dem som ska krönas till kungar och drottningar och regera evigheten igenom.¹⁶ [Se förslag 5 och 6 på sidan 280.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna v–vii för ytterligare hjälp.

1. Tänk på det som president Snow skrev om sina upplevelser i det heliga landet (sidan 274). Varför tror du att han inspirerades till "djup och allvarlig eftertanke" när han var där? Hur kan vi få liknande känslor för Frälsaren till och med utan att besöka det heliga landet?
2. Studera avsnittet som börjar på sidan 275 och tänk på vad Jesus har gjort för dig. När du funderar över Frälsarens önskan att "söka sin Faders härlighet och ära" tänk då på vad du behöver göra för att handla efter Guds vilja.

3. På sidan 275 avslöjar president Snow "framgångens hemlighet". Hur fungerar den här hemligheten för vår del?
4. Läs avsnittet som börjar på sidan 277. Hur påverkas ditt liv av vittnesbördet om Jesus Kristus? Fundera på hur vi kan göra vår del av uppgiften att dela med oss av vittnesbördet om Jesus Kristus till världen. Hur kan vi till exempel dela med oss av vårt vittnesbörd till våra familjer? Till dem vi är hemlärare eller besökslärare hos? Till våra grannar? Till personer som vi träffar från dag till dag?
5. Hur kan vi bereda oss för Jesu Kristi andra ankomst? (Se exempel på sidorna 278–279.) Hur kan vi hjälpa andra att bereda sig?
6. Hur har president Snows lärdomar påverkat ditt vittnesbörd om Jesus Kristus? Sök efter möjligheter att dela med dig av ditt vittnesbörd till familjemedlemmar och andra.

Skriftställen: Lukas 12:31–48; 2 Korintierbrevet 8:9; 2 Nephi 2:7–8; 25:23, 26; Alma 7:11–13; L&F 35:2; Joseph Smith — Historien 1:17

Undervisningstips: "Be deltagarna att välja ett avsnitt som de finner intressant och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valde samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig" (sidan vii i den här boken).

Hänvisningar

1. Brev från Brigham Young och Daniel H. Wells till George A. Smith, i *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), s. 1–2.
2. I *Correspondence of Palestine Tourists*, s. 205.
3. I *Correspondence of Palestine Tourists*, s. 236–237.
4. *Deseret News*, 24 jan. 1872, s. 597.
5. I Conference Report, apr. 1901, s. 3.
6. *Deseret News*, 8 dec. 1869, s. 517.
7. I Conference Report, okt. 1900, s. 2.
8. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, s. 531.
9. *Deseret News*, 11 mars 1857, s. 3; i originalkällan anges sidan 3 felaktigt som sidan 419.
10. *Deseret News*, 22 nov. 1882, s. 690.
11. I *Journal History*, 5 apr. 1884, s. 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 jan. 1877, s. 1.
13. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, s. 245.
14. *Deseret News*, 11 apr. 1888, s. 200; ur en detaljerad utskrift av ett tal som Lorenzo Snow höll vid generalkonferensen i april 1888.
15. I Conference Report, apr. 1898, s. 13–14.
16. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, s. 244–246.

Bildförteckning

- Omslag: *Lorenzo Snow*, av John Willard Clawson; marmorerat papper © Artbeats.
- Sidan iv: Foto med tillstånd av Church History Library.
- Sidan 2: Gravering med tillstånd av Church History Library.
- Sidan 5: Foto med tillstånd av Church History Library.
- Sidan 8: Detalj från *Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, 1853*, gravering av Frederick Hawkins Piercy.
- Sidan 13: *Skepp till Sion*, av Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson. Kopiering förbjuden.
- Sidan 15: *Lorenzo Snow välsignar en skadad man*, av Brian Call. © Brian Call.
- Sidan 18: *Pionjärer i täckt vagn*, av Minerva Teichert. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 36: *Lorenzo Snow*, av Lewis Ramsey. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 42: Foto med tillstånd av Church History Library.
- Sidan 46: *Johannes döper Jesus*, av Harry Anderson. © IRI.
- Sidan 50: *Pingstdagen*, av Sidney King. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 60: Foto Frank Helmrich. © 2009 Frank Helmrich.
- Sidan 62: *Lorenzo Snow ber*, av Brian Call. © Brian Call.
- Sidan 70: Foto William Arley Cole.
- Sidan 72: *William Cluff och Alma Smith välsignar Lorenzo Snow*, av Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Sidan 75: Foto Steve Bunderson. © 2000 Steve Bunderson.
- Sidan 82: Foto © Corbis.
- Sidan 00[88]: *Aposteln Paulus*, av Jeff Ward. © Jeff Ward.
- Sidan 92: *Bergspredikan*, av Carl Heinrich Bloch. Använd med tillstånd av Nationalhistoriska museet i Frederiksborgs slott i Hillerød, Danmark.
- Sidan 96: *Abraham på Mamres slätter*, av Grant Romney Clawson, baserad på ett original av Harry Anderson. © IRI.
- Sidan 106: Detalj ur *Sugar Creek, 1846*, av Gregory Sievers. © Gregory Sievers.
- Sidan 108: Teckning av Peter O. Hansen i Heber C. Kimballs dagbok.
- Sidan 121: *Jona*, av Robert T. Barrett. © Robert T. Barrett.
- Sidan 144: Detalj ur *Kristus i Getsemane*, av Heinrich Hofmann. Med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 150: *Mose delar Röda havet*, av Robert T Barrett. © 1983 IRI.
- Sidan 161: Foto Ivan Ortiz Ponce. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.

- Sidan 172: *Han smorde den blinde mannens ögon*, av Walter Rane. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 180: Foto med tillstånd av Church History Library.
- Sidan 192: *Lämna Nauvoo*, av Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Sidan 197: Foto Steve Bunderson. © 2006 Steve Bunderson.
- Sidan 202: Foto © Getty Images
- Sidan 209: *Återställelsen av melkise-dekska prästadömet*, av Walter Rane. © IRI.
- Sidan 234: *Den första synen*, av Minerva Teichert. Med tillstånd av Ray M. och LaFond Pope Hall. Kopiering förbjuden.
- Sidan 239: *Joseph Smith Jr. tar emot uppenbarelse*, av Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Sidan 246: *Herren uppenbarar sig i templet i Kirtland*, av Del Parson. © 2001 IRI.
- Sidan 251: *Kristus och den rike unge mannen*, av Heinrich Hofmann. Med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 254: *Lorenzo Snow och hans familj får hjälp på vägen*, av Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Sidan 262: *Joseph Smith*, okänd konstnär. Med tillstånd av Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Sidan 267: *Joseph leker med sina barn*, av Robert T. Barrett. © 1991 Robert T. Barrett.
- Sidan 272: *Kristus i en röd dräkt*, av Minerva Teichert. © IRI. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 276: *Jerusalem*, av James Fairman. Med tillstånd av Church History Museum.
- Sidan 279: *Liknelsen om de tio jungfrurna*, av Dan Burr. © IRI.

Register

A

Andliga gåvor, söka, 209–211

Apostlar, deras ansvar, 20

Arbete

där Herren placerar oss, 173

för sina vänners nytta, 257

genomföra, anförtrött oss, 240–241

Avfall

följd av världslighet, 249–250

i Kirtland, Ohio, 247–248

B

Barn

bör lära sig tiondelagen, 164

en dyrbar arvedel, 129

Bestämmelse, de trofastas, 83–86

Brigham City, Lorenzo Snow i, 23–24

C

Celestiala riket

den Helige Anden förbereder oss för,
77–79

sträva efter, 90

Celestial lag, upprätta i vårt liv, 189

Cluff, William, bidrar till att rädda

Lorenzo Snows liv, 71–73

D

Disciplin, krävs för att bli fullkomlig, 95

Dop

föregår den Helige Andens gåva,
49–50

hålla dess förbund, medför väl-
signelser, 55–56

Jesu Kristi, 51, 274

Lorenzo Snows, 6, 47

nödvändigt för syndernas förlåtelse,
49–50, 52–53

utförs genom nedsänkning, 50–52

utförs med rätt myndighet, 53–54

E

England

Lorenzo Snows mission till, 10–16,
215, 217–218

Lorenzo Snows resa till, 173–174

Enighet

förbereder oss för att bo i Guds
närhet, 199–200

för med sig ljus och intelligens,
199–200

gör oss till ett mäktigt folk, 199–200

i familjer, 195–196

i kворum och organisationer,
194–195

i kyrkan, 195–196

kommer när vi betjänar varandra,
196–199

visar världen Herrens karaktär,
194–195

Evigheten, dess härlighet större än
världens rikedomar, 250–252

Exempel

föräldrar sätter, för barn, 130–132
ledare och lärare ska följa Frälsa-
rens, 217–218

är en värtalig lärare, 219

F

Familjen

bese glad i tempel, 138

enighet i, 129–130, 195–196

heliga och eviga relationer i,
127–128

- Hjälpföreningen gott inflytande i, 168
- undervisning om evangeliet i, 130–132
- välsignelser med, tillgänglig för de trofasta, 129–130
- Framgång
kommer av att göra Faderns vilja, 146–151
- lydnad för med sig, i Guds verk, 187–189
- Framgång, nyckeln till, 275
- Frestelser
förbli trofast under, 111
- Herren stärker oss att övervinna, 111–113
- hur man undkommer, 245–246
- inte bli övervunnen av, 247–248
- missionärer ska hålla sig borta från, 229–230
- tempeltjänst hjälper oss motstå, 141–142
- Frid
genom Jesus Kristus, 275–276
- Helige Anden kan skänka, 76–77
- Frälsningsplanen
evangeliet är, 238
- instiftat före världens begynnelse, 238
- Jesu Kristi liv och död del av, 275–277
- Fullkomning
befallning att eftersträva, 95–97
- en daglig process, 97–98, 101
- gudomlig hjälp behövs för att nå, 95–97
- inom vår sfär, 97–98
- kommer genom prövningar, 109–110
- omvändelse krävs för, 98–101
- Förbund
att hålla, medför glädje, 189
- hålla dopets, för med sig välsignelser, 55–56
- underlåtenhet att hålla, 249–250
- Förföljelse, kommer inte att förgöra kyrkan, 238–240
- Förlåtelse, 199
- Förrättningar
för de döda, 138–141, 141–142
- skänker eviga gåvor och välsignelser, 54
- utförda av prästadömet, 53–54, 206–207
- Föräldrar
behöver vara exempel för barnen, 130–131
- ska främja livets och frälsningens principer, 131
- ska undervisa barnen om tionde, 161–162
- uppmuntrar kärlek och vänlighet i hemmet, 129–130
- Se även Familjen*
- G**
-
- Gladlynthet, tjäna Gud med, 187
- Glädje
hängivenhet mot sanningens sak medför, 189
- trots svårigheter, 89–90, 113–114
- Gud Fadern
alla människor är barn till, 256–257
- erkänna hans hand i det goda vi gör, 151
- förbereder underbara ting för de trofasta, 138
- Jesus Kristus gjorde hans vilja, 275–277
- med hans hjälp kan vi göra allt som krävs, 174–176
- potential att bli lik, 83–89
- skyddar sitt folk, 240–241
- söka hans härlighet, säkerställer framgång, 146–148
- utföra hans vilja, 146–148

Guds härlighet, att ha blicken endast fäst på, 178

Guds rike

bygga upp, 240, 249–250

dess fortsatta framgång, 235–237

Hjälpföreningens medlemmar främjar, 168–169

hängivenhet till, 249–250

kan inte förgöras, 238–240

sök först, 251

Se också Jesu Kristi Kyrka; Tjänande i kyrkan

Guy, Joseph, helad genom välsignelse av Lorenzo Snow, 204–205

H

Helige Anden, den

förbereder oss för celestial härlighet, 77–79

förlänas genom handpåläggning, 52–53

ger råd, 76

hans gåva, hör samman med tro och omvändelse, 49–50

hans gåva, ska förlänas med rätt myndighet, 54

hans maningar räddade Lorenzo Snows liv, 71–73

hans vägledning leder till välsignelser, 55–56

hjälp oss på vägen framåt, 79

hjälp oss uppfylla plikter, 77–78

hjälp oss utstå prövningar, 77–79

hjälp under speciella omständigheter, 71–73, 77–78

leder till all sanning, 73–74

manar medlemmar att verka som missionärer, 226

påverkar undersökares hjärtan, 226

skänker frid och lycka, 76–77

som vår vän, 75–76, 79

uppenbarar det som hör Gud till, 75–76

Himmelske Fader, vår. *Se* Gud Fadern

Hjälpföreningen

att få ökade möjligheter att tjäna, 168–169

dess mission, 167

exempel på ren kärlek och obefläckad gudstjänst, 167

främja Guds rike, 167–168

gott inflytande i hemmet, 168

hjälpa medlemmar sträva efter celestial härlighet, 170

samarbeta med prästadömsbärare, 167–168

stärker moderskapet, 168

Hosiannaropet, 35–37

Högmod, exempel på en kyrklig ledares, 213, 215–216

I

Italienska missionen, Lorenzo Snow upprättar, 20–23, 203–205

J

Jensen, Ella, återställd till livet genom Lorenzo Snows förmedling, 26–27

Jesu Kristi andra ankomst, 278–279

Jesu Kristi Kyrka

byggd på en säker grundval, 238–240

går framåt trots motstånd, 235–237, 237–238

Se också Guds rike; Tjänande i kyrkan

Jesus Kristus

ber för att alla ska vara ett, 194–195

exempel på att motstå frestelser, 250

exempel på prästadömstjänande, 184

förlåtelse genom hans försonande blod, 54

hans dop, 51, 274

hans födelse, 275

hans försoning, för alla människor, 184
 hans förutordination, 109
 hans mission, 275–277
 kommer till jorden för att regera, 278–279
 kyrkans överhuvud, 235–237
 underkastade sig Faderns vilja, 148–150, 275–277
 uppenbarar sig för Lorenzo Snow, 27, 235–236
 uppenbarar sig i Kirtland-templet, 247–248, 277–278
 upphöjelse genom, 87–88, 277–278
 vittnesbörd om, 61, 182–183, 277–278

K**Kallelser**

behov av Herrens hjälp för att fullgöra, 148–151, 174–176
 har stor betydelse i Guds verk, 184–187
 ära, 184–187

Karaktär

bevara en rättfärdig, 122–123
 omvändelse stärker, 121
 rättfärdig, för oss närmare Herren, 121–123
 skrifterna talar om att utveckla, 120
 upprätta en lämplig, 118–119
 utvecklas gradvis, 121–122

Konfirmation. *Se* Helige Anden, den

Kristuslik kärlek

Hjälpföreningens medlemmar exempel på, 169
 utsträcks till alla, 256–257

Kunskap

dela med andra, 257–258
 få andlig, kräver ansträngning, 64–66
 öka andlig, 63–64
Se även Lärande

Kvinnor, i Herrens verk, 165

Se även Hjälpföreningen

Kvorum, de tolv apostlarnas, Lorenzo Snows kallelse till, 19–20

Kvorum, enigheten i, 195–196

Kärlek

inom missionsarbetet, 227
 missionärers till människor, 230
 till Gud mer än till världen, 249–250
 till varandra, 194–198, 256–257

L**Ledare**

befalld att vara en herde för Herrens hjord, 216–217
 behöver vägledning från Anden, 216–217
 bör delegera ansvar, 218
 bör tjäna med kärlek, 217
 får inte söka egen ära, 213, 215–216
 måste vara mån om andras välfärd, 213, 215–218

Livets mening, 151–152

Lycka

att omfatta evangeliet medför, 225
 kommer genom prästadömet, 208
 mitt under svårigheter, 105–109
 säkerställd genom Jesus Kristus, 275–277
 vandra i den Helige Andens ljus medför, 76–77
 ökar när vi hjälper andra finna, 257

Lydnad

skänker välsignelser, 48–49
 till Guds vilja, skänker kraft, 148–151

Lärande

genom Anden, 41–43
 genom tro, 38–39
 kräver ihärdighet, 38–39
 upprepning till hjälp under, 40–41
Se också Kunskap

Lärare

- behöver vägledning från Anden, 41–43, 217
- bör tjäna med kärlek, 217
- undervisa barnen om att betala tionde, 161–162
- upplysta av att undervisa andra, 257

M

Malta, Lorenzo Snows tjänande på, 181–182

Missionsarbete

- förmedlar ett gott och glatt budskap, 227–228
- glädje av att delta i, 225, 230–231
- hjälpjer andra ta emot evangeliets välsignelser, 225–227
- medlemmars tjänande i, 183–184
- och kärlek till sin nästa, 230–231
- orsaker till att verka på heltid, 225–226
- råd om hur man ska tjäna, 227–229
- ta emot Herrens hjälp i, 223–224
- uppföringar för att tjäna, 225–226, 230–231
- verka som himlens sändebud, 227

Missmod, övervinna, 98, 169–170

Motgångar. *Se* Prövningar

Motstånd, förstör inte riket, 238–240

Mount Pisgah

- Lorenzo Snow presiderar över, 19, 105–109
- underhållning vid, 107–109

N

Nåd, 173

O

Offer

- för andras bästa, 199–200, 259–260
- för att utföra tempeltjänst, 141
- gjorde med Guds hjälp, 177–178
- kan krävas av Herren, 241

krävs av missionärer, 225–227

nödvändigt för timlig frälsning, 240

Omvändelse

- börjar med vittnesbörd, 63
- genom ökad tro, 63–66
- från att inte betala tionde, 160–161
- främjar vår egen sak, 121–122
- hör samman med dop och konfirmation, 49–50
- Lorenzo Snows, 6–7, 59, 61–62
- övervinner misslyckanden, 98–101

P

Patten, David W., bär vittnesbörd för Lorenzo Snow, 1, 3

Prästadömet

- bärare av, samarbeta med Hjälpföreningens systrar, 167–168
- bärare av, ska följa rättfärdighetens principer, 209–211
- bärare av, ska söka och utöva andliga gåvor, 209–211
- bärare av, ska tjäna andra, 209–211
- hjälpjer oss finna lycka, 208
- leder och fullkomliggör oss, 208
- myndighet delegerad från himlen, 206–207
- återställt genom Joseph Smith, 206–207

Prövningar

- finna glädje under, 89–90, 105–109
- förbereder oss för celestial härlighet, 109–110
- gör det möjligt för oss att visa Guds kärlek, 111
- Helige Anden hjälper oss uthärda, 77–79
- Herren stärker oss att övervinna, 111–113
- hjälpjer oss komma närmare Gud, 113–114
- var trofast under, 105–109, 110–111

S

- Sanning, den Helige Andens gåva
leder till all, 73–75
- Skrifterna, undervisar om våra gudomliga möjligheter, 86–89
- Släktforskning, göra uppoffringar för att utföra, 141
- Smith, Alma L., bidrar till att rädda Lorenzo Snows liv, 71–73
- Smith, Hyrum, hans martyrskap, 235
- Smith, Joseph
en uppriktig ung man när han kallades, 264–265
fri från hyckleri, 266
första gången Lorenzo Snow ser, 265
hans gudomliga kallelse, 264–265
hans höga moral, 265–266
hans martyrskap, 235
Lorenzo Snows erfarenheter av, 263–265
Lorenzo Snows vittnesbörd om, 264–265, 269
prästadömet återställt genom, 206–207
road av oskyldiga nöjen, 266–267
talar med kraft i Nauvoo-templet, 266
tillväxte i andlig kraft och inflytande, 267–268
- Snow, Eliza R. (syster till Lorenzo Snow)
barnlösa tillstånd, 128–129
Hjälpföreningens andra generalpresident, 165
åtföljer Lorenzo Snow till det heliga landet, 273
- Snow, Lorenzo
berättar om ungdomliga problem och framgångar med att hålla tal offentligt, 93–95
bestämmer sig för att utföra en heltidsmission, 223–224
besöker det heliga landet, 273–274
blir kyrkans president, 27
bygger upp kyrkan på Malta, 181–182
drabbas av storm på vägen till England, 173–174
erfarenheter av Joseph Smith, 264–266
får ett vittnesbörd, 6–7
får hjälp av en man som han betjänat, 255, 256
hans barndom, 3–4
hans dop, 6, 47
hans omvändelse, 6–7, 59, 61–62
hans utbildning, 4–6
hörsammar Brigham Youngs reformkallelse, 117, 119
ingår månggifte, 17
inröstad som kyrkans president, 237
Jesus Kristus uppenbarar sig för, 27, 236–237
kallad till de tolv apostlarnas kворum, 19–20
kunskapstörst, 3–4, 37–38
leder heliga i Brigham City, 23–24
leder heliga i Mount Pisgah, 19
lämnar pengar till Brigham Youngs hustru, 10–11
och tempeltjänst, 24–25
organiserar en släkträff, 125, 127
räddad till livet som missionär på Hawaiiöarna, 71–73
samlar in donationer till Ständiga emigrationsfonden, 193–194
skapar vänskapsband med andra religiösa ledare, 29–30
skickar ett brev till prästadömsledare i London, 213, 215–216
som heltidsmissionär, 7–16, 20–23, 71–73, 203–205
talar vid aktivitet i Hjälpföreningen, 165
undervisar om tiondelagen, 31–32, 155–158

- upprättar den italienska missionen, 20–23
 välsignar Ella Jensen, 26–27
 välsignar skadad skeppssteward, 13–16
 välsignar valdensisk pojke, 204–205
 ärar prästadömet, 117, 119
- Snow, Oliver (far till Lorenzo Snow), 3–4
- Snow, Rosetta Leonora Pettibone (mor till Lorenzo Snow), 3–4
- Spekulation, anda av, ledde till avfall i Kirtland, 247–249
- Startsida. *Se* Familjen
- Ständiga emigrationsfonden, 193–194
- Succession i presidentskapet, 235–237
- T**
-
- Talanger
 ledares användning av andras, 218
 liknelsen om, 184–187
- Tempel
 det viktigaste arbetet under Tusenårsriket, 141
 familjer beseglade i, 138
 förbereder oss för att motstå frestelser, 141–142
 göra uppoffringar för att verka i, 141
 inbjudan att komma till, 138
 inträda i med rent hjärta, 141
 låter oss vara frälsare, 141
 och förrättningar för döda, 138–141
 platser att inhämta kunskap om Guds välsignelser, 138
 vikten av, för Lorenzo Snow, 24–25
 välsignelser med att verka i, 141–142
- Templet i Kirtland
 Jesus Kristus uppenbarar sig i, 135, 247–248, 277–278
 välsignelser vid invigningen av, 247–249
- Tillit
 i Herrens händer, 240–241
 till Gud, 169–170, 173–174
- Tio jungfrur, liknelsen om, 278–279
- Tionde
 alla sista dagars heliga ska betala fullt, 155–156, 160
 barn bör undervisas om att betala, 161–162
 befriar kyrkan från skuld, 32, 157–158
 betalar för tempel, 159, 160–161
 betalning av, skänker andliga och timliga välsignelser, 157, 160–161
 föräldrar och lärare ska sätta exempel genom att betala, 161–162
 helgar landet, 160
 inte en svår lag att förstå och leva efter, 158–159
 Lorenzo Snow inspirerad att predika om, 31, 155–157
- Tjåna andra
 använda talanger för att, 218
 förbättra oss själva genom att, 257–258
 gör att vi får himlen inom oss, 259–260
 undersöka personliga motiv för, 213–216
 välsignelser kommer av att, 256, 257
 ökar vår lycka, 257
Se även Tjänande i kyrkan
- Tjänande i kyrkan
 hjälpa andra ta emot frälsning, 183–184
 Hjälpföreningen ger möjligheter till, 169–170
 svårt men glädjande, 189
 trofast och energisk, 187–189
 varje kallelse viktig, 184–187
Se Tjåna andra

Tro

andlig kunskap ökar, 63–64
 en Andens gåva, 74
 fullgöra uppgifter med, 187–188
 hör samman med dop och konfir-
 mation, 49–50
 upprätta, stärker karaktären,
 121–122
 utövande ökar, 64–66

Tusenårsriket, tempeltjänst under, 141

Tålmod, krävs för att bli fullkomlig,
 95

U

Uppenbarelse

hjälpert mitt i svårigheter, 73–74
 kyrkan byggd på dess klippa, 74
 ödmjukhet nödvändigt för, 79

Upphöjelse

möjlig genom Jesus Kristus, 275–277
 möjlighet till, 84–89, 128–129

Utbildning

andlig, 40, 63–64
 dess betydelse för Lorenzo Snow,
 3–4, 37–39
 kräver tro, utövande och ihärdighet,
 38–39

V

Valdensare, 21–23, 203–205

Verk, Herrens

ger framgång, 177–178
 kan vara svårt, 189
 skänker glädje, 189
 vi behöver Guds hjälp för att ge-
 nomföra, 177–178

Vilja, Guds, söka och följa, 146–151

Vittnesbörd

om Jesus Kristus, 61, 182–183, 277
 om Joseph Smith och återställelsen,
 269
 är en god början, 63

Välfärd, hängiven till andras, 217

Vänskap

kräver ansträngningar från båda
 sidor, 197–198
 till dem som tillhör andra trosupp-
 fattningar, 225

Världslighet

får oss att vända ryggen åt eviga
 principer, 247–249
 höjer oss över, 101–102, 174–176,
 249–250
 varning för, 247–249
 vägra byta bort evig härlighet mot,
 250–252

Å

Återställelsen

Lorenzo Snows vittnesbörd om, 269
 profeterad, 237–238
 verkställd genom Joseph Smith,
 206–207, 269

Ä

Äktenskap

evigt, bör uppmuntras, 128–129
 evigt, för dem som inte gifte sig i
 detta liv, 128–129
 evigt, i tempel, 138
 Hjälpföreningen uppmuntrar trofast-
 het i, 168
 känslomässig samhörighet i,
 129–130

Ö

Ödmjukhet

ledare behöver, 219
 nödvändig för att genomföra verket,
 241–242
 nödvändig för att ha Anden, 79

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

